

АЛИСЪН НОЕЛ

СТРАНА НА СЕНКИТЕ

Част 3 от „Безсмъртните“

Превод от английски: Яна Маркова, 2010

chitanka.info

В ПАМЕТ НА БЛЕЙК СНАЙДЪР, 1957-2009:

*Вдъхновяващ учител, чиито щедрост,
ентусиазъм и искрено желание да помага на
хората остават ненадминати. Нека духът му
продължава да живее в книгите и учението му.*

*„Съдбата не е нищо друго, освен делата
ни,
извършени в предишните ни
съществувания“*

— Ралф Уолдо
Емерсън

ПЪРВА ГЛАВА

— Всичко е енергия.

Тъмните очи на Деймън се взират напрегнато в моите. Настояват да слушам — и този път наистина да чуя и да разбера.

— Всичко около нас... — Ръцете му сякаш прегръщат хоризонта, проследяват очертанията му, които скоро ще изчезнат в настъпващия мрак. — Всичко в тази наша уж плътна и твърда вселена изобщо не е такова. Енергия е. Чиста, вибрираща енергия, която преминава от едно състояние в друго. И макар нашите възприятия да се опитват да ни убедят, че предметите край нас са твърди, течни или газообразни, на квантово ниво всички те са просто частици в частиците. Просто енергия.

Стискам устни и кимам, но гласът в главата ми надвива неговия: *Кажи му! Кажи му веднага! Спри да стърчиш безмълвно и да отлагаш — просто приключвай с това! Побързай, преди да е започнал да говори отново!*

Но не го правя. Не казвам нито думичка. Просто го изчаквам да продължи. Така мога да отложам още малко думите, които не искам да произнеса.

— Вдигни си ръката.

Кимва ми окуражително и протяга собствената си длан към моята. Внимателно и бавно повдигам ръка, решена да избягна всякакъв физически контакт. Той продължава:

— А сега ми кажи — какво виждаш?

Намръщвам се, защото целта на думите му остава неясна. После с усилие казвам:

— Ами — бледа кожа, дълги пръсти, няколко лунички... и нокти, които силно се нуждаят от вниманието на маникюристка...

— Точно така. — Той се усмихва, като че ли току-що съм преминала най-лесния тест на света. — Ако можеше обаче наистина да видиш същността ѝ, нямаше да отговориш по този начин. Защото щеше да си видяла вихрушка от молекули, в която се гонят протони,

неутрони и кварки. А ако прозреш в тези миниатюрни кварки чак до последната им невидима с просто око частица, ще съзреш именно чиста пулсираща енергия. Тя се движи толкова бавно, че изглежда твърда и плътна. Същевременно скоростта ѝ е достатъчна, за да се различи какво представлява в действителност.

Присвивам очи. Не съм сигурна дали вярвам в казаното от него, независимо че е изучавал тези неща стотици години.

— Наистина, Евър. Нищо не е самостоятелно. — Той се навежда към мен, завладян напълно от темата. — Всичко е едно цяло. Нещата, които изглеждат твърди — като теб и мен, като пясъка, на който сме седнали, всъщност са само форми, съставени от енергия. Тя просто трепти достатъчно бавно, за да изглеждат плътни. А у други, като призраците и духовете, вибрира толкова бързо, че за повечето хора е невъзможно да ги съзрат.

— Аз обаче виждам Райли — нетърпеливо му припомням времето, което прекарах със сестра си, след като тя се бе превърнала в призрак, — или поне я виждах, де — преди да прекоси границата и да продължи нататък.

— Точно това е причината да не я виждаш вече — кимва той. — Вибрациите ѝ са твърде бързи. Макар да има хора, които прозират и отвъд тях.

Вглеждам се разсеяно в океана пред нас. Вълните мързеливо се надигат и плъзгат една след друга. Безспирни, безкрайни, вечни... като нас.

— Сега вдигни отново ръка и я приближи към моята. Спри точно преди да се докоснат.

Поколебавам се за миг, пълня дланта си с пясък — не искам да се подчиня. За разлика от него, зная цената на това действие. Знам какво ще се случи, ако дори съвсем бегло се допрем. Заради това избягвам докосването му от миналия петък насам. Когато обаче го поглеждам отново — с изпъната длан, очакваща моята, си поемам дълбоко въздух и повдигам ръка. Почти ахвам, когато той се приближава толкова, че разделящото ни пространство става не по-дебело от косъм.

— Усещаш ли го? — Той се усмихва. — Трептенето, топлината? Сякаш нещо лекичко те боцка? Това е така, защото енергиите ни се свързват.

Започва да движи дланта си напред-назад, като по този начин мести и енергийното поле помежду ни.

— Само че, ако наистина всички сме свързани, както твърдиш, защо тогава усещането не е същото при всички? — прошепвам, привлечена от магнитния поток, който тече между нас и чието съществуване не мога да отрека. Не и с тази невероятна топлина, която предизвиква в тялото ми.

— Всички ние сме свързани. Всички сме произлезли от един и същ вибриращ източник. Енергията на някои хора обаче не предизвиква отклик у теб — оставаш хладна или дори студена, безразлична към нея. Съвсем различно е усещането, когато става въпрос за онази енергия, която е твоята съдба. Тогава се чувстваш точно както в момента.

Затварям очи и се обръщам. Сълзите най-накрая рухват по бузите ми. Не съм в състояние да ги сдържам повече, като знам, че в действителност съм лишена от допира на кожата му, милувката на устните му, успокояващата топлина и твърдост на тялото му, притиснато към моето. Това енергийно поле, което в момента трепти помежду ни, е най-много, което ще получа. И всичко е заради ужасното решение, което взех.

— Чак сега науката догонва познанието, придобито от метафизиците и великите духовни учители още преди векове. Всичко е енергия. Всичко е едно цяло.

Чувам смеха в гласа му, когато се приближава. Зная, че иска да преплете пръсти с моите. Само че аз бързо се отдръпвам. Не пропускам погледа му — болка прекосява лицето му. Често му се случва да ме гледа по този начин, откакто му дадох да пие противоотровата, която спаси живота му. Чуди се защо се държа толкова странно, защо съм толкова тиха и сдържана. Защо отказвам да го докосна, при условие, че само допреди седмица не можех да му се наситя. Приема — погрешно, разбира се — че се дължи на поведението му преди това. Че ме е наранил, когато флиртуваше със Стейша и се държеше студено с мен самата. Всъщност причината въобще не е в това. Зная, че бе под влиянието на магията на Роман, с която той бе подчинил цялото училище. Деймън не бе виновен.

Той обаче няма представа, че макар противоотровата да го върна към живот, в момента, в който прибавих кръвта си към сместа, това

промени съдбите ни. Сега вече не можем да бъдем заедно.

Никога вече.

Абсолютно никога.

Вовеки веков.

— Евър? — прошепва той, а гласът му е дълбок и искрен.

Само че аз не мога да го погледна. Не мога да го докосна.

И определено не мога да му кажа онова, което заслужава да чуе:

Оплесках нещата... толкова съжалявам... Роман ме изигра, а аз бях така отчаяна... Оказах се невероятно глупава и се хванах на тактиката му... И сега няма надежда за нас, защото, ако ме целунеш, ако обменим ДНК... ще умреш!

Не мога да го направя. Аз съм гадна страхливка. Жалка съм. И слаба. Просто няма начин да намеря необходимата смелост.

— Евър, моля те! Кажи ми какво има? — пита ме, стреснат от сълзите ми. — Държиш се така от дни. Аз ли съм виновен? Или нещо, което съм сторил? Защото, нали се сещаш — не помня много от случилото се... А и спомените, което изплуват напоследък... Е, би трябвало да знаеш — аз не съм такъв! Никога, абсолютно никога не бих те наранил нарочно. Никога не бих ти сторил зло!

Обгръщам се плътно с ръце и свеждам глава. Раменете ми увисват. Искане ми се да се смаля, да стана толкова дребна, че да не ме вижда повече. Знам, че казаното от него е истина, че той не е в състояние да ме нарани. Единствено аз самата мога да направя нещо толкова лошо, толкова необмислено и безумно импулсивно. Само аз мога да съм толкова глупава, че да се хвана на уловката на Роман. Толкова нетърпелива да докажа, че съм единствената истинска любов на Деймън... да съм онази, която го е спасила... И ето каква каша забърках!

Той се придвижва към мен, плъзва ръце около тялото ми. Сграбчва ме през кръста и ме притиска към себе си. Само че аз не мога да допусна тази близост, не мога да поема този риск. За него сълзите ми са вече смъртоносни — не мога да позволя да докоснат кожата му.

Изправям се със залитане и тичам към водата. Бягам по края на пясъка, бялата пяна залива глезените ми. Студено е. Искане ми се да мога да се гмурна в безбрежния океан и да се оставя на отлива да ме отнесе. Да направя нещо — каквото и да било — което да предотврати признанието. Да ми попречи да съобща на своята истинска любов, на

своята вечна половинка, на онзи, който е бил другото ми аз през последните четиристотин години, че макар да ми е подарил вечността, аз предизвиках края ни.

Оставам така, безмълвна и неподвижна. Изчаквам слънцето да се скрие, преди да се обърне към него. Поглъщам с очи тъмните очертания на тялото му, които почти не различавам в настъпилия мрак. Мърморя, а думите изгарят гърлото ми:

— Деймън... трябва да ти кажа нещо.

ВТОРА ГЛАВА

Коленича до него с длани, подпрени на коленете. Пръстите на краката ми са заровени в пясъка. Моля се да ме погледне, да проговори, след като чу разказа ми. Дори и да е само за да ми каже онова, което така или иначе вече знам — че съм направила ужасна и едновременно с това, страшно глупава грешка. Грешка, която не може да бъде поправена. Какво пък — заслужавам си го. Не мога да понеса обаче мълчанието и вперения му в далечината поглед.

Точно се каня да изтърся нещо — първото, което ми хрумне, само и само да наруша тишината, когато той ме поглежда. Очите му са толкова уморени, че му личи всяка от шестстотинте години, които е преживял.

— Роман — въздиша той и клати глава. — Не го разпознах. Нямах представа... — гласът му заглъхва, а погледът му помръква още повече.

— Не е имало как да разбереш! — възкликвам в желанието си да премахна вината, която явно чувства. — Ти бе под влияние на магията му още от първия ден! Вярвай ми, той беше планирал всичко идеално, успял бе да изтрие всички спомени.

Очите му внимателно оглеждат лицето ми, след което той става и се извъръща. Загледан в океана със свити в юмруци ръце, пита:

— Нарани ли те? Преследваше ли те... стори ли ти нещо?

Поклащам глава:

— Не беше необходимо. Достатъчно бе да нарани теб, за да ме заболи.

Той се обръща към мен, очите му потъмняват. Чертите на лицето му се изопват, когато си поема дълбоко въздух и заявява:

— Всичко е по моя вина.

Зяпвам изумена. Не мога да си представя как може да вярва в нещо подобно — особено след онова, което му разказах. Скачам на крака и заставам до него:

— Недей да говориш глупости! Разбира се, че вината не е твоя! Чу ли изобщо какво ти казах?! — Клатя бясно глава. — Роман *отрови* еликсира ти и те *хипнотизира*! Ти нямаш нищо общо с това, просто следваше наложените от него заповеди — нямаше контрол над действията си!

Само че той махва с ръка, за да ме прекъсне, преди още да съм довършила:

— Евър, не разбираш ли? Не става въпрос за Роман, нито за теб... това е *карма*. Възмездие за шест века, изживени егоистично.

Той кима с глава и се смее, но това не е смях, към който да се присъединиш с лекота. Точно обратното — смях, от който те побиват тръпки.

— След всичките тези години, през които те обичах и губех отново и отново, бях уверен, че именно това е наказанието ми за начина, по който бях живял. Нямах представа, че си умираш от ръката на Дрина. Но сега разбирам истината, която ми убягваше през цялото това време. Точно когато бях сигурен, че съм надхитрил кармата като те направих безсмъртна... Че ще успея да те задържа завинаги до себе си... Е, кармата се смее последна, нали? Може да имаме вечността, но ще я прекараме в размяна на погледи. Никога повече няма да се докоснем.

Протягам ръка към него, искам да го погая и успокоя. Но я отдръпвам веднага, припомнила си, че именно невъзможността да се докосваме ни доведе до този разговор.

— Това *не е* вярно! — отсичам, приковала поглед в неговия.

От къде на къде наказаният да си ти, след като аз сгреших?

Не разбираш ли? — Поклащам глава, изнервена от странната му логика. — Роман беше планирал всичко! Той е бил влюбен в Дрина — обзалагам се, че ти си нямал никаква представа, нали? Бил е един от сираците, които си спасил от чумата във Флоренция по време на Ренесанса. Обичал я е през всичките тези векове, би направил всичко за нея. Само че тя не се е интересувала от него, защото е обичала единствено теб... а ти — само мен... И после, след като я убих, Роман решил да отмъсти на мен — само че го направи чрез теб. Искан е да почувствам колко боли да не мога никога повече да те докосна — точно както той никога вече няма да бъде с Дрина! И всичко се случи

толкова бързо, че... — млъквам, осъзнала, че няма полза, той не чува думите ми.

Спрял е да слуша почти веднага след като си отворих устата. Убеден е, че вината е негова. Само че аз отказвам да се примиря. Не мога да му позволя да мисли така:

— Деймън, моля те! Не можеш просто да се предадеш! Това не е карма — аз съм виновна! Аз сбърках и направих ужасна, безумна грешка. Но това не значи, че не можем да оправим нещата! Трябва да има начин!

Хващам се за най-тънката сламка, разбира се. Насилвам се да покажа ентузиазъм, какъвто в действителност не усещам. Деймън стои пред мен — тъмен силует на фона на нощта. Топлината на тъжния му уморен поглед е единствената ни прегръдка.

— Изобщо не трябваше да се захващам — казва. — Не трябваше да създавам еликсира... трябваше да оставя нещата да се развият по естествения начин. Наистина, Евър, само помисли за резултата! Не е донесъл нищо друго, освен болка! — Той клати глава, а очите му са толкова тъжни и разкаяни, че сърцето ми се свива. — Все пак за теб има още време. Целият ти живот е пред теб — вечност, през която можеш да бъдеш, която поискаш. Да правиш каквото искаш. Аз обаче... — свива рамене, — съм омърсен. Мисля, че резултатът от покварата на тези шестстотин години е видим за всички.

— Нее! — гласът ми пресеква; устните ми треперят толкова силно, че тикът се прехвърля към бузите ми. — Няма да ти позволя да си тръгнеш и да ме изоставиш отново! Минах през ада през последния месец, за да те спася! Сега, когато си добре, нямам никакво намерение да се отказвам! Създадени сме един за друг — сам го каза! Просто в момента се сблъскваме с временно преमेждие, това е всичко. Сигурна съм обаче, че ще намерим начин, ако и двамата се захванем да търсим изход...

Спирам. Гласът ми заглъхва: той не ме слуша. Вече е продължил, оттеглил се е в пустия скръбен свят, в който единствено той има вина за случилото се. И разбирам, че е време да разкажа и останалата част от историята — онази жалка, изпълваща ме с разкаяние част, която бих предпочела да запазя за себе си. Мисля си, че може би така ще го накарам да види нещата по различен начин, може би така...

— Има и още — казвам му. Бързам, искам да му разкрия всичко, макар да нямам идея как да облека в думи онова, което следва. — И преди да приемеш, че кармата те е настигнала или каквото там си мислиш, чуй това. Не е нещо, с което се гордея особено, обаче...

После си поемам дълбоко въздух и му разказвам за пътешествията си до Съмърленд — магическото измерение между измеренията, където се научих да се връщам назад във времето... И за това, че когато ми бе даден шансът да избирам между семейството си и него, избрах тях. Защото реших, че мога по някакъв начин да възвърна бъдещето си, за което бях сигурна, че е откраднато без остатък. В крайна сметка обаче всичко се свеждаше до урок, който вече знаех: понякога съдбата е извън досега ни.

Преглъщам със затруднение и втрещвам поглед в пясъка. Нямам желание да срещна очите на Деймън и да понеса последствията от предателството си.

Вместо обаче да се вбеси или разстрои, както предполагах, че ще стане, той ме обгръща цялата с прекрасен воал от бяла светлина. Тя е така успокояваща, опрощаваща... толкова чиста... Като портал към Съмърленд е, само че още по-хубаво. Затварям очи и на свой ред го обвивам в светлина, а когато ги отварям отново, сме обгърнати от най-невероятна, топла и бляскава мъгла.

— Не си имала избор — успокоява ме той с нежен глас. Погледът му ме гали, опитва се да изтрие срама ми. — Разбира се, че ще избереш семейството си! Взела си правилното решение. Ако ми се бе удала възможност, бих направил същото...

Кимам и карам воала да заблести още по-силно, прибавям и телепатична прегръдка. Зная, че съвсем не е така успокояваща като истинската, но засега ще свърши работа.

— Научих за семейството ти и разбрах всичко... видях всичко. — Очите му са тъмни и напрегнати, но се насилвам да продължа. — Винаги си толкова потаен за миналото си — откъде идваш, как си живял. Затова един ден, докато бях в Съмърленд, попитах за теб и... ами, бе ми разкрит целият ти живот.

Стисвам здраво устни и го поглеждам крадешком. Застанал е пред мен толкова тих и неподвижен. Той се вглежда в очите ми и въздъхва. А после, отново по телепатичен път, прокаква пръсти по

бузата ми. Изображението, което създава в ума ми, е така добре обмислено и осезаемо, че е почти истинско.

— Съжалявам — казва ми, а в ума ми палецът му нежно и успокояващо гали брадичката ми. — Съжалявам, че бях толкова затворен в себе си и не го споделих с теб, та си била принудена да прибегнеш до това. Но макар да се случи много отдавна, все още предпочитам да не го обсъждам.

Кимам — нямам никакво намерение да го притискам. Убийството на родителите му, на което е станал свидетел като малък, последвано от години тормоз в ръцете на църковните служители, не е тема, за която ще го разпитвам.

— Има и още — продължавам с мисълта, че мога да му върна, поне отчасти, надеждата, като споделя още нещо, което научих. — Наблюдавах живота ти, той се разкри целият пред мен. И накрая Роман те уби. Аз обаче успях да те спася, независимо че изглеждаше неминуемо да се случи! — Гледам го и разбирам, че далеч не е убеден, затова бързам да продължа, преди да съм го изгубила напълно. — Искам да кажа — да, може би наистина съдбата ни понякога е предопределена и необратима, но очевидно има и други случаи, когато се определя изцяло от собствените ни действия. Не успях да спася семейството си, като се върнах назад във времето. Това е съдба, която не може да бъде променена. Или, както каза Райли секунди преди катастрофата, която ми ги отне за втори път: „Не можеш да промениш миналото. То вече се е случило.“ Но когато отново се озовах тук, в Лагуна, и успях да те спася, ами... Мисля, че това доказва, че бъдещето невинаги е категорично определено. Но всичко се управлява само и единствено от съдбата.

— Може и така да е — въздиша той с поглед, прикован в моя.

— Но не можеш да избегнеш кармата, Евър. Тя е онова, което е. Не отсъжда, не е нито добра, нито лоша, както си мислят повечето хора. Това е резултатът от всички наши действия.

— Положителни и отрицателни, непрекъснатото съпоставяне и уравновесяване на събитията. Причина и следствие, око за око, каквото посееш, това ще пожънеш — и свива рамене.

— Както и да го наречеш, в крайна сметка е едно и също. И колкото и да ти се иска да мислиш другояче, точно това се случва сега. Всяко действие има съответно противодействие. Ето докъде ме

доведоха моите собствени действия. — Той поклаща глава. — През цялото време се убеждавах, че съм те превърнал в безсмъртна от любов. Сега обаче разбирам, че всъщност съм го направил от егоизъм. Не можех да съществувам без теб. Именно това е причината за случващото се в момента.

— И какво — край ли? — Мой ред е да клатя глава. Просто не мога да повярвам, че той е решен да се откаже толкова лесно. — Така ли свършва всичко? Толкова ли си уверен, че те преследва кармата ти, та няма дори да се опиташ да се бориш? Изминал си целия този път, само и само да сме заедно, а сега, когато се сблъскваме с препятствие, даже няма да се пробваш да прескочиш стената по пътя ни?

— Евър — погледът му е топъл, влюбен и нежно ме обгръща цялата, но по никакъв начин не променя поражението в гласа му, — съжалявам, но има неща, които просто знам.

— Да, ама... — Поклащам глава и насочвам поглед надолу. Заравям пръстите на краката си още по-дълбоко в пясъка. — Само защото си с няколко века по-възрастен от мен не значи, че имаш последната дума! И ако наистина сме заедно в това, ако животът ни, както и съдбите ни, са преплетени — тогава би трябвало да си наясно, че това не се случва само на теб! Аз също съм част от него. И *няма да ти позволя* да се откажеш от съдбата си — няма да позволя да си отидеш от мен! Трябва да се справим *заедно*. Трябва да намерим начин...

Млъквам. Тялото ми трепери, а гърлото ми така се е свило, че просто не съм в състояние да продължа. Единственото, което мога да направя, е да седя пред него и мълчаливо да го моля да се присъедини към мен в битка, която не съм сигурна, че можем да спечелим.

— Нямам никакви намерения да те напускам — заявява той с поглед, изпълнен с желание и копнеж, събирани четиристотин години. — Не мога да те напусна, Евър. Вярвай ми, опитвал съм. В крайна сметка обаче винаги се връщам при теб. Ти си всичко, което някога съм искал... всичко, което някога съм обичал, обаче...

— Без „обаче“! — тръсвам глава. Искане ми се да го прегърна, да го докосна, да притисна тялото си към неговото. — Със сигурност има начин, трябва да има някакво лекарство! И заедно ще го открием. Просто знам, че ще успеем. Стигнали сме прекалено далеч, за да

позволим на Роман да ни раздели. Само че не мога да се справя сама без твоята помощ. Така че, моля те — обещай ми, че ще опиташ!

Той ме поглежда с мамещ поглед. Затваря очи и изпълва плажа с толкова много лалета, че целият залив се покрива с красиви червени цветя. Неувяхващите символи на нашата безсмъртна любов почти скриват пясъка.

После плъзва ръка под моята и ме повежда обратно към колата си. Кожата ни е разделена единствено от гъвкавата материя на черното му кожено яке и моята памучна тениска. Това е напълно достатъчно да ни предпази от неволна обмяна на ДНК, но не и да укроти пламъка и трептящата жега помежду ни.

ТРЕТА ГЛАВА

— Познай какво ще правя!

Майлс ме поглежда трескаво, докато се намъква в колата ми. Големите му кафяви очи са по-разширени от обичайното и на бебешкото му лице се е разляла широка усмивка.

— По-добре не се опитвай! Направо ще ти кажа, защото никога няма да познаеш! Просто няма да повярваш!

Усмивам се, защото съм чула мислите му, минути преди да ги изрече. Естествено, въздържам се да отвърна „Отиваш на летен лагер за актьори — в Италия!“ и само миг по-късно той споделя:

— Отивам на летен лагер за актьори в Италия! Не, поправка — във Флоренция, Италия! Родното място на Леонардо да Винчи, Микеланджело, Рафаело...

И на добрия ти приятел Деймън Огъст, който всъщност лично е познавал всички тези художници!

— Знаех, че има такава възможност от няколко седмици, но едва снощи беше решено категорично. Още не мога да повярвам! Осем седмици във Флоренция. Няма да правя нищо друго, освен да играя, да ям и да преследвам смугли секси италианци!

Хвърлям му кос поглед, докато се измъквам от алеята пред дома му:

— И Холт е съгласен с това?

Майлс отвърща на погледа ми:

— Ей, нали знаеш правилото? Каквото се случи в Италия, си остава в Италия!

Мислите ми се насочват към Дрина и Роман. Чудя се колко ли още зли безсмъртни има и колко от тях ще се появят в „Лагуна Бийч“ да ме тормозят.

— Както и да е, заминавам съвсем скоро — веднага след като свършим училище. И имам толкова неща да свърша междувременно! А, да — за малко да забравя най-готината част! Е, почти най-готината, де. Оказа се, че представлението на „Лак за коса“ свършва през

седмицата точно преди да замина — тъй че все пак ще се поклоня за последно като Трейси Търнбланд! Сериозно — по-идеално просто не можеше да стане!

— Наистина идеално — съгласявам се с усмивка. — Честно, поздравления! Това е направо супер. И ако ми позволиш да добавя, заслужил си си го. Само дето ми се иска да можех и аз да дойда с теб.

В момента, в който изричам думите, осъзнавам, че са истина. Толкова щеше да е хубаво, ако можех просто да се измъкна от всичките си проблеми, да се кача на самолета и да отлети — далеч от всичко това. Освен това наистина ми липсва времето, прекарвано с Майлс. Последните няколко седмици, докато той и Хевън (както и останалата част от училището) бяха под влияние на заклинанието, направено от Роман, бяха сред най-самотните в живота ми. Това, че Деймън не бе до мен, само по себе си бе непоносимо. Истински ме отчая обаче фактът, че няхах подкрепата на двамата си най-добри приятели. Майлс и Хевън не помнят нищо от случилото се, всъщност никой не си спомня. Само Деймън от време на време улавя по някоя частица от спомен, който го кара да се чувства ужасно виновен.

— И на мен ми се иска да можеше да дойдеш — отвърща той, докато си играе с радиото на колата ми. Опитваше се да открие музика, подходяща за доброто му настроение. — Но може, като завършим, всички да идем в Европа, а? Ще си вземем карти за намаление за влаковете, ще отсядаме в студентски общежития и ще обикаляме с раниците на гърба — звучи страхотно, не мислиш ли? Само ние шестимата, сещаш се — ти и Деймън, Хевън и Джош и аз и който и...

— Ти и „който и“ ли?! — поглеждам го изненадано. — Какво трябва да значи това?

— Нищо. Просто съм реалист — свива той рамене.

— О, моля ти се! — повдигам вежди многозначително. — И откога това?

— От снощи, когато разбрах, че заминавам за Италия. — Той се засмива и прокарва пръсти през ниско подстриганата си кестенява коса. — Виж какво, Холт е супер и така нататък, не ме разбирай погрешно. Само че нямам намерение да се заблуждавам, нито да се преструвам, че е сериозно. Все едно имаме срок на годност, разбираш ли? Определена във времето пиеса в три части: начало, среда и край.

Не е като теб и Деймън. Вие сте различни. Заедно сте до края на дните си.

— Заедно за цял живот? — поглеждам го изпод вежди и клатя главата си. Когато спирам на светофара, добавям: — Звучи ми по-скоро като доживотна присъда, отколкото като „и заживели щастливо до края на дните си“.

— Знаеш какво имам предвид. — Той оглежда боядисаните си в яркорозово нокти, напълно подходящи за Трейси Търнбланд. — Говоря за това, че вие сте толкова свързани, така настроени на една вълна. И то буквално — имам чувството, че направо сте залепнали един за друг!

Вече не. Преглъщам с усилие и натискам газта в секундата, в която светофарът светва в зелено. Прекосявам кръстовището с шумно свирене на гуми, а след мен остава черна следа. Намалявам скоростта, чак когато стигам паркинга. Спирам и започвам да търся с поглед Деймън, който обикновено заема второто най-удобно място — точно до моето. В момента обаче не го виждам никъде. Недоумявам къде е. Точно когато се каня да сляза, той се появява до мен и поставя ръката си — покрита с ръкавица — на вратата на колата.

— Къде ти е колата? — пита го Майлс и му хвърля особен поглед, докато затваря вратата и премията раницата си през рамо. — И какво е станало с ръката ти?

— Отървах се от нея — отговаря Деймън с очи, приковани в моите. После обаче вижда изражението на Майлс и добавя. — От колата, не от ръката.

— Замени ли я? — интересувам се, но само защото Майлс слуша. Аз самата чудесно знам, че Деймън няма нужда да купува, разменя или продава каквото и да било. За разлика от нормалните хора, ние можем да материализираме каквото си поискаме.

Той поклаща глава и тръгва до мен към вратата. Усмива се и заявява:

— Не, просто я зарязах отстрани на шосето с ключ на стартера и работещ двигател.

— Моля?! — изпищява Майлс. — Да не искаш да кажеш, че си оставил онова невероятно БМВ М6... на пътя?!

Деймън само кимва с глава.

— Ама тая кола струва поне сто хиляди долара! — Майлс буквално хлъцва, а лицето му става яркочервено.

— Сто и десет — поправя го Деймън през смях. — Не забравяй, че е правена по поръчка и снабдена с всички екстри!

Майлс го зяпва, очите му сякаш ще изскочат от орбитите си. Просто не е в състояние да разбере как човек може да направи такова нещо — нито пък защо би го направил.

— Ъ-ъ, добре, нека изясним това. Събудил си се тая сутрин и си казал — „Я, имам идея! Що да не взема да нарежа изключително скъпата си луксозна кола отстрани на пътя — Където Всеки Може Да Я Вземем!“? Така ли?

Деймън свива рамене:

— Общо взето.

— Защото, ако случайно не си забелязал — Майлс буквално се задъхва, — *някои* от нас *си нямат* коли. *Някои* от нас живеят с такива жестоки и откачени родители, че са принудени да разчитат на добротата на приятелите си до края на дните си!

— Съжалявам — Деймън отново свива рамене. — Предполагам, че не се сетих за това. Макар че, ако ще те накара да се чувстваш по-добре, направих го в името на добра кауза.

Когато ме поглежда обаче, заедно с обичайната топлина, получавам ужасното усещане, че зарязването на колата е просто началото на плана му.

— А как дойде на училище? — питам го, точно когато стигаме входа, където ни чака Хевън.

— С автобуса. — Хевън ни поглежда изпод наскоро боядисания си в яркосиньо бретон. — Не се майтапя! И аз нямаше да повярвам, ако не го бях видяла със собствените си очи. Гледах го как се качва на оня голям жълт автобус заедно с всички зайци, идиоти, смотаняци и аутсайдери, които — за разлика от него — нямат друг избор, освен да ползват училищния превоз. — Тя поклаща глава. — И бях толкова шокирана при тая гледка, че няколко пъти затворих и отворих очи, за да се уверя, че наистина е той. Това не действа, така че го снимах с телефона си и пратих снимката на Джош да потвърди, че не получавам халюцинации.

И тя показва снимката. Аз поглеждам неразбиращо към Деймън и чак сега забелязвам, че не е облечен с обичайния си кашмирен пуловер. Вместо него носи обикновена памучна тениска, а дизайнерските му дънки са заменени със съвсем прости, на някаква

световно неизвестна марка. Дори черните обувки за мотоциклет, които са готини почти колкото него самия, липсват. На тяхно място е обул безлични кафяви маратонки. И макар да няма нужда от модерно и лъскаво облекло, за да изглежда все така опустошително красив, както първия път, когато го видях, този нов външен вид в стил „аз съм съвсем обикновен и скучен“ просто не му подхожда.

Или поне не подхожда на онзи Деймън, с когото аз съм свикнала.

Тоест... Не мога да отрека, че е умен, мил, внимателен и щедър. Също така обаче има склонност към показност и суетност. Обръща прекалено много внимание на дрехите, колата и въобще на цялостния си образ. И в никакъв случай не бива да му се задават въпроси за датата му на раждане! За човек, който сам е избрал да стане безсмъртен, има твърде много комплекси на тема възраст.

При нормални обстоятелства изобщо не би ме интересувало как е облечен или с какво е дошъл на училище. Сега обаче в стомаха ми се е загнездило едно ужасно неприятно усещане, което настоява да му обърна внимание. Явно е предупреждение, че това е само началото. Че тази внезапна пълна промяна е много по-дълбока от намаляването на разходите, алтруизма и загрижеността за околната среда, които са включени в днешния му дневен ред. Не, това има нещо общо със снощи. Нещо, свързано с идеята му, че е преследван от кармата си. Сякаш е убедил сам себе си, че като се откаже от най-скъпите си материални притежания, ще успее да възвърне кармичното си равновесие.

— Ще влизаме ли? — Той се усмихва и грабва ръката ми в секундата, преди да се чуе училищният звънец.

Минаваме пред Майлс и Хевън, които — сигурна съм — ще прекарат следващите три часа в писане на съобщения и опити да разберат какво му става на Деймън. Поглеждам го, хвърлям поглед и към ръката в ръкавица, която здраво стиска моята, докато вървим по коридора и шепна:

— Какво става? Какво се случи с колата ти в действителност?

— Вече ти казах — той свива рамене. — Нямам нужда от нея. Тя е просто една ненужна глезотия, а аз вече нямам желание да се... глезя.

Разсмива се и ме поглежда. Аз обаче не се присъединявам и той започва да клати глава:

— Не гледай толкова сериозно, моля те! Не е станало нищо особено. Когато осъзнах, че всъщност нямам нужда от нея, я откарах до един западнал квартал и я оставих на пътя, така че някой да я открадне.

Стисвам устни и продължавам да гледам право напред. Искане ми се да можех да вляза в главата му и да видя мислите, които пази за себе си. Да разбере за какво *наистина* става дума. Независимо от начина, по който ме гледа, и от пренебрежителното му отношение (не било голяма работа, как ли пък не!) — казаното от него просто ми звучи безсмислено.

— Ами добре, чудесно тогава. Щом от това имаш нужда — супер, забавлявай се! — На свой ред свивам рамене, напълно убедена, че съвсем не е „супер“. Естествено, познавам го достатъчно добре, за да реша да го кажа на глас. — Как обаче смяташ да се придвижваш? Ако не си забелязал, намираме се в Калифорния. Не можеш да се добереш доникъде, ако нямаш кола!

Той ми хвърля развеселен поглед, явно се забавлява с избухването ми. Това далеч не е очакваната от мен реакция.

— Че какво му има на автобуса? Безплатно е.

Ахвам и започвам бързо да клатя глава, без да вярвам на ушите си. *И откога си се загрижил за цената на каквото и да било, господин „правя милиони от залагания на конни надбягвания, а всичко останало си го материализирам“?* Веднага след това осъзнавам, че съм забравила да спусна психическия щит над мислите си.

— Това ли е представата ти за мен? — Той рязко спира точно пред класната стая, наранен от необмислената обида. — Като за повърхностен, обсебен от материалното, самовлюбен глупак?

— Не! — отричам, бясно клатейки глава и стискайки ръката му.

Надявам се да съм достатъчно убедителна — независимо че донякъде бях сериозна. Само дето не беше в този лош смисъл, както си е помислил той. По-скоро като „приятелят ми има вкус за хубавите неща в живота“. Не в смисъл „приятелят ми е мъжкият вариант на Стейша“.

— Аз просто... — присвивам очи, като ми се иска да имам поне част от неговото красноречие. Въпреки това упорито продължавам: — Май просто не разбирам — свивам рамене. — И каква е тая работа с ръкавицата? — повдигам покритата му с черна кожа ръка.

— Не е ли очевидно? — поклаща той глава и ме дръпва към вратата.

Само че аз оставам на мястото си. Нямам никакво намерение да помръдна. Нищо не е очевидно. Не виждам абсолютно никакъв смисъл. Той спира с ръка на дръжката, вече не е просто леко засегнат. Явно истински съм го наранила:

— Помислих си, че засега е добро решение. Но може би ти предпочиташ изобщо да не те докосвам?

Не! Не това имах предвид! — Превключвам на телепатия в момента, в който се приближават няколко от съучениците ни, и му припомням колко трудно ни бе да избегнем досега на кожа до кожа през последните три дена. Преструвах се, че съм настинала — но ние двамата не боledуваме никога. Използвахме и други, още по-смехотворни методи за предотвратяване на контакта помежду ни, от които оставах едновременно разочарована и силно засрамена. Беше истинско мъчение. Да имаш такъв страхотен приятел, толкова секси и толкова невероятно привлекателен, но да не можеш да го докоснеш... агонията е направо ужасна.

— Зная, че не можем да рискуваме потта ми да попадне върху дланта ти, но все пак — не мислиш ли, че изглежда малко... странно? — прошепвам веднага, щом отново оставаме сами.

— Това не ме интересува — погледът му е открит, искрен и впит право в моя. — Въобще не ме интересува какво мислят другите. Единственото, за което ме е грижа, си ти!

Той стиска пръстите ми и отваря вратата със силата на мисълта си, след което ме превежда покрай Стейша Милър към чиновете ни. Макар да не съм я виждала от миналия петък, когато се пробуди от магическото влияние на Роман, съм напълно убедена, че омразата ѝ към мен изобщо не се е изпарила. Подготвена съм да посрещна обичайната ѝ тактика да пусне чантата си в краката ми, за да се спъна. Днес обаче тя пропуска да го стори, защото новият облик на Деймън отвлеча вниманието ѝ. Погледът ѝ мързеливо обхожда тялото му от главата до петите, после пак.

Това, че ме пренебрегва, съвсем не е повод да се отпусна и да повярвам, че е приключила с мен. Истината е, че за Стейша никога няма да има край. Заяви го пределно ясно. Всъщност тя навярно е дори

по-нахъсана и зла от обикновено, а този кратък отдых в момента е просто затишие пред буря.

— Игнорирай я — прошепва ми Деймън, като придърпва чина си толкова близо до моя, че ръбовете им на практика се застъпват.

Кимам, привидно съгласна. Знам обаче, че не мога да си позволя да го сторя. Колкото и да ми се иска да се преструвам, че е невидима, няма как да стане. В момента тя е пред мен и аз се чувствам напълно обсебена от този факт. Надничам в мислите ѝ. Искам да видя какво се е случило помежду им — ако изобщо е имало нещо, разбира се. Знам, че Роман е отговорен за флиртуването, целувките и прегръдките им. Аз обаче нямах избор — бях там и гледах. Макар да знам със сигурност, че Деймън не контролираше нито едно от действията си... това не променя факта, че тези неща се случиха. Че устните му се притискаха към нейните, а ръцете му изследваха тялото ѝ. И въпреки че съм почти сигурна, че не са стигнали по-далеч от това, бих се почувствала много по-добре, ако открия някакви доказателства в подкрепа на тази теория. Точно се каня да се гмурна по-надълбоко, когато Деймън стисва ръката ми и прошепва:

— Евър, моля те! Спри да се измъчваш. Вече ти казах — няма да видиш нищо. Просто няма какво, защото нищо не се случи!

Преглъщам със свито гърло и поглед, прикован в тила ѝ. Гледам я как сплетничи с Онър и Крейг и почти не чувам следващите му думи.

— Онова не се е случило. Не е, каквото си мислиш!

— Не каза ли, че не помниш? — обръщам се към него.

Виждам болката в очите му и моментално ме залива вина.

Той поклаща глава:

— Просто ми вярвай — и въздиша. — Или поне се опитай. Моля те!

Поемам си дълбоко въздух и го поглеждам. Искане ми се да повярвам. Знам, че трябва.

— Така е, Евър! Първо не можеше да преодолееш спомена за онези шестстотин години, през които съм бил с различни жени. Сега пък си обсебена от последните седмици!

Той присвива очи и се привежда към мен.

Тонът му е убедителен, опитва се да ме успокои:

— Виж, знам, че чувствата ти са наранени. Повярвай ми, наистина знам. Но стореното е сторено. Не мога да се върна назад и да

променя миналото. Роман е сторил това нарочно. Не можеш да му позволиш да спечели!

Преглъщам мъчително. Зная, че е прав. Държа се смехотворно и неразумно, като си позволявам да се отклоня от предназначения курс.

Освен това — Деймън превключва на телепатия заради пристигането на учителя ни, господин Робинс, — знаеш, че е безсмислено. Нямаш причина. Единствената, която съм обичал, си ти. Това не е ли достатъчно?

Повдига пръстите си, все така покрити от кожената ръкавица, към слепоочието ми. Наднича в очите ми, докато ми показва историята ни и множеството ми прераждания. Младата слугиня във Франция, дъщерята на пуритан от Ню Ингълънд, склонната към флиртове и забавления англичанка с добро потекло, красивата червенокоса муза на един художник...

Ахвам с разширени очи — не съм виждала този, последния живот. Той само се усмихва, а погледът му става по-топъл, когато ми показва бляскавата част. Това е кратък отрязък от първата ни среща. Намираме се на откриването на художествена галерия в Амстердам. Виждам и първата ни целувка, точно пред галерията още същата вечер. Показва ми само най-хубавите и романтични моменти. Спестява ми сцената на смъртта ми, която, както винаги, ме застига, преди да успеем да продължим.

И след като съм видяла всички тези красиви мигове, които разкриват неугасващата му безспорна любов, се вглеждам в очите му и отговарям наум: *Естествено, че е достатъчно. Ти винаги си ми бил достатъчен.*

После спускам клепачи и добавям, засрамена: *Дали обаче аз съм достатъчна за теб?*

Най-накрая съм признала истинския проблем: страха си, че той скоро ще се умори от държането на ръце, носенето на ръкавици, телепатичните прегръдки... и ще поиска да изпита истинското усещане. С нормално момиче, чието ДНК няма да го убие.

Той обаче кима, пръстите му хващат брадичката ми и ме прегръща — макар и само наум — толкова нежно и успокояващо, че най-после всичките ми страхове изчезват. Чувствам се в безопасност, закрияна и обичана. Загледан в очите ми, той се навежда към мен и

отговаря на извинителния ми поглед: *Добре. Сега, след като се разбрахме по този въпрос, нека се заемем с Роман...*

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато вървя към кабинета по история, не спирам да се чудя кого ще ми е по-неприятно да видя — Роман или господин Миноз? Не съм ги срещала от миналия петък, когато целият ми свят се разпадна. Но и с двамата се разделих при определено странни обстоятелства. При последната си среща с господин Миноз бях настроена ужасно сантиментално и не само му доверих, че притежавам способности на екстрасенс (което по принцип никога не правя), но и го окуражих да покани на среща леля ми Сабин (това е нещо, за което откровено съжалявам). Колкото и да са ужасни тези обстоятелства обаче, сблъсъкът ми с Роман достойно ги конкурира. Тогава насочих юмрука си към пъпната, сакралната му чакра: исках не просто да го убия, а и да го изтрия от лицето на земята и света, напълно. И щях да го сторя — само дето се разколебах в последния момент и той избяга. Макар в ретроспекция това да се окаже добър ход, все още съм му толкова ядосана, че не съм сигурна какво ще сторя, ако го видя.

Е, истината е, че няма да опитам отново. Не само защото Деймън ми повтаряше по време на целия час по английски, че отмъщението не е решение, че кармата е единствената истинска система за въздаване на справедливост и множество подобни празни приказки... А най-вече защото няма да е правилно. Роман ме измами по най-лошия възможен начин и никога повече няма да му имам доверие. Нямам обаче правото да го убия. Това няма да разреши проблема ми, няма да промени нищо. Той наистина е ужасен, зъл — и въобще всичко негативно, което може да се сети човек... Въпреки това нямам правото да...

— Ах, ето я и моята палавница!

Той се плъзва до мен. Разрошената му руса коса е секси, очите му са сини като океана, а белите му зъби проблясват. Мързеливо протяга мускулестата си загоряла ръка и я подпира на вратата, точно пред мен. Нямам шансове да вляза в класната стая.

И това е напълно достатъчно да се вбеся и всякакви миролюбиви мисли да се изпарят от главата ми. Стържещ, изкуствен британски

акцент и похотлив поглед, който обхожда тялото ми — и сякаш се превръщам в друг човек. Готова съм просто ей така, без причина, да го убия.

Обаче няма да го направя.

Обещах на Деймън, че ще издържа часа, без да прибягвам към насилие.

— И така, Евър, как мина уикендът ти? С Деймън насладихте ли се на това, че сте отново заедно? Оцеля ли той след теб... или не стигнахте дотам?

Стисвам юмруци до тялото си при образа, който в момента изгаря ретината ми: ако го ударя, от него ще остане само купчина прах и струпани върху нея маркови дрехи. Желанието да го направя е почти непреодолимо, независимо от даденото обещание.

— Защото ако сте, ако не си последвала съвета ми и въпреки всичко си извела стария динозавър на разходка, предполагам, че трябва да ти поднеса искрените си съболезнования — той кима с поглед, прикован в мен.

После снижава гласа си и добавя:

— Естествено, нямаш причини да се притесняваш. Няма да останеш сама дълго време. Веднага щом изтече подходящият период на траур, ще се радвам да заема мястото, освободено от него.

Съсредоточавам се върху дишането си, за да не си изпусна нервите. Бавно и твърдо оглеждам силната, почерняла от слънцето ръка, която препречва пътя ми. Само един добре премерен удар ще е достатъчен, за да я пречупи като съчка.

— Какво пък, по дяволите! Дори да си успяла да се сдържиш и да е оживял, само една дума — и съм твой! — Той се ухилва, а очите му ме гаят толкова интимно, че започва да ми се повдига.

— Само едно нещо искам от теб — присвивам очи толкова силно, че светът покрай мен се превръща в размазано петно.

— Да се разкараш и да ме оставиш на мира!

— Боя се, че това няма да се случи, миличка! — Той се разсмява, оглежда ме и поклаща глава. — Освен това съм убеден, че искаш много повече. Но не се безпокой, ще чакам, колкото е необходимо. Само за Деймън се безпокоя. Впрочем ти също би трябвало да се загрижиш за това. От шествековните си наблюдения знам със

сигурност, че той е нетърпелив човек. Обича наслажденията. Не се е случвало да чака нищо досега.

Преглъщам и се мъча да остана спокойна, като си напомням, че не бива да се хващам в капана му. Роман притежава необяснимата способност да открива най-слабото ми място.

— И определено знае как да използва уязвимостта ми.

— Не ме разбирай погрешно — винаги добре поддържаше фасадата. По време на бденията изглеждаше неутешим, винаги с черна траурна лента на ръкава... Обаче, Евър, и това е истината — преди дори да се е слегнала пръстта на гроба ти, той вече търсеше нещо — или по-скоро, някоя — да се утеши. Дори и да не ми повярваш, все пак имай предвид, че аз бях там през цялото време. Деймън не чака *никого*. И със сигурност никога не е чакал *теб*.

Поемам си дълбоко въздух и изпълвам ума си с думи, музика, математически уравнения, далеч по-сложни от онези, които съм в състояние да разбера. Правя това с единствената цел да заглуша думите му: жестоки стрели, прицелени право в сърцето ми.

— О, да! Видях със собствените си очи, м-да! — с усмивка той преминава на кокни жаргон, после се връща към британския акцент. — И Дрина го видя, това разби сърцето й. Макар, за разлика от мен — и за разлика от теб, определено — любовта на Дрина беше безусловна. Тя бе съгласна да го приеме обратно, без да задава въпроси — независимо къде е бил и какво е правил. Което, да си го кажем в очите, ти не би сторила.

— Това не е вярно! — извиквам с глас, толкова дрезгав, като че ли не съм го използвала досега. — Деймън е мой от момента, в който се срещнахме, аз... — млъквам, осъзнала прекалено късно, че не трябваше да казвам нищо. Безсмислено е да влизам в тази битка.

— Извинявай, скъпа, но грешиш. Деймън никога не е бил твой. Някоя и друга целомъдрена целувка, държане за ръце... — той свива рамене. Погледът му е подигравателен. — Ама наистина, Евър! Сериозно ли смяташ, че това жалко опипване може да задоволи такъв ненаситен, самовлюбен, обсебен от собственото си удоволствие тип като него? В продължение на цели четиристотин години?!

Преглъщам със затруднение и си налагам маската на спокойствие, каквото не чувствам:

— Това е доста повече, отколкото ти някога си имал с Дрина.

— Което не е твоя заслуга! — изсъсква той, а погледът му злобно ме пронизва. — Както казах обаче, аз умея да чакам, а Деймън — не! — поклаща глава с фалшиво съжаление. — Колко жалко, че си решена да се преструваш на толкова недостъпна. Помежду ни има много общо, каквото и да си мислиш ти. И двамата сме обсебени от хора, които никога не ще имаме...

— Бих могла да те убия на място — прошепвам аз. Гласът и ръцете ми треперят от желание да го направя, независимо от даденото на Деймън обещание. — Мога... — Обаче преглъщам думите, защото не искам да узнае онова, което засега знаем само аз и Деймън: че ако улучиш най-слабата чакра на някой безсмъртен, най-податливия от седемте енергийни центъра на тялото му, можеш да го унищожиш напълно и безвъзвратно.

— Можеш какво? — Той се усмихва и се навежда толкова плътно към мен, че от дъха му по бузата ми ме побиват тръпки. — Да ме удариш право в централната ми чакра може би?

Ахвам и бясно започвам да се чудя как е разбрал. Той обаче само се засмива. Поклаща глава и казва:

— Не забравяй, скъпа, че Деймън бе под мое влияние. Изпя си всичко, отговори на всеки въпрос, който му зададох — включително и тези за теб!

Стоя абсолютно неподвижно. Отказвам да реагирам по какъвто и да било начин и се старая да изглеждам невъзмутима и незаинтересована... но е прекалено късно. Улучи ме точно където боли най-много. И определено го знае.

— Не се безпокой, миличка. Нямам намерение да го използвам срещу теб. Макар от потресаващата ти липса на проникателност и трагичната ти неспособност да се възползваш от знанията си да ми е пределно ясно, че един бърз удар по вратната ти чакра ще е достатъчен да те изличи завинаги... — той се засмива и облизва устни с език, от което заприличва на змия. — Но се забавлявам твърде много, като те гледам как се гърчиш. Затова няма да го направя. Освен това не след дълго ще се извиваш под мен. Или може би отгоре ми. И двата варианта звучат добре!

Той вече се смее на глас и ме гледа толкова разбиращо, уверено и интимно, че стомахът ми се преобръща.

— Подробности оставям на теб. Впрочем колкото и да ти се иска, ти също няма да ме нападнеш. Най-вече защото наистина притежавам онова, което искаш: противоотровата за противоотровата. Уверявам те, че е истина. Просто трябва да измислиш начин да я заслужиш. Да разбереш коя е правилната цена и да я платиш.

Рязко си поемам въздух, челюстта ми увисва. Устата ми е пресъхнала. Спомням си, че и миналия петък каза абсолютно същото нещо. Тогава бях толкова притеснена заради Деймън, че забравих за тези думи.

Стисвам устни и срещам решително погледа му. За пръв път от дни имам надежда. Въпрос на време е противоотровата да попадне в ръцете ми — трябва само да разбере как да я взема от него.

— О, само се виж! — и се ухилва. — Явно напълно си забравила за неминуемата ни съдба...

Повдига ръката си и аз се опитвам да се измъкна, но той бързо я връща на мястото ѝ и се оказвам в капан.

— Дишай дълбоко! — гука в ухото ми той. Пръстите му се спускат по рамото ми и оставят ледена диря по кожата ми. — Не се паникьосвай. Нямах причини да откачаш. Сигурен съм, че можем да стигнем до някакво взаимноизгодно споразумение. Все ще измислим нещо!

Присвивам очи, отвратена от предложената от него цена. Тонът ми е бавен, думите — решителни:

— Нищо, което кажеш или направиш, няма да ме убеди да спя с теб!

Естествено, произнасям ги точно в момента, в който господин Миноз отваря вратата. Целият клас ги чува.

— Брей! — Роман се ухилва и шеговито вдига ръце, сякаш казва „Предавам се!“.

После влиза заднишком в стаята.

— Кой изобщо е споменавал за мачкане на чаршафи, момиче? — отмята глава назад и се размива, а зловещата му татуировка на Уроборос (змията, захапала опашката си) ту се появява, ту изчезва. — Не искам да те разочаровам, миличка, но ако реша да си прекарам добре с някого, в никой случай няма да се занимавам с девственица!

Втурвам се като хала към чина си с пламнали бузи и прикован в пода поглед. Боже, колко съм тъпа! През следващите четирийсет

минути съучениците ми периодично избухват в луд смях, когато Роман отправа в моята посока отвратителни звуци, имитиращи мокра, лепкава целувка. Всеки път се присвивам и ми се иска да мога да потъна в земята. Миноз неуспешно се опитва да въдвори ред. В момента, в който чувам звънеца, се впускам към вратата. Отчаяно искам да се добера до Деймън преди Роман. Убедена съм, че ако успее, Роман ще го предизвика. А не можем да си позволим Деймън да избухне. Не и сега, когато се убедих, че Роман притежава ключа за разрешаване на проблема ни. Точно преди да натисна дръжката обаче, чувам:

— Евър? Имаш ли една минутка, моля?

Спирам. Съучениците ми се струпват зад гърба ми. Нетърпеливи са да излязат в коридора, където да продължат да злословят по мой адрес под водачеството на Роман. Подигравателният му смях ме преследва, докато се връщам да разбера какво точно иска Миноз.

— Направих го! — Той се усмихва.

Застинал е неподвижно, гласът му е напрегнат, настойчив. Аз се размърдвам на място с неудобство и местя чантата си на другото рамо. Искане ми се да бях отделила време да се науча да *виждам* на разстояние — така бих могла да наглеждам масите за обяд, за да съм сигурна, че Деймън се придържа към плана.

— Заговорих я, точно както ми каза — Той кима, сякаш за потвърждение.

Намръщвам се и отново се съсредоточавам в думите му. Стомахът ми започва да протестира, когато схващам смисъла на казаното.

— Жената от „Старбъкс“, Сабин. Видях я за кратко тази сутрин и даже поговорихме малко, и... — Той свива рамене, а погледът му се отправа нанякъде. Очевидно все още е под силното въздействие на случката.

Аз съм застанала пред него и въздухът не ми стига. Знам, че трябва да го спра, преди събитията да са излезли извън контрол.

— Ти се оказа права. Тя наистина е много мила. Всъщност — вероятно не би трябвало да ти казвам, но какво пък! — този петък ще вечеряме заедно.

Кимам, вцепенена и шокирана. Думите изникват пред мен, когато надничам в главата му и се опитвам да разчета енергията му:

Сабин е застанала на опашката и си мисли за своите си неща. Миноз се приближава и ѝ казва нещо, с което я кара да се обърне и да го дари с усмивка, която... Та тя флиртува най-безсрамно с него!

Макар, разбира се, да няма причина за срам. Поне не от страна на Сабин, а впрочем — и на Миноз. Не, срамът е изцяло мой. Тези двамата са щастливи.

Това просто не трябва да се случи! Има твърде много причини тази вечеря да не се състои. Едната от тях е, че Сабин е не само моя леля, но и мой настойник, грижи се за мен и е единственият ми жив роднина в целия свят! Дори по-важен е фактът, че заради жалката си съзливка сантименталност в момент на слабост се изпуснах пред Миноз и сега той знае, че съм ясновидка. Сабин обаче няма представа. Вложих прекалено много усилия да опазя тайната си от нея, за да позволя да ѝ я разкрие влюбеният ми учител по история.

Точно когато се каня да му кажа, че в никакъв случай и при никакви обстоятелства не бива да води леля ми на вечеря, още по-малко да ѝ казва неща, споделени от мен, когато бях уверена, че повече никога няма да го видя, той заявява:

— Както и да е, отивай на обяд, че ще закъснееш. Нямах намерение да те задържам толкова дълго, просто си помислих...

— О, не, всичко е наред — казвам. — Аз само...

Той обаче не ми позволява да довърша. На практика ме избутва през вратата и добавя:

— Върви. Отиди да намериш приятелите си. Просто реших да ти благодаря, това е всичко.

ПЕТА ГЛАВА

Сядам на масата за обяд до Деймън, облекчена, че всичко е нормално — точно както през всеки друг ден. Ръката му, все така в ръкавица, стиска коляното ми. Аз пък оглеждам двора, търся Роман. Деймън ми съобщава наум:

Няма го.

Няма го? — ахвам, като се надявам да има предвид „няма го“ като „не е наоколо“, а не в смисъл на „превърнах го в купчина прах“.

Деймън обаче се засмива, плавният мелодичен звук отеква от неговата глава в моята. *Не съм го унищожил, уверявам те. Просто... отсъства, това е всичко. Преди няколко минути тръгна с колата на един тип, когото никога не съм виждал.*

Разговаряхте ли? Той опита ли се да те провокира?

Деймън поклаща глава отрицателно и наднича в очите ми. Добавям: *Добре. Защото не можем да си позволим да го нападаме — независимо какво прави! У него е противоотровата! Призна си! Кое то значи, че сега просто трябва да намерим начин да...*

Евър! — Той се намръщва. — *Не му вярвай! Именно това прави Роман. Лъже и манипулира всички около себе си. Трябва да стоиш далеч от него... той те използва... не бива да му вярваш...*

Поклащам глава. Този път е различно, усещам го. Искam и Деймън да го почувства:

Той не лъже — наистина. Каза, че...

Не успявам да довърша мисълта, защото Хевън се привежда напред, а очите ѝ започват да се стрелкат помежду ни. Оглежда ни и казва:

— Добре, стига толкова! Какво, по дяволите, става тук? Ама наистина, спрете вече!

Обръщам се и забелязвам, че приятелско жълтата ѝ аура е в рязък контраст със съзнателно подбраното ѝ, изцяло черно облекло. Разбирам, че не го казва с лошо — макар очевидно поведението ни да я безпокои.

— Сериозно. Вие сякаш... все едно комуникирате по някакъв странен начин. Както общуват близнаците, само дето вие го правите без думи. И при вас определено изглежда зловещо!

Повдигам рамене и посягам към обяда си. Бавно и целенасочено отвивам салфетката на сандвич, който нямам намерение да ям. С това просто искам да скрия колко ме е притеснил въпросът ѝ. Сбутвам с коляно Деймън под масата и наум го подканям да се намеси и да се справи с проблема, защото аз нямам представа какво да ѝ кажа.

— Недей да се преструваш, че нищо не се случва! — очите ѝ подозрително се присвиват. — От известно време ви наблюдавам, но вече наистина започва да става шантаво!

— Какво става шантаво? — Майлс вдига поглед от телефона си, но почти веднага се връща към заниманието си: праща съобщения на някого.

— Тия двамата! — Тя насочва към нас късия си, лакиран в черно нокът, на върха, на който в имитация на френски маникюр проблясва розово. — Кълна се, че стават все по-странны с всеки изминал ден!

Майлс кима и оставя телефона си за миг, за да ни огледа отгоре до долу:

— Да, мислех да го спомена и сам. Вие, хора, сте странни! — И се разсмява. — А, да! И тая ръкавица, само една? Да не се правиш на Майкъл Джексън, за Бога?! — Той поклаща глава и свива устни с отвращение. — Толкова, ама толкова не ти отива! Идеята е така изтъркана, че даже ти не можеш да ѝ вдъхнеш живот!

Хевън се намръщва, раздразнена от шегата на Майлс, защото тя самата се опитва да е сериозна.

— Смей се, колкото искаш — заявява тя с твърд и нетрепващ поглед, — обаче на тия двамата нещо не им е наред. Още не знам какво е, но ще разбера. Ще стигна до дъното на нещата! Ще видите.

Тъкмо се каня да заговоря, когато Деймън поклаща глава. Поглежда червената си напитка, след което се привежда към Хевън:

— Недей да си губиш времето. Съвсем не е толкова злокобно, колкото си мислиш. — После настойчиво се вглежда в очите ѝ. — Упражняваме телепатичните си способности, това е всичко. Опитваме се да си разчитаме мислите, вместо да приказваме през цялото време. Не искаме повече проблеми в час! — той се разсмява, а аз от изненада

стисвам толкова силно сандвича си, че майонезата се разтича от двете му страни.

Зяпвам приятеля си, който току-що на собствена глава наруши нашето правило номер едно. — *Не казвай на никого кои сме и какво можем да правим.*

Успокоявам се мъничко, когато Хевън повдига вежди. Коментарът ѝ е:

— Моля ти се! Да ти приличам на идиотка?

— Не съм и намеквал, че си — Деймън се усмихва. — Това е истината. Искаш ли да опиташ?

Замръзвам, тялото ми застива, сякаш предстои да се случи катастрофа.

— Затвори очи и си намисли число от едно до десет. — Той я поглежда с тържествено изражение на лицето и кима. — Съсредоточи всичките си мисли върху това число. *Виж* го в ума си — толкова ясно, колкото успееш, и го повтаряй наум. Схвана ли?

Тя свива рамене, а веждите ѝ се сключват, сякаш наистина се концентрира. На мен обаче ми е достатъчно да хвърля един бърз поглед към аурата ѝ, която се променя в тъмнозеленото на измамниците. А когато надничам и в мислите ѝ, се уверявам, че само се преструва. Всъщност се е съсредоточила върху цвят — избрала е синьото — а не върху някое случайно намислено число от едно до десет, както ѝ каза Деймън. Разбирам, че го изпитва. Убедена е, че има твърде голям шанс да познае числото; всъщност шансът е едно към десет. Затова продължава да мисли за цвета, докато Деймън потрива брадичка и поклаща глава:

— Като че ли не възприемам нищо, никакъв образ. Сигурна ли си, че мислиш за число от едно до десет?

Тя кима и още по-силно се съсредоточава върху красивия нюанс на небесносиньо, което започва дори да пулсира.

— Тогава вероятно има някакво преплитане на линиите — той свива рамене. — Никакво число не виждам.

— Пробвай с мен! — Майлс зарязва телефона си и се навежда към него, затваря очи и едва има време да се концентрира, когато Деймън ахва:

— Отиваш във *Флоренция*?!

Майлс раздражено клати глава:

— Три! За твоя информация, числото беше три! — Повдига вежди и се ухилва. — И, само между другото, абсолютно *всички* знаят, че отивам във Флоренция. Така че... добър опит!

— Всички, освен мен — заявява Деймън и стисва устни, а лицето му внезапно пребледнява.

— А, сигурен съм, че Евър ти е казала. Нали се сещаш, по телепатичен път! — той се разсмява и отново се захваща с телефона си.

Поглеждам крадешком към Деймън. Чудя се защо е толкова разстроен от пътуването на Майлс. Да, разбира се — знам, че е живял там, но това е било преди стотици години! Стисвам ръката му и го подканям да ме погледне, но той продължава да се взира в Майлс със същото стреснато изражение.

— Добър опит, наистина — това с телепатията, имам предвид — намесва се и Хевън, след което обира с пръст розовата ягодова глазура на кексчето си. — Страхувам се обаче, че трябва да се постараете повече. Единственото, което доказва, е, че сте дори по-шантави, отколкото си мислех! Но няма място за притеснения — определено ще разбере какво става! Не след дълго ще разкрия мръсната ви малка тайна!

Потискам нервния си смях, като се надявам само да се шегува. После надничам в ума ѝ и разбирам, че е напълно сериозна.

— Кога тръгваш? — пита Деймън с единствената цел да поддържа разговора, тъй като вече чудесно знае отговора — видял го е в главата на Майлс.

— Скоро, но пак не е достатъчно скоро! — възкликва Майлс, а очите му блестят от въодушевление. — От този миг започва обратното броене!

Деймън кима, а погледът му се смекчава:

— Ще ти хареса. Всички я харесват. *Firenze* е едно очарователно място, наистина е много красиво.

— Бил си там? — едновременно подскочат Майлс и Хевън.

Деймън кимва отново и като че ли се отнася някъде много далеч:

— Някога живеях там... преди много, много време.

Хевън ни хвърля странен поглед, а очите ѝ се присвиват:

— Дрина и Роман също са живели там.

Изражението на Деймън е уклончиво, сякаш чутото не му говори нищо.

— Какво, не смяташ ли, че това е малко странно? Всички сте живели в Италия, на едно място, а после всички се озовавате тук — и то почти едновременно?! — Тя се привежда към него. Кексчето е забравено, сега преследва отговори.

Само че Деймън не отстъпва. Отказва да се задълбава в темата и да рискува да се издаде. Само отпива от червената си напитка и отново леко повдига рамене. Сякаш иска да каже, че не си струва да се занимава повече.

— Има ли нещо, което задължително трябва да видя, докато съм там? — пита Майлс, по-скоро, с цел да разведри обстановката, отколкото от искрено любопитство.

Деймън се преструва, че се е замислил дълбоко, макар отговорът да е съвсем лесен:

— Всичко във Флоренция си заслужава да се види. Но абсолютно задължително трябва да отидеш на Понте Векио — първият мост, построен над река Арно, а също и единственият, оцелял след войната. Да посетиш Галерия дел'Академия, където заедно с много други творби можеш да видиш „Давид“ на Микеланджело. Може би също така...

— О, да — определено няма да пропусна Давид! — прекъсва го Майлс. — Нито пък закрития мост, прословутата катедрала „Ил Дуомо“, както и всички останали места от пътеводителя. Питам те обаче за по-малките и неизвестни местенца — нали се сещаш, онези извън туристическите маршрути. Там, където ходят готините флорентинци. Роман непрекъснато говореше за едно такова, забравих му името, но в него били скрити разни по-неизвестни предмети и картини от времето на Ренесанса. Въобще неща, за които малко хора знаят. Известно ли ти е нещо такова? Или пък клубове, магазини — такива неща?

Деймън го поглежда толкова напрегнато, че по гърба ми се спуска ледена тръпка:

— В момента не се сещам за нищо такова — отвърща той, като се опитва да смекчи изражението си. Гласът му обаче разкрива, че е изнервен. — Макар да смятам, че всяко място, в което уж са скрити велики творби на изкуството, но не е в пътеводителите, сто процента е

измама. Пазарът за антики е зает с фалшификати. Не би трябвало да си губиш времето там, при условие, че има толкова много по-интересни места!

Майлс свива рамене. Разговорът вече го е отегчил, тъй че започва отново да пише съобщение.

— Както и да е — измърморва той, а пръстите му препускат по клавишите, — не се притеснявай. Роман обеща да ми направи списък.

ШЕСТА ГЛАВА

— Удивен съм от напредъка ти — Деймън се усмихва. — И си научила всичко това сама?

Кимам и оглеждам голямата празна стая. За пръв път от седмици насам съм доволна от себе си. Деймън спомена, че иска да разкара от къщата всичките прекалено модерни и луксозни мебели, с които я бе натъпкал по времето, докато Роман го контролираше. Аз, съответно, прегърнах с въодушевление идеята да разтребя покритите с черна кожа кресла и няколкото телевизора с плоски екрани, както и масата за билиард и лъскавия хромиран барплот. Всички те бяха символи — физически проявления на най-мрачния период от връзката ни. Захващах се с всяко от тях с такъв неподправен ентусиазъм, че... Е, всъщност дори не съм сигурна къде ги изпратих. Зная само, че вече ги няма.

— Като че ли вече нямаш нужда от уроците ми — клати той глава.

— Не бъди толкова сигурен!

Обръщам се с усмивка към него и отмествам чупливата му коса от челото с ръката си, вече също с ръкавица. Надявам се, че скоро ще се сдобием с лекарството от Роман... или поне ще измислим нещо не толкова нелепо, с което да заменим ръкавиците.

— Дори нямам представа къде се дяха тези неща... да не говорим, че не мога да изпълня освободеното пространство, защото не знам къде си прибрал предишните си вещи.

Протягам ръка към него, но закъснявам. Намръщвам се, когато той отива до прозореца. Не разбирам.

— Мебелите — той се вглежда в идеално поддържаната си морава. Гласът му е нисък и плътен — са се върнали отново в първоначалното си състояние. Сега са чиста вибрираща енергия, която притежава потенциала да се превърне, в каквото и да е. Колкото до останалите... — Той свива силните си рамене леко, почти

незабележимо — Е, това едва ли вече има значение, не мислиш ли? Така или иначе, повече не се нуждаю от тях.

Взира се в гърба му и се наслаждавам на стройното му тяло и елегантната небрежна стойка. Същевременно недоумявам как може толкова слабо да се интересува от възвръщането на безценните реликви от миналото си — портрета от Пикасо, на който е облечен със строг черен костюм, онзи от Веласкес, където е яхнал изправен на задните си крака бял жребец... да не говорим за останалите експонати от забележителната му колекция, събрана в продължение на векове.

— Ама тези неща са безценни! Трябва да си ги върнеш. Не могат да бъдат заменени с нищо!

— Евър, успокой се. Та това са просто вещи. — Гласът му е твърд и сдържан, сякаш се е примирил със загубата. Обръща се към мен — Освен това нямат *истинско* значение за мен. Единственото, което има значение, си *ти*.

Е, приятно е да се чуе подобно нещо и се чувствам поласкана от искреността му. Въздействието му върху мен обаче няма нищо общо с очакваното. Като че ли единственото, което го интересува напоследък, е да изкупи прегрешенията си към кармата и към мен. И макар принципно да нямам нищо против тези две неща, тъкмо напротив... проблемът е, че в списъка му няма ндруги. Останалата част от страницата е празна.

— Именно тук грешиш! Не са просто вещи — приближавам се към него, като се опитвам да придам на гласа си убедителност. Надявам се този път да успея да го достигна, да го накарам да ме изслуша. — Книги, подписани от Шекспир и сестрите Бронте? Свещници от Мария Антоанета и Луи Шестнайсети? Абсурдно е да твърдиш, че това са просто предмети! Та те са *история*, за Бога! Не можеш просто да свиеш рамене и да отминеш загубата им, сякаш не са нищо повече от купчина стари боклуци, които си дарил на някоя благотворителна организация!

Той ме поглежда, а погледът му става мек и нежен, когато прокарва върхчето на скрития си в ръкавица пръст от слепоочието до брадичката ми:

— Мислех, че мразиш моята „стара прашасала стая“, както веднъж я нарече.

— Хората се променят — свивам рамене.

Иска ми се, и то не за първи път, да се върне обратно пак старият Деймън — онзи, когото познавам.

— И като говорим за промени... защо така откачи заради пътуването на Майлс до Флоренция? — Забелязвам, че застива при самото споменаване на думата. — Да не би да е заради Роман и Дрина? Не искаш да разбере какви са връзките помежду ви?

Той ме поглежда за миг, устните му се разделят, за да отговори. После обаче се обръща с гръб към мен и почти нечуто промърморва:

— Не бих казал, че съм „откачил“.

— Така е, да. Напълно си прав. У нормален човек това едва ли би направило впечатление. Но не и когато става въпрос за онзи, който винаги е най-спокойният и хладнокръвният в стаята. Дори при най-лекото присвиване на очите ти или трепване на мускулче на челюстта ти е очевидно, че си разстроен.

Той въздиша и очите му се спират на моите, докато се приближава.

— Видяла си случилото се във Флоренция — присвива очи. — Независимо от всичките й достойнства, тя си остава място на непоносими спомени. На чувства, към които не желая да се връщам никога повече.

Преглъщам тежко, припомняйки си образите, които видях в Съмърленд — Деймън, скрит в малък тъмен шкаф, става свидетел на убийството на родителите си от мъже, които търсят еликсира. След това е поверен на църквата, но свещениците го малтретират, убедени, че се занимава с магия... чак докато идва чумата и помита Флоренция, а той дава на Дрина и останалите сираци да пият от нектара на безсмъртието.

Единствената му цел е да им помогне да се излекуват, няма представа, че им дарява вечен живот.

Чувствам се като най-лошата приятелка на света, задето му припомних случилото се.

— Предпочитам да се концентрирам върху настоящето — той кима и обгръща с широк жест голямата празна стая. — Точно в момента наистина се нуждаю от помощта ти за обзавеждането на това помещение. Според агента ми за недвижими имоти, в момента купувачите търсят приятни, чисти и с модерен вид къщи. И макар да

си мислех да я оставя празна, което наистина би подчертало големината на стаите, предполагам, че трябва да опитаме...

— Агентът ти за недвижими имоти?! — ахвам аз, всъщност направо се задавам на фразата, а в края ѝ гласът ми се е вдигнал с една-две октави. — И за какво, за Бога, ти е притрябвал агент за недвижими имоти?

— Продавам къщата — той свива рамене. — Мислех, че си разбрала.

Оглеждам се диво наоколо; копнея за старото му кадифено канапе и възглавниците по него — сигурна съм, че спокойно бих могла да се приземя на него, когато тялото ми се срине, а главата ми избухне, което ще стане всеки момент.

Вместо това кротко оставам на място, решена да не позволя да се разпадна пред очите му. Стоя и гледам своя изумително красив приятел, с когото сме гаджета от четиристотин години, все едно се виждаме за първи път.

— Недей да се разстройваш толкова! Нищо не се е променило. Това е само къща. Прекалено голяма, при това. Никога не съм се нуждаел от толкова много пространство. Не съм използвал повечето стаи дори веднъж.

— И с какво точно смяташ да я замениш, а? С палатка?

— Просто реших да намаля малко размерите, това е всичко — погледът му е умолителен, настоява да го разбере. — Няма нищо лошо в това, Евър. Нито пък ще те нарани по някакъв начин.

— Агентът ти за недвижими имоти и за това ли ще ти помага? Да намалиш размерите? — изучавам отблизо лицето му и се чудя какво му става. А също и къде ще му излезе краят. — Тоест... Деймън, ако наистина искаш да се преместиш в нещо по-малко, защо просто не си го проявиш? Защо си избрал традиционния начин?

Обгръщам го с поглед: от разкошната глава, увенчана с тъмна лъскава коса, виеща се покрай ушите му, до съвършените му крака, понастоящем обути с чехли. Припомням си как доскоро копнеех да съм отново нормална, да съм като всички останали. Сега обаче, след като започнах да свиквам с новопридобитите си сили, вече не виждам смисъл в това.

— За какво всъщност става въпрос, ще ми кажеш ли? — присвивам очи.

Чувствам се, меко казано, предадена:

— Все пак ти ме докара дотук. Ти ме превърна в онова, което съм. А сега, след като най-накрая се приспособих към промяната, ти решаваеш да скочиш през борда? Сериозно... защо го правиш?

Вместо да ми отговори, той затваря очи. Картината, която ми показва, е на нас двамата: смеем се и сме щастливи, забавляваме се като малки деца по розовия пясък на невероятно красив плаж.

Обаче аз само поклащам глава и кръстосвам ръце. Отказвам да играя тази игра, докато не отговори на въпросите ми.

Той въздъхва и се заглежда през прозореца. После се обръща към мен и обяснява:

— Вече ти казах — единственият ми шанс, единственият изход от този ад, който сам си създадох, е да се реванширам на кармата си. Да балансирам нещата. А единственият начин да го направя е да се откажа от проявяването на разни неща, от бляскавия начин на живот, от харченето на много пари и всякакво излишно разточителство. Глезил съм се и само съм прахосвал през последните шестстотин години — сега мога да живея като обикновен гражданин. Честен, трудолюбив, скромен... да се боря с живота всеки ден, както правят всички останали.

Гледам го втренчено и повтарям наум думите му. Струва ми се, че не съм го чула добре.

— И как точно смяташ да го направиш? — присвивам очи. — Сериозно! През всичките тези шестстотин години някога работил ли си истински?

Независимо обаче, че съм напълно сериозна и въобще не ми е смешно, той отмята главата си назад и се размива, все едно съм се пошегувала. Накрая все пак се успокоява достатъчно, за да каже:

— Наистина ли смяташ, че никой не би ме наел? — поклаща глава и се засмива дори по-силно. — Моля те, Евър! Не мислиш ли, че съм живял достатъчно, за да развия едно-две умения, които да използвам?

Каня се да му отвърна, че макар да е забележително преживяване да го гледа човек как с една ръка рисува картина на Пикасо (но по-добре от самия художник), а с другата постига същото съвършенство с Ван Гот, тези му способности надали ще му гарантират получаването на желаната позиция в кафенето „Старбъкс“ на ъгъла. Преди обаче да

произнеса и дума, той застава до мен. Придвижва се толкова бързо, че успявам да кажа само:

— Е, за някой, който е обърнал гръб на дарбите си, все още се движиш удивително бързо!

И вече съм в прегръдките му, наслаждавам се на прекрасното усещане, което затопля кожата ми. Разбира се, той внимателно избягва да се докосне до нея, когато обгръща с ръце кръста ми и ме придърпва към себе си.

— А какво ще кажеш за телепатията? — питам шепнешком.

— И нея ли смяташ да изоставиш?

Толкова съм обсебена от близостта му, че едвам успявам да оформя думите.

— Нямам никакви намерения да се отказвам от нещата, които ме приближават до теб — отвръща ми с решителен поглед. — Колкото до останалото... — Свива рамене и оглежда просторната празна стая, преди отново да спре очи на моите.

— Кажи ми, Евър, кое е по-важно — големината на къщата ми или големината на сърцето ми?

Прехапвам устни и отклонявам поглед. Истината в думите му ме засрамва, чувствам се малка и излишно упорита.

— Има ли наистина значение дали съм предпочел автобуса пред БМВ-то и конфекцията пред моделите на Гучи? Защото колата, гардеробът, къщата са просто имена. Неща, които е забавно да използваш, но в крайна сметка те нямат нищо общо с мен. Нямат нищо общо със същността ми, с човека, който представлявам в действителност.

Преглъщам с усилие. Цялото ми внимание е приковано от него. Наистина не ми пука за БМВ-то му или за имитацията на френско шато, в която живее — ако са ми необходими такива неща, ще си ги материализирам и сама! Вярно е, че не са важни, но ако трябва да съм честна, ще призная, че бяха немалка част от образа, който толкова ме привлече първоначално. Бяха като бонус към обаятелната му, впечатляваща и загадъчна личност, на която не устоях.

В крайна сметка го поглеждам отново — застанал пред мен без обичайните си блясък и показност, оголен до самата си сърцевина. Виждам го такъв, какъвто е в действителност, и осъзнавам, че не се е променил. Той си е все същият топъл, сърдечен, прекрасен човек. И не

е спирал да бъде такъв. А това само подкрепя гледната му точка: нищо от тези, другите неща, няма значение. Никое от тях не е свързано с душата му.

Усмихвам се, защото изведнъж съм си припомнила, че има едно място, където можем да сме заедно — безопасно и сигурно, в което нищо лошо не може да ни се случи. Вземам ръката му, облечена в ръкавицата, и го дръпвам след себе си:

— Ела, искам да ти покажа нещо.

СЕДМА ГЛАВА

Първоначално се притеснявам, че ще откаже. Необходима е магия, за да влезеш в мястото, към което го вода. И не само това — то цялото е изтъкано от магия. Обаче в момента, в който се приземяваме на онова обширно уханно поле, той изтупва дънките си и ми подава ръка. Оглежда се със задоволство и възкликва:

— Брей! Едва ли аз самият някога съм създавал толкова бързо портал!

— Моля те, не говори така! Все пак именно ти ме научи — усмихвам се и се вглеждам в ливадата, покрита с ярки цветя и потрепващи от лекия вятър дървета. Всичко тук е сведено до своята абсолютна същност на красотата и енергията.

Накланям главата си назад и затварям очи под топлия блясък на слънчевите лъчи и стелещата се над нас омара. Ясно си спомням последния път, когато бях тук. Тогава танцувах с проявения от мен Деймън на същото това поле и отлагах момента, в който трябваше да го оставя да си тръгне.

— Значи нямаш нищо против да бъдеш тук? — питам го, несигурна докъде точно се простира отказът му от магията. — Не си ли ми ядосан?

Той поклаща глава и хваща ръката ми:

— Никога не се уморявам от Съмърленд. Това е съвършената проява на красотата и обещанието за щастие — в най-чистата им форма.

Вървим през пасбището, свежата трева под краката ни пружинира. Докосваме с върхчетата на пръстите си венчелистчетата на нежните диви цветя, които греят в яркожълто край краката ни. Знаем, че всичко в това вълшебно място е възможно. Абсолютно всичко, включително... може би... това да сме заедно.

— Липсваше ми това място — той се усмихва, докато поглъща с поглед местността. — Не че помня последните няколко седмици, през

които не съм го виждал, но въпреки това сякаш е минало ужасно дълго време, откакто не съм бил тук.

— Чувствах се странно, когато идвах тук без теб — признавам, докато го водя към красивата дървена беседка, разположена край поток, обагрен в цветовете на дъгата. — Обаче открих една напълно различна страна, която нямам търпение да ти покажа. Само че ще го направя малко по-късно, не веднага.

Отмествам белия балдахин от въздушен тюл и се разполагам на меките бели възглавници. Усмивам се на приземилия се до мен Деймън и двамата лягаме един до друг, загледани в изкусно гравирани мъниста от кокосова дървесина. Главите ни са допрени, а петите ни са почти на едно ниво — това е резултатът от буйния ми растеж, откакто пия еликсира.

— Какво е това? — Той се обръща на една страна, когато спускам пердетата със силата на ума си. Нетърпелива съм да изключа останалия свят, да ни скрия от всички и всичко, така че да можем да се наслаждаваме един на друг на спокойствие.

— Видях една такава на корицата на туристическо списание, което рекламираше почивка в някакъв екзотичен курорт, май на Бали. Толкова ми хареса, че реших да проявя една. Така че да можем... нали се сещаш... да бъдем заедно и... да правим разни неща.

Отклонявам поглед с бясно биещо сърце. Лицето ми гори. Вероятно съм най-жалката от всички, които са пробвали да го прелъстят от шестстотин години насам. Той обаче само се засмива и ме придърпва толкова близо до себе си, че почти се докосваме. Разделя ни само воал от блещукаща енергия — толкова тънък, че сякаш го няма. Играе ролята на екран, пулсиращ помежду ни, който ще ни попречи да се нараним един друг.

Затварям очи и се предавам на вълната от топлина и нежен трепет, която ме залива при приближаването на телата ни. Сърцата ни бият в пълна хармония, свиват се и се отпускат, ритъмът им е в унисон: сякаш бие само едно сърце. Усещането е толкова хубаво, така естествено и толкова *правилно*, че се притискам още по-плътено към него. Сгушвам лицето си в ямката между рамото и врата му. Искане ми се да можех да усетя вкуса на кожата му и да вдишам топлия му мускусен аромат. Нисък стон се изтръгва от гърлото му, когато затварям очи и се намествам между бедрата му. Връхчето на езика ми, сякаш по

собствена воля, се насочва към кожата му... И в следващия миг той отскача от мен толкова бързо, че заравам лицето си във възглавницата.

Изправям се със залитане. Той се придвижва с такава скорост, че очертанията на тялото му се размазват. Спира едва когато е на сигурно място от другата страна на балдахина. Очите му блестят трескаво, тялото му трепери. Моля го да ми каже какво е станало, но той мълчи.

Тръгвам към него, искам да му помогна. Но в момента, в който се приближавам, той се отдръпва с протегната пред себе си ръка. Възпира ме с поглед.

— Не ме докосвай — нарежда ми. — Моля те, остани, където си! Не се приближавай повече.

— Но... защо? — гласът ми е дрезгав и трепери, а ръцете ми, отпуснати край тялото, се тресат. — Нещо лошо ли направих? Сбърках ли? Просто си помислих, че... ами, нали сме тук... И след като нищо лошо не може да се случи в Съмърленд... Просто реших, че няма страшно да опитаме да...

— Евър, не е това... — Той поклаща глава, очите му са потъмнели, никога не съм ги виждала такива. Толкова са тъмни, че не различавам ирисите от зениците. — И кой е казал, че нищо лошо не може да се случи тук?

Тонът му е много нервен, а погледът — прекалено рязък. Ясно е, че нещо го е разтърсило — изобщо не прилича на себе си. В момента няма нищо общо с невъзмутимо спокойния Деймън, когото познавам.

Преглъщам ужасена и свеждам поглед към земята. Чувствам се едновременно като глупачка и престъпник... Само като си помисля, че така отчаяно исках да съм с него, че рискувах живота му...

— Аз... аз предположих, че... — Млъквам, защото прекрасно зная какво се случва, когато човек си позволи да предполага. Не само, че проваляш всичко между „аз и ти“, но в този конкретен случай въпросното „ти“ можеше и да умре. — Съжалявам — поклащам глава, защото думата е така неподходяща при тези обстоятелства на живот и смърт. — Аз... просто не обмислих нещата. Не знам какво да кажа.

Раменете ми се смъкват и обвивам ръце около себе си. Искане ми се да стана съвсем мъничка, толкова малка, че да изчезна напълно. Но не мога да спра да се чудя какво точно „лошо“ нещо би могло да се случи на място, където магията е като въздуха, раните зарастват

моментално и всички желания се сбъдват. Ако тук не сме в безопасност, то къде бихме могли да бъдем?

Деймън ме поглежда и отговаря на въпроса, който тъкмо съм си помислила:

— Съмърленд съдържа потенциала за *абсолютно всичко*. Засега сме видели само светлата страна, но кой може да каже със сигурност, че няма и тъмна? Възможно е да представлява нещо съвсем различно от онова, което си мислим.

Гледам го мълчаливо и си припомням първата си среща с Роми и Райни. Тогава и те казаха нещо подобно. Междувременно той проявява красиво резбована дървена пейка, заема единия ѝ край и ме подканя:

— Ела — кима и ми сочи противоположния.

Очевидно не иска да се приближаваме твърде много един до друг. Аз също нямам желание да го ядосам отново.

— Има нещо, което трябва да видиш и проумееш. Затова много те моля, затвори очи и се постарай да изчистиш ума си от всички случайни мисли. Да не остане нищо, което да те разсейва. Остави го обаче отворен и възприемчив, така че да разчете образите, които ще ти пратя. Ще успееш ли да го направиш?

Кимам — вече съм затворила очи и се старая с всички сили да изкарам от главата си всякакви мисли от рода на *Какво става? Сърдит ли ми е? Ама разбира се, че е ядосан! Как може да съм толкова глупава? Колко точно е сърдит обаче? Възможно ли е да промени решението си и да започнем отначало?* Това е обичайният ми списък от параноични въпроси, които се повтарят като развалена плоча.

Но дори след като съм се справила — изчистила съм ума си и съм изчакала достатъчно време — не получавам никакъв образ. Само пустота. Едно голямо черно Нищо.

— Не се получава — съобщавам, като отварям очи и ги впервам в него.

Той обаче само поклаща глава. Очите му продължават да са затворени, сключил е съсредоточено вежди — явно продължава да се концентрира с пълна сила.

— Слушай — инструктира ме — и се вгледай дълбоко в себе си. Просто затвори очи и *приемай*.

Поемам си дълбоко въздух и опитвам отново, но пак не получавам нищо, освен пълна тишина, мрачни предчувствия и

усещането за черна пустота.

— Не виждам нищо, освен тишина и мрак.

— Именно — отвръща ми той, също шепнешком.

Думите ми изобщо не са го развълнували.

— А сега, моля те, хвани ръката ми и нека заедно да навлезем още по-надълбоко, да се гмурнем под повърхността. Използвай всичките си сетива, а после ми кажи какво виждаш.

Поемам си дълбоко въздух и следвам указанията му. Вземам ръката му в своята и се насочвам към плътната черна стена, но... тя е непреодолима и безкрайна. Едно и също.

Докато...

Докато...

Всмуква ме огромна черна дупка, ръцете и краката ми се размахват в празното пространство. Не съм в състояние нито да спра, нито да намаля скоростта си. Падам надолу в тъмнината, а единственият звук е собственото ми ужасено крещене. И точно когато вече съм решила, че това няма край — всичко свършва. Писъкът. Падането. Абсолютно всичко. Оставам да вися в пространството. Свободна. Застинала. Напълно сама в това уединено място, което няма нито начало, нито край. Изгубена в тази мрачна и унила бездна, без никакъв намек за изход или светлина в тунела. Изоставена в този безкраен, пуст и самотен свят на вечна нощ без звезди.

Ужасяващото прозрение идва бавно, с нежелание: *Сега живея тук. Ад без спасителен изход.*

Опитвам се да избягам, да крещя, да извикам за помощ — но полза няма. Замръзнала съм. Парализирана. Не съм в състояние да говоря. И съм напълно сама, до края на вечността.

Съзнателно и целенасочено изолирана от всичко, което познавам и обичам... Лишена от всичко, което *съществува*. Зная, че нямам друг избор: трябва да се предам. Всичко изчезва от ума ми, а тялото ми се отпуска безсилно. Няма смисъл да се боря, защото никой не може да ме спаси тук.

Оставам така — самотна, вечна, а в мен се промъква някакво мрачно усещане... Нещо тъмно съществува съвсем наблизо, но все пак достатъчно далече, за да не мога да го докосна... Оставам така — безмълвна, застинала...

Докато...

Докато...

Излизам от този ад и падам обратно в ръцете на Деймън. Изпитвам неописуемо облекчение да видя красивото му напрегнато лице, надвесено над моето.

— Толкова съжалявам... реших, че съм те изгубил... Помислих си, че никога няма да се върнеш! — И ме притиска силно към себе си, а гласът му затихва като ридание в ухото ми.

Притискам се към него с треперещо тяло и бясно препускащо сърце. Дрехите ми са подгизнали от пот. Никога преди не съм се чувствала така откъсната... толкова изолирана и лишена от всичко, което съществува и живее. Прегръщам го дори по-силно, няма да го пусна никога вече! Умът ми се свързва с неговия почти без мое участие. Искам да знам защо ме подложи на това.

Той се отдръпва и обгръща лицето ми в ръцете си, а очите му се впиват в моите:

— Съжалявам! Не исках да те наказвам, нито съм имал намерение да те наранявам. Просто исках да ти покажа нещо — нещо, което трябва да изпиташ и познаеш от собствен опит, за да можеш да разбереш.

Кимам, защото нямам доверие на гласа си. Все още съм напълно разтърсена от преживяното, което бе толкова ужасно, че имах чувството, че самата ми душа е загинала.

— Божичко! — очите му се разширяват. — Именно! Точно това е: душата спира да съществува!

— Не разбирам — мълвя с прегракналия си треперещ глас, — какво беше онова ужасно място?

Той отклонява поглед и здраво стиска пръстите ми, преди да отговори:

— Бъдещето. *Страната на сенките, Шадоуленд*. Безкрайната пуста бездна, която вярвах, че е предназначена само за мен... надявах се да е така... — Той затваря очи и поклаща глава. — Но сега вече разбирам. Сега зная със сигурност, че ако не си внимателна, и то — изключително внимателна... ти също ще пропаднеш в нея.

Поглеждам го, отварям уста, но той ме прекъсва, преди да произнесе думите:

— През последните няколко дни получавам тези проблясъци... на практика, за кратко хвърлям поглед върху различни събития от

миналото си. Периодите са различни, а прозренията — съвсем кратки.

После настойчиво и внимателно оглежда лицето ми.

— В момента обаче, в който стигнахме тук — и обхваща с жест цялата околност, — спомените ми започнаха да се завръщат. В началото бавно, после като придошла река — включително за времето, докато бях под контрола на Роман. Преживях отново и смъртта си. Онези няколко кратки мига, след като наруши кръга и преди да ми дадеш да изпия противоотровата. Нали се сещаш, тогава умирах. Видях целия си живот да минава като на кинолента пред очите ми, точно както казват, че се случва. Само дето при мен става въпрос за шестстотин години разюзданост, суета, нарцисизъм, алчност и егоизъм. Една безкрайна върволица от всичките ми действия, всички мои злодеяния и грешни решения, придружени от въздействието им... от ефекта, който са имали простъпките ми върху другите. И макар да си припомних и няколко добри дела, като цяло животът ми се свежда до векове, през които не ме е интересувало нищо друго, освен собствените ми интереси. Нищо и никой друг. До дъното на душата си — и в нейна вреда — бях обсебен единствено от физическия свят. Затова в момента нямам никакви съмнения: бях прав през цялото време. Кармата ми е виновна за онова, което преживяваме в момента.

Той поклаща глава и среща погледа ми с такава непоклатима и искрена увереност, че ми се иска да се протегна и да го докосна. Да го прегърна и да му обеща, че всичко ще е наред. Вместо това оставам неподвижна, защото усещам, че има да ми казва още нещо. И то ще е много по-лошо.

— После, когато умрях, вместо да дойда тук, в Съмърленд... — гласът му се пречупва за миг, но той се насилва да продължи, — се озовах в място, напълно противоположно на Страната на щастието и вечното лято. Намерих се в място толкова тъмно и студено, че прилича повече на... Изживях същото, което и ти преди малко. Самота, безпомощност, мрак... Убедих се, че ще бъда изоставен сред тях за вечността. — Той ме поглежда, настоява да го разбере. — Почувствах абсолютно същото като теб. Сякаш съм изолиран от света, без връзка с никой и нищо друго... Сякаш съм останал без душа.

Вглеждам се в очите му, а по кожата ми пробягва зловеща тръпка. Никога не съм го виждала толкова уморен, така изтощен и толкова... изпълнен със съжаление.

— И сега разбирам онова, което ми убягваше през всичките тези години...

Свивам колене пред гърдите си; иска ми се това действие наистина да бе в състояние да ме предпази от думите, които ще последват.

— Само телата ни, физическите ни обвивки, са безсмъртни. Душите ни, това е абсолютно сигурно, не са.

Извързвам очи. Не мога да срещна погледа му, не мога да дишам.

— Това е бъдещето, пред което си изправена. Съдбата, на която те обрекох... разбира се, само ако нещо ти се случи.

Пръстите ми инстинктивно се стрелват към гърлото ми — припомнила съм си думите на Роман за най-податливата ми чакра, онази, която характеризира липсата на прозорливост, чакрата на слабостта. Трескаво се чудя дали има някакъв начин да я предпазя.

— Как... но как изобщо може да си сигурен в това? — поглеждам го отчаяно. Уловена съм в капана на ужасяващ кошмар, от който няма спасение. — Искam да кажа, че има голяма вероятност да грешиш! Случило се е толкова бързо. Може би това е само временно състояние. Нали разбираш, може би просто съм те измъкнала прекалено бързо, върнал си се към живота, преди да имаш време да стигнеш до края на пътуването!

Той обаче само поклаща глава и среща погледа ми:

— Кажи ми, Евър, *ти* какво видя, когато умря? Къде и как прекара онези няколко мига, след като душата ти напусна тялото, преди да те върна към живота?

Преглъщам с усилие и отклонявам очи. Невиждащо гледам дърветата, цветята, разноцветния поток, течащ наблизко. Спомням си съвсем ясно деня — първия път, когато се озовах на същото това поле. Уханието му, проблясващата над него мараня, всеобхватното усещане за безусловна любов ме плениха дотолкова, че дори се изкуших да остана завинаги. Не исках да си тръгвам.

— Тогава не си видяла бездната, защото все още беше смъртна. Умряла бе от естествена смърт, онази, през която преминават смъртните. Ала в мига, когато те накарах да отпиеш от еликсира и по този начин ти дарих вечен живот, всичко се промени. Вместо вечността на Съмърленд или на мястото отвъд, твоята съдба сега е Шадоуленд.

Той отново клати глава и поглежда встрани. Толкова е потънал в изтъкания си от разкажание свят, че се страхувам дали ще успее да го достигна отново.

Почти веднага обаче очите му срещат моите и той казва:

— Можем да имаме вечността, стига да останем на земята. Можем да бъдем заедно. Но ако се случи нещо, ако един от двамата ни умре... — той поклаща глава, — ще отиде в бездната, а оттам връщане назад няма. Никога не ще се видим повече.

Отчаяно се опитвам да кажа нещо, да го обора. Искам да изкрещя, че греша. Няма смисъл. Достатъчно е да погледна в очите му, за да разбера, че това е истината.

— И колкото и да вярвам в могъществото на лековитата магия на това място — само като си помисля как възстанови паметта ми... — той свива рамене, — не мога да си позволя да се предам на желанието, дори да ми изглежда безопасно. Твърде е рисковано. Освен това нямаме никакви доказателства, че тук ще бъде по-различно, отколкото на земята. Не мога да си позволя да си играя с това. Готов съм да сторя всичко, само и само да си в безопасност.

— Аз ли да съм в безопасност? — буквално ахвам. — Теб трябва да спасим, не мен! Още повече, че вината за случилото се е изцяло моя! Ако не бях...

— Евър, моля те — казва той непреклонно и ме принуждава да го изслушам, — вината в никакъв случай не е твоя. Като си помисля за начина, по който живеех... за нещата, които съм сторил... — Той тръсва глава. — Не заслужавам друго. И ако изобщо някога съм се съмнявал, че това е работа на кармата ми, сега не ми остана даже сянка от съмнение. Прекарах повечето от шестстотинте си години в преследване на физическото удоволствие, пренебрегвайки напълно душата си. Сега това е резултатът, наказанието ми... За нещастие повлякох и теб със себе си. Недей да бъркаш, безпокоя се само и единствено за теб. Единствено ти си важна. Животът ми има значение, само доколкото мога да те предпазя от Роман или някой друг, който би искал да те нарани. А това означава, че никога не можем да бъдем заедно. *Никога*. Не можем да си позволим да рискуваме живота ти.

Обръщам се към потока. Не мога да подредя хилядите мисли, които се вихрят в ума ми. Макар да чух ясно абсолютно всичко, което

изрече, и независимо от факта, че сама изпитах ужаса на бездната... не мога да променя себе си.

— Ами другите сираци? — прошепвам, защото си спомням, че видях шестима заедно с Роман. — С тях какво се случи? Дали и те са станали зли като Роман и Дрина?

Деймън свива рамене, става от пейката и започва да крачи пред мен.

— Смятах, че са станали прекалено възрастни и немощни, за да представляват истинска опасност. Именно това се случва след първите сто и петдесет години — остаряваш. Единственият начин да промениш този процес е да пиеш отново от еликсира. Предполагам, че Дрина се е запасила, докато бяхме женени, давала е и на Роман, който го е разучил и в крайна сметка е разбрал как да го произвежда. После го е предоставил и на останалите — той започва да клати глава.

— Значи това е мястото, където се намира Дрина в момента — прошепвам.

Обземат ме угризения и разкаяние, когато осъзнавам истината. Независимо колко зла беше, може би не заслужаваше това.

— Изпратила съм я в Шадоуленд и сега е... — тръсвам глава, не съм в състояние да довърша.

— Не ти си го сторила! Аз бях — той сяда толкова близо до мен, че бихме се допрели, ако не бе тънкият воал от енергия, пулсиращ помежду ни. — Реших съдбата ѝ в момента, в който я направих безсмъртна. Точно както сторих и с теб.

Преглъщам тежко и въздишам. Успокояващо е да усещам топлината и желанието му да ме увери, че наистина не съм отговорна за изпращането на най-големия си враг — Дрина, която ме е убивала през всичките ми животи досега — в онзи ад.

— Толкова съжалявам — прошепва той, а погледът му наистина е пълен със скръб и разкаяние. — Съжалявам, че те въвлякох във всичко това. Трябваше да те оставя на мира... трябваше да се откажа от теб преди много години. Щеше да живееш хиляда пъти по-добре, ако никога не ме бе срещнала...

Клатя трескаво глава — не искам дори да споменава такава възможност. Твърде късно е за размисъл.

— Ако наистина ни е писано да бъдем заедно, тогава може би именно *това* е съдбата ни.

Осъзнавам, че не съм го убедила, виждайки изражението му.

— А може би аз съм предизвикал насилствено нещо, което никога не е трябвало да се случва. — Той се намръщва. — Какво ще кажеш за това?

Отправлям поглед към заобикалящата ни красота. Знам, че само думите никога няма да са в състояние да променят нещата. Единствено делата могат да го сторят.

А за наш късмет, аз зная точно откъде да започна.

Изправлям се и го дръпвам след себе си:

— Хайде! Нямаме нужда от Роман... нямаме нужда от никого! Аз знам точното място.

ОСМА ГЛАВА

Насочваме се към Големите коридори на познанието. Спираме точно пред стръмните мраморни стъпала и аз го поглеждам. Чудя се дали вижда, каквото виждам аз — непрекъснато променящата се фасада. Защото, ако не можеш да я съзреш, не успяваш да влезеш.

— Значи наистина си ги открила! — страхопочитание прозвучава в гласа му. Застанали сме пред смесица от най-свещените и красиви места на Земята. Тадж Махал се прелива в Партенона, който пък се превръща в Храма на лотоса. Той се променя и пред нас изникват Великите пирамиди от Гиза и така нататък. Това, че и двамата успяваме да ги разпознаем и се прекланяме с еднаква страст пред красотата и невероятното чудо, което представляват, ни позволява да влезем вътре. Поемаме по дълъг коридор, чийто под е покрит с мрамор, а покрай стените му се точат колони, които сякаш са пренесени директно от древна Елада.

Деймън се оглежда удивено и жадно поглъща с очи всичко, което виждаме:

— Не съм бил тук, откакто...

Поглеждам го изненадано и сдържам дъха си. Умирам от нетърпение да науча и най-дребната подробност за последния път, когато е бил на това място.

— ... откакто дойдох да те търся.

Присвивам очи, защото не мога да разбера какво има предвид.

— Понякога — той ме поглежда напрегнато — имах достатъчно късмет и просто попадах на теб. Озовавах се на точното място в точното време. Макар че в повечето случаи ми се налагаше да изчакам няколко години, преди да пораснеш достатъчно, за да си на подходяща възраст да се срещнем.

— Искаш да кажеш, че си ме шпионирал?! — изписквам аз.

— Не, не съм те шпионирал, Евър. Моля те! За какъв ме смяташ? — После се засмива и поклаща глава. — По-скоро... просто те наблюдавах, отбелязвах си с какво се занимаваш, какво харесваш.

Търпеливо изчаквах да настъпи подходящото време — нямаше как да разбера по друг начин. Последните няколко пъти обаче не успях да те намеря, независимо колко усилия влагах в търсенето — а можеш да ми вярваш, наистина се постарях. Живеех като номад, местех се от град в град и те търсех... бях сигурен, че съм те изгубил завинаги... Затова реших да дойда тук. Тогава попаднах на едни приятелки, които ми показаха пътя.

— Роми и Райни — кимам с разбиране.

Нито съм чула, нито съм видяла отговора в главата му. Просто усещам, че е правилният. После веднага ме залива вина — нито веднъж не съм се сетила за тях досега. Дори не се зачудих как са или къде са... Аз съм просто ужасна!

— Познаваш ли ги? — Той изглежда изумен.

Стисвам устни. Знам, че трябва да му разкажа и останалата част от историята — онази, която се надявах да пропусна. Перспективата никак не ми допада.

— Те доведоха и мен тук... — Млъквам, поемам си дълбоко въздух и отклонявам поглед. Предпочитам да разгледам стаята, отколкото да срещна изпитателния му поглед. — Те бяха в дома на Ава... или поне Райни. Роми беше излязла... — тръсвам глава и започвам отначало. — Беше навън, опитваше се да ти помогне, защото ти...

Затварям очи и въздишам. Решавам просто да му покажа, вместо да се опитвам да обясня с думи. И то всичко. Абсолютно всичко. Включително частите, които бях прекалено засрамена, за да облека в думи. Проектирам събитията от онзи ден едно след друго, докато тайните помежду ни не свършват до последната. Показвам му как те двете се бориха, за да го спасят, а аз бях прекалено тъпа и упорита и отказах да ги послушам.

Вместо обаче да се разстрои, както очаквах, той поставя ръце на раменете ми и се вглежда опрощаващо в лицето ми. А после ми казва наум:

Стореното е сторено. Трябва да продължим напред. Няма смисъл да се връщаме към миналото.

Преглъщам с пресъхнало гърло и срещам погледа му. Зная, че е прав. Време е да започнем... но откъде?

— По-добре ще е да се разделим — думите му ме изненадват, но точно когато се каня да възразя, той добавя: — Евър, помисли! Ти се опитваш да откриеш нещо, с което да промениш ефекта на еликсира, който изпих. Аз пък искам да те спася от Шадоуленд, което съвсем не е едно и също нещо.

Въздъхвам. Идеята продължава да не ми харесва, но съм принудена да се съглася:

— Да се видим въкъщи, тогава. Обаче в моята къща, става ли? — поставям ръка върху неговата и леко я стискам.

Нямам желание да се връщам в неговия дом, в онази депресиращо оголена стая. Освен това не знам какво мисли по въпроса за кармата — сега, когато си възвърна паметта.

Той почти веднага затваря очи и след секунда вече не го виждам.

Въздъхвам тежко и също затварям очи, като си мисля:

Имам нужда от помощ. Направих огромна, ужасна грешка и сега не знам какво да сторя. Трябва или да намеря противоотрова за противоотровата — лекарство, с което да възстановя нещата, каквито бяха преди намесата на Роман — или да открия начин да се добера до него и да го убедя да ми съдейства... Но само при условие, че няма да ми се наложи да правя сериозен компромис със себе си и принципите си... такъв, че да не се чувствам правилно, ако трябва да... Уф, разбирате какво имам предвид!

Съсредоточавам намерението си, повтарям думите наум — отново и отново. Надявам се това да ми гарантира достъп до „Хрониките на Акаша“ — архивите, в които е записано всичко, което е казано, помислено и направено, както и всичко, което ще се каже, ще се помисли и ще се направи. Моля се да не ми го откажат, както последния път, когато бях тук. Само че този път, когато чувам познатото жужене на кристала, дългият коридор, водещ в мистериозната бяла стая без врати и прозорци, не се появява. Вместо това се оказвам насред огромно кино. Фоайето е празно, в закусвалнята близо до входа му също няма никого. Нямам представа какво се очаква да направя. После пред мен се отваря една голяма двукрила врата.

Пристъпвам в тъмния салон с влажен под и износени седалки. Въздухът е напоен с миризмата на пуканки с масло. Минавам по пътеката и избирам най-хубавото място — онова, което е точно в

средата, срещу екрана. Даже си вдигам краката на предната седалка. После светлините угасват, а в скута ми се появяват пуканки. Червените завеси се дръпват, а огромният кристален екран започва да проблясва и трепти. Заливат ме образи от миналото.

Вместо обаче да получа чудотворно разрешение на проблема си, както се надявах, пред очите ми започват да се изреждат откъси от филми, които вече съм гледала. Получава се нещо като домашно видео — аматьорски монтаж на заснетите най-смешни моменти на семейството ми, взети направо от стария ми живот в Орегон и съпроводени от музика, която само Райли би могла да подбере.

В момента тече един откъс, в който аз и Райли правим любителско представление на домашната сцена във всекидневната ни — танцуваме и се преструваме, че пеем за публиката си: родителите ни и кучето. Следва образът на Жълтурко, нашият сладък златист лабрадор. Езикът му облизва цялото лице на Райли, докато се опитва да стигне до фъстъченото масло, кацнало на върха на носа ѝ.

И макар че не дойдох тук, за да видя тези моменти, зная, че са важни. Райли обеща да намери начин да се свърже с мен. Увери ме, че дори да не я виждам, пак ще е наоколо. Тъй че изоставям търсенето си засега и се облягам удобно на седалката. Сигурна съм, че е седнала точно зад мен, макар и невидима и безшумна. Исква да споделим тези мигове: две сестри, които заедно гледат домашно видео от времето, което бе преди.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато се връщам в стаята си, Деймън вече ме чака. Седнал е на ръба на леглото ми и стиска в ръка малка копринена торбичка, която мътно проблясва на фона на кожената му ръкавица.

— Колко време ме нямаше? — питам аз и се отпускам до него. Хвърлям един поглед към часовника до леглото.

— В Съмърленд времето няма значение — напомня ми той. — Но на земята те нямаше доста време. Научи ли нещо?

Мисля си за филмите, които гледах — версията на Райли за „Най-смешните видеоклипове на семейство Блум“. Поклащам глава и свивам рамене:

— Като че ли нищо полезно. А ти?

Той се усмихва и ми подава копринената кесийка с думите:

— Отвори я и виж.

Дръпвам шнурчето, с което е пристегната, бръквам вътре и измъквам връвчица от черна коприна, на която са закачени разноцветни кристали, прикрепени един към друг с тънки златни панделки. Поклащам нещото пред себе си и наблюдавам как камъните улавят и пречупват светлината. Определено е красиво, макар и доста странно.

— Това е талисман — обяснява той, като ме наблюдава внимателно. Аз пък разглеждам кристалите един по един: всеки от тях има различна форма, големина и цвят. — Хората много са ги употребявали през годините. Твърди се, че такъв амулет има магически способности да пази, изцерява и да носи благоденствие и равновесие на притежателя си. Този е направен специално за теб, затова в него се набляга на защитния елемент — това, от което ти самата имаш нужда.

Поглеждам го и се чудя как изобщо това може да ми помогне. После се сещам за кристалите, които използвах, за да направя противоотровата, спасила живота му. Тя наистина щеше да проработи, ако Роман не ме бе изиграл и не бях добавила кръвта си в сместа.

— Той е уникален, сглобен и изработен предвид нуждите на твоето лично пътешествие. Няма друг като него по света. Знам, че не разрешава основния ни проблем, но ще помогне поне мъничко.

Мигам недоверчиво срещу купчинката камъни пред себе си. Не съм убедена какво мога да кажа, без да го обидя. Каня се да го окача на врата си и да забравя за случая, когато Деймън с усмивка предлага:

— Позволи на мен.

Прибира дългата ми коса и я мести на едното ми рамо, после внимателно затваря мъничката златна закопчалка и накрая прибира талисмана под тениската ми, където никой не може да го види.

— Тайна ли е? — питам го.

Очаквах кристалите да са студени и твърди. Вместо това усещането върху кожата ми е приятно топло и удобно. Прилягат на гърдите ми, сякаш именно там им е мястото.

Той разстила косата обратно на гърба ми и тя се спуска почти до кръста:

— Не, не е тайна. Просто не мисля, че трябва да го афишираш. Нямам представа колко е напреднал Роман, така че ще е най-добре да не привличаш вниманието му към това.

— Той знае за чакрите — съобщавам му и срещам изненадания му поглед.

Не му разкривам, че отговорността за това е негова — защото именно той е разказал на Роман всичките ни тайни, докато беше под влияние на магията му. Вече се чувства достатъчно зле от този факт, няма нужда да влошавам нещата. Потупвам с пръсти амулета под тениската си и се учудвам на твърдостта от външната му страна. Сравнявам я с мекото, нежно докосване от вътрешната, там, където се допира до кожата ми.

— А ти? Нямах ли и ти нужда от защита?

Той измъква изпод блузата си втори амулет и с усмивка го разклаща пред очите ми.

— Защо твоят изглежда толкова различно? — питам го, присвила очи срещу проблясващите кристали.

— Казах ти, че няма два еднакви. Точно както няма две напълно идентични личности. Аз имам собствени проблеми за разрешаване, а те не са като твоите.

— Имаш проблеми? — разсмивам се, макар че всъщност наистина се чудя какви ли може да са. Той е добър във всичко, което прави. И имам предвид *абсолютно всяко нещо*, с което се захваща.

Той поклаща глава и се разсмива. Напоследък почти не съм чувала този прекрасен звук, тъй че сега доволна му се наслаждавам.

— Вярвай ми, не е като да нямам! — отвърща и продължава да се смее.

— И си сигурен, че те ще ни предпазят? — притискам ръка към гърдите си и усещам, че вече са като част от мен самата, сякаш винаги са били там.

— Такъв е планът — той свива рамене и става от леглото. Когато се насочва към вратата, добавя: — Само че, Евър, моля те — направи услуга и на двама ни и не се опитвай да ги изпробваш нарочно, става ли?

— А какво ще правим с Роман? — питам го, като наблюдавам източената му стройна фигура, облегната на касата на вратата. — Не смяташ ли, че трябва да измислим някакъв план за действие? Да открием как да го принудим да ни даде каквото ни трябва и да приключваме с това?

Деймън присвива очи и настойчиво се вглежда в мен:

— План няма, Евър. Точно това иска Роман — да се занимаваме с него. По-добре сами да открием решение за проблема си и да не разчитаме на него!

— Само че как? Всичко, което опитахме досега, беше пълен провал! — тръсвам глава. — И защо да се скапваме от търсене, след като Роман вече призна, че притежава противоотровата? Каза, че всичко, което се иска от мен, е *да платя* правилната цена — и ще ми я даде! Надали е особено трудно.

— И ти си готова да платиш цената, която поиска той? — гласът на Деймън е твърд и спокоен, но очите му са потъмнели.

Извързвам поглед, а бузите ми пламват като подпалени:

— Разбира се, че не! Поне не онази цена, която явно си мислиш, че иска! — повдигам колена към брадичката си и ги обвивам с ръце. — Просто... — клатя глава, изнервена, че се налага да го убеждавам. — Просто е нещо, което...

— Евър, именно това иска Роман! — по челюстта му започва да играе мускулче, а останалите черти на лицето му застиват. После

среща погледа ми и изражението му се смекчава отново. — Той иска да ни раздели, да ни накара да изпитваме съмнения. Да се скараме, да се разделим. Също така иска да го подгоним, да започнем война с него. Нямах никакви причини да му вярваш. Той постоянно лъже и манипулира, а такава игра е много опасна, бъди сигурна. И макар че ще направя всичко по силите си да те предпазя, трябва да ми обещаеш, че ще ми помогнеш в тази задача. Обещай ми, че няма да се приближаваш до него, ще игнорираш подигравките и нападките му, няма да се хващаш на тактиката му повече. Аз ще намеря начин, ще измисля нещо. Само че, моля те, обръщай се към мен за отговорите, не към Роман, съгласна ли си?

Стисвам устни и извърщам поглед, защото упорито не виждам логика да му обещавам подобно нещо — при условие, че лекарството е под носа ми, трябва само да се протегна и да го взема. Освен това, аз съм виновна за ситуацията, в която се намираме. Заради мен сме затънали в тази каша. Следователно именно аз трябва да ни измъкна от нея.

Спирам твърдо погледа си в неговия; в ума ми е започнала да се оформя идея — и то такава, която може действително да проработи.

— Е, разбрахме ли се за Роман? — той накланя леко глава и повдига вежда. Явно няма намерение да си тръгне, преди да се съглася.

Кимам съвсем леко. Явно обаче е достатъчно, за да го убедя, защото той се спуска толкова бързо по стълбите, че едва различавам формата му. Единствените доказателства, че е бил тук, са камъните, притиснати към кожата ми, и самотното червено лале, което е оставил на леглото.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Евър?

Бързо включвам компютъра и отварям есето по английски, което се предполага, че пиша в момента. Сигурна съм, че Сабин би откачила, ако ме види да търся из интернет информация за древни алхимични формули, вместо да си пиша домашното, както тя очаква.

А аз го правя, защото колкото и да е приятно да лежа до Деймън, а сърцата ни да бият в съвършена хармония, това съвсем не е достатъчно — не и завинаги. И никога няма да ни е достатъчно. Искам *нормална* връзка с безсмъртния си приятел. Такава без ограничения. Връзка, в която наистина мога да изпитам усещането за допира до кожата му — не само да си го припомням наум. Категорична съм, че *нищо* няма да ме спре. Рано или късно ще си върна тази свобода.

— Яде ли нещо? — тя поставя ръка на рамото ми и наднича към екрана.

Аз не съм подготвена и затова се оказвам без защита от докосването ѝ. Това е напълно достатъчно, за да *видя* нейната версия на ужасната среща в „Старбъкс“. Която, за нещастие, не се различава особено от тази на Миноз — и двамата се държат доволно и празноглаво, хият се като идиоти един срещу друг, окрилени от надеждата.

Да, тя наистина изглежда щастлива — и със сигурност заслужава това щастие, особено след всичко, на което аз самата я подложих. Но аз все още предпочитам образа отпреди няколко месеца — онзи, в който тя се събира с един симпатичен млад мъж, работещ в същата сграда като нея.

Чудя се дали трябва да кажа или направя нещо, за да укротя малко въодушевлението ѝ, като се има предвид, че този лек флирт няма да стигне доникъде. Вече поех твърде голям риск, разкривайки се пред Миноз. Затова не казвам нищо. Не мога да си позволя да предизвикам светването на още сигнални лампички — и без това са доста.

Извъртам се на стола, за да се изплъзна от хватката ѝ. Не искам да виждам нищо повече — достатъчно ми беше и това дотук — затова ще изчакам енергийният поток да отшуми. На безопасно разстояние.

— Деймън ми направи вечеря — отговарям с нисък и уверен глас, макар казаното да не е вярно. Освен ако не броим еликсира, който изпих.

Тя ме поглежда внезапно разтревожена. Очите ѝ се присвиват подозрително:

— Деймън? — прави крачка назад — Това име не го бях чувала известно време.

Свивам се, като ми се ще да бях проявила достатъчно прозорливост да не ѝ го изтърсвам така. Трябваше да я подготвя, да намекна нещо, да я оставя да свикне с идеята, че ще го види отново.

— Значи ли това, че отново сте заедно?

Свивам рамене и косата ми пада върху лицето. Доволна съм, че не вижда очите ми. Хващам един кичур и го увивам около пръста си: преструвам се, че оглеждам за цъфнали краища, макар такива неща вече да не ми се случват.

— Ами... да речем, че... се държим приятелски — свивам рамене. — Тоест, повече от приятелски. Ние сме по-скоро...

Гаджета и обречени любовници... осъдени да прекараме вечността в бездната... лудо влюбени, но без право да се докосваме...

— ... може да се каже, че отново сме заедно — след което се ухилвам с насилена усмивка, толкова широка, че буквално разполовява лицето ми. Наясно съм, че изобщо не е убедителна, но упорствам с надеждата да се присъедини.

— И ти нямаш нищо против?

Тя прокарва ръка през бляскавата си златиста коса. Моят бе в същия нюанс, преди да започна да пия еликсира — сега е дори по-светла. После сяда на ръба на леглото ми, кръстосва крака и пуска куфарчето си на пода: и четирите ѝ действия са много лоши знаци. Подсказват, че предстои един от онези изтощаващи разговори лекции, от които ме побиват тръпки.

Тя обхваща с поглед избелелите ми дънки, белия ми потник и синята блуза под него. Търси симптоми, някакви доказателства и издайнически белези за стреса, присъщ за тийнейджърите. Съвсем наскоро се отказа от теорията, че имам анорексия и/или булимия. А я

отхвърли, защото растежът ми, подхранен от еликсира, така се ускори, че израснах с повече от десет сантиметра и придобих мускули, макар никога да не съм стъпвала във фитнес зала и да не правя никакви упражнения.

Сега обаче на дневен ред е не само външният ми вид, а и моята връзка с Деймън в стил „разделихме се/събрахме се“. Усещам, че е изнервена и притеснена; вероятно съвсем наскоро е приключила с поредната книга за родители, в която сто процента се твърди, че прекалено бурните връзки в тази възраст са сериозна причина за безпокойство. Е, това може и да е вярно по принцип, обаче няма начин да се опише връзката ни с Деймън в книга, дори авторът да е гений.

— Не ме разбирай погрешно, Евър. Наистина харесвам Деймън. Той е мил и учтив, определено е и много сдържан. Обаче има нещо в тази негова хладна самоувереност, която е много странна за момче на неговата възраст. Сякаш е прекалено възрастен за теб, или... — тя млъква, тъй като не е в състояние да опише впечатленията си с думи.

Отмятам коса от лицето си, за да я виждам по-добре. За втори път днес някой забелязва, че има нещо странно в него... в нас. Първо Хевън с онази история за телепатията, а сега Сабин, която повдига въпроса за зрялото му и уравновесено поведение. Това впрочем си е съвсем характерно за възрастта му, но няма как да ѝ го обясня. Притеснява ме обаче не невъзможността да дам обяснение, а фактът, че изобщо са забелязали нещо.

— Зная, че разликата ви е само няколко месеца, но въпреки това той изглежда някак... по-опитен. Твърде опитен, всъщност — тя свива рамене. — Бих се чувствала ужасно зле, ако зная, че си принудена да правиш нещо, за което не си съвсем готова.

Стисвам устни в опит да не се разсмея на глас и си мисля колко погрешно е схванала всичко. Приема, че аз съм невинната девойка, преследвана от големия лош вълк. Истината е точно обратната: на практика аз съм хищникът в тази сбъркана приказка и съм се впуснала в опасно преследване — дотолкова опасно, че наистина рискувам да отнема живота на жертвата си.

— Защото, независимо какво казва той, ти контролираш себе си, Евър. Ти определяш кой, къде и кога. А каквито и да са чувствата ти към него — и към което и да е друго момче — никой мъж няма право да ти налага собствените си разбирания, когато става въпрос за...

— Нещата не стоят така — прекъсвам я, преди разговорът да е станал още по-притеснителен. И без това достатъчно ме е срам. — Деймън не е такъв. Той е идеалният джентълмен и най-готиното гадже. Наистина, Сабин, уверявам те, че не си разбрала правилно. Просто ми имай доверие за това, става ли?

Тя ме поглежда за миг, аурата ѝ се къдри в оранжево по краищата. Искане да повярва, но се колебае — не е сигурна дали има право. После обаче грабва куфарчето си от пода и се насочва към вратата. Спира само секунда, преди да я отвори, и казва:

— Мислех си, че...

Поглеждам я очаквателно. Изкушавам се да надникна в мислите ѝ, независимо от клетвата си никога да не нарушавам съзнателно личното ѝ пространство — освен ако няма някаква кризисна ситуация, а случаят очевидно не е такъв.

— Ами, училището приключва съвсем скоро, а не чух да споменаваш планове за лятото. Затова си помислих, че може да ти е полезно да си намериш някаква работа, да прекарваш по няколко часа на ден, заета с нещо полезно. Ти какво смяташ?

Какво смятам?!

Ахвам и се опулвам. Устата ми е пресъхнала, главата ми е съвсем празна — всички думи се разбягаха. *Ами, смятам, че трябваше да ти прочета мислите все пак, защото това определено е спешен случай — не, направо си е катастрофа!*

— Не говоря за пълен работен ден или нещо натоварващо. Ще ти остава достатъчно време за плажа и приятелите ти. Просто реших, че за теб самата ще е добре да...

— Заради парите ли е?

Мислите ми отчаяно се блъскат напред-назад в търсене на спасение. Ако става въпрос просто да участвам в погасяването на ипотеката и пазаруването за домакинството, с удоволствие ще помогна. Ще ѝ набавя всичко, което ѝ е необходимо. Какво пък, по дяволите! Ако трябва, ще ѝ дам дори остатъка от застрахователната полица на родителите си. Няма обаче да ми вземе лятото! Просто няма начин. Не давам и един ден!

— Евър, естествено, че не е заради парите! — тя отклонява погледа си, а бузите ѝ порозовяват.

Странно е, че изпитва нежелание да говори по финансови въпроси, като се има предвид, че е адвокат по търговско право.

— Просто си помислих, че за теб ще е добре да... ами, нали се сещаш — да срещнеш нови хора, да научиш нещо ново. Да се измъкнеш от ежедневната си обстановка за по няколко часа на ден и...

Да се отдалечиш от Деймън. Няма нужда да й чета мислите, за да се уверя за какво всъщност говори. Сега, като знае, че отново сме заедно, явно е решила да ни раздели. Макар да разбирам загрижеността ѝ заради промените в настроението и депресиите, които ѝ сервирах, докато бяхме разделени, сега определено греша. Истината няма нищо общо с онова, което си мисли. Нямам обаче представа как да ѝ го обясня — и да запазя тайните си.

— ... и по една случайност, във фирмата точно се откри една позиция за стажант. Сигурна съм, че е достатъчно само да поговоря със старшите съдружници и мястото е твое — тя се усмихва със сияещо лице, очите ѝ блестят.

Не знам защо, но подозирам, че очаква да се присъединя към радостта ѝ.

— Летните стажове не са ли предназначени за студенти по право? — питам я, убедена, че съм ужасно неквалифицирана за подобна работа.

Само че тя клати глава отрицателно:

— Не става въпрос за такъв стаж. Задълженията ти ще включват водене на кореспонденция, подреждане на документацията, отговаряне по телефона — такива неща. Парите никак не са много, но работата ще се отрази добре на училищното ти досие. Просто си помислих, че ще ти е от полза. Да не говорим колко ще ти помогне за кандидатстването в колежа.

А-а, Колежът! Още едно нещо, от което бях обсебена... но вече не съм. Ами, логично е — за какво са ми всичките лекции и досадни професори, след като е достатъчно само да поставя ръката си върху учебника или да надникна в главата на учителя си, за да разбере всички отговори?

— Няма да ми е приятно да назначат някой друг, при условие, че ти си идеална за мястото!

Седя си кротко и безмълвно я зяпам. Не знам какво да кажа.

— Такъв опит е много полезен за човек на твоята възраст — добавя тя, възмутена от мълчанието ми. — Във всички книги го препоръчват! Твърди се, че укрепва характера, възпитава отговорност и дисциплина — всички тези неща са ти необходими, за да тръгваш навреме и да си вършиш работата добре.

Чудесно. Тоест, трябва да благодаря на доктор Фил за проваленото си лято. Ужасно съм сърдита на Сабин... Но после се сещам каква бе тя, когато пристигнах тук в началото — спокойна, отпусната. Беше отстъпчива и мила, предостави ми свободата и пространството, от които се нуждаех. Вината, че се промени така, е изцяло моя. Наказанието ми (все пак, добре, че не ме изключиха — за което отново се погрижи Сабин), отказът ми да поемам друга храна, освен червения еликсир, както и цялата драма с Деймън, биха променили всекиго. И ето резултата — над главата ми като гилотина виси ужасният летен стаж, който Сабин така упорито се старае да ми наложи.

Обаче просто няма начин да прекарам лятото, зарината под планина от документи и жонглираща с телефонни слушалки без миг покой. Ще ми е нужно цялото време, което успея да си освободя, за да търся противоотрова за Деймън. Ако работя в кантората на Сабин — и тя, и колегите й непрекъснато ми надничат зад рамото — определено няма да свърша нищо.

Не че мога да ѝ го кажа така, направо. Излишно е да я нервирам. Трябва да карам бавно, полека и отдалеч. Да ѝ обясня, че нямам нищо против дисциплината и изграждането на характера, но предпочитам да се справям сама с тези въпроси.

— Абсолютно подкрепям идеята за работата — казвам, като се опитвам да не присвивам устни, да не кърша нервно пръсти и да не откъсвам поглед от нейния — което и да е от тези три неща би издало, че не съм напълно честна. — Но ти вече направи толкова много за мен, че бих се чувствала много по-добре, ако сама си я намеря. Освен това съвсем не съм убедена, че съм подходяща за работа в офис. Мисля, че ще е добра идея да се поогледам първо, да видя какви възможности имам. Даже ще ти помагам с ипотеката и храната. Това е най-малкото, което мога да направя.

— Каква храна? — тя се засмива и клати глава — Та ти почти нищо не ядеш! Освен това, не ти искам парите, Евър. Макар че ще ти

помогна да си извадиш кредитна карта, ако желаеш.

— Да, няма проблем — свивам рамене и се насилвам да покажа ентусиазъм, какъвто не чувствам. В крайна сметка аз изобщо не се нуждаю от традиционните източници на средства. — Би било просто чудесно! — добавям, защото ми е ясно, че колкото по-малко се сеца за стажа, толкова по-добре за мен.

— Добре тогава. — Тя барабани с пръсти по дръжката на вратата и полага финалните щрихи на плана си. — Имаш една седмица да си намериш работа по твой вкус.

Преглъщам изумена и бързо спускам клепачи, защото ме е страх, че иначе очите ми ще изхвъркнат. *Една седмица?! Какъв е тоя начален тласък, при условие, че нямам идея откъде да започна? Никога не съм работила преди. Дали мога просто да си проявя работа?*

— Знам, че времето е малко — заявява тя, правилно разчела изражението ми, — но би било ужасно жалко да наемат друг човек, защото ти си просто идеална!

Тя излиза в коридора и затваря вратата помежду ни, а аз оставам на мястото си — поразена и безмълвна. Вглеждам се неவிждащо в мъждукащите остатъци от оранжевата ѝ аура — магнитно енергийното поле все още настойчиво се носи във въздуха над мястото, където бе застанала. Мисля си каква ирония на съдбата е това — преди малко се надсмивах над Деймън заради увереността му, че може да си намери работа без никакъв предишен опит, а сега самата аз съм в ситуация да търся, и то спешно.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Цяла нощ се въртя в леглото. Край мен цари хаос от оплетени чаршафи и смачкани възглавници, всичко е пропито с пот. Умът и тялото ми са изтощени до краен предел от кошмарите.

Будя се за съвсем кратко, трескаво се опитвам да си поема въздух, но почти веднага сънят ме засмуква обратно и ме връща на същото място, от което съм се изскубнала с такава мъка.

Причината да искам това да спре е, че Райли е там. Смее се щастливо, сграбчва ръката ми и ме повежда на пътешествие из една много странна земя. Аз подскачам край нея и се преструвам, че също се наслаждавам на пътуването, но в момента, в който ми обърне гръб, се хвърлям към повърхността с единственото желание да напусна тази сцена.

Защото това не е Райли. Нея я няма. Аз я накарах и тя прекоси моста, отиде отвъд — на място, което не познавам и за което не знам нищо. И макар да ме връща отново и отново, да ми крещи, че трябва да ѝ повярвам и да спра да бягам, аз отказвам да се подчиня. Сигурна съм, че това е наказание, задето нараних Деймън, изпратих Дрина в Шадоуленд и изложих на риск всичко, което обичам. Моето подсъзнание ми праща тези провокирани от вината образи. Няма начин да са истински — прекалено захаросани са, прекалено щастливи.

Последния път обаче, точно когато се каня да избягам, Райли се появява пред мен. Препречва пътя ми към изхода и ми нарежда да остана, където съм. Намираме се пред огромна сцена. Тя бавно дърпа завесата, зад която се разкрива висок тесен паралелепипед, приличащ на стъклена клетка. А в него съзирам... отчаяния Деймън, който се мъчи да се измъкне, блъска по непробиваемите му стени и може би крещи.

Втурвам се да му помогна под безизразния поглед на Райли; умолявам го да издържи още малко, още съвсем мъничко — след секунда ще е свободен. Той обаче даже не ме чува. И не ме вижда.

Просто продължава да се бори, докато умората не го надвива. Сломен от безсилието си, той затваря очи и пропада право в бездната.

Шадоуленд.

Страната на сенките.

Домът на изгубените души.

Скачам от леглото си като попарена. Цялото ми тяло се тресе, заливат ме ледени вълни, подгизнала съм от пот. С всички сили притискам към гърдите си възглавницата. Треперя неудържимо, застанала в средата на стаята. Всъщност не знам как изобщо успявам да се задържа изправена. Чувството за безпомощност и загуба ме смазва. В главата ми като развалена плоча се върти ужасното послание, което ми изпрати сестра ми: че колкото и да се опитвам, няма да успея да спася своята духовна половинка от самата себе си. И независимо че онази Райли бе плод на собственото ми въображение, въздействието е не по-малко опустошаващо, отколкото ако бе истинска.

Изтичвам до гардероба си, навличам някакви дрехи, грабвам чифт маратонки и се втурвам към гаража. Знам, че е твърде рано за училище — всъщност е твърде рано за, където и да било.

Но отказвам да се предам. Отказвам да вярвам в кошмари. Трябва да започна отнякъде. Да използвам онова, което имам.

Точно преди да се кача в колата си осъзнавам, че с отварянето на вратата на гаража и запалването на двигателя рискувам да събудя Сабин. Разбира се, лесно мога просто да изляза и да материализирам друга кола, колело, мотор или каквото ми хрумне в момента, но решавам да опитам нещо различно: тичане.

Никога не съм си падала много по тичането. Имах навика да се влача мъчително по време на часовете по физическо, а и на изпитите не си давах особено зор. Това обаче бе преди да се превърна в безсмъртна. Преди да осъзная, че съм придобила способността да развивам невероятна скорост. Дори не съм започнала да изследвам новопридобитата си дарба. А осъзнах наличието ѝ едва наскоро — всъщност последния път, когато ми се наложи да тичам. И сега имам идеалната възможност да проверя колко далеч и колко бързо мога да стигна, преди да се препъна, да падна или да ми се наложи да спра заради слабост и схващане на краката. Изпитвам нетърпение да опитам, тъй че се измъквам тихичко през страничната врата и се насочвам към улицата. Мисля си, че може би първо трябва да разгрея,

да започна с бавно тичане, преди да се втурна по асфалта с пълна сила. Тръгвам лекичко, но почти веднага ме залива вълна адреналин, което сякаш зарежда тялото ми с ракетно гориво. В следващия момент вече тичам толкова бързо, че къщите на съседите ми се превръщат в размазани петна от хоросан и камъни. Прескачам паднали боклукчийски кофи и заобикалям неправилно паркирани коли, без да намалявам скоростта си. Профучавам по улиците, грациозна и пъргава като пантера, избягала от клетката си. Буквално не усещам краката и стъпалата си; просто се надявам, че няма да ме подведат и ще ме отнесат до целта ми за рекордно кратко време.

На практика са минали не повече от няколко секунди, а аз вече съм там: застанала съм пред мястото, където се заклех, че никога няма да се върна. Подготвям се да извърша онова, което обещах на Деймън да не правя в никакъв случай: протягам се да почукам на вратата на Роман... Надявам се да успеем да се договорим, да сключим *някаква* сделка.

Преди обаче да вдигна докрай ръката си, Роман вече е там. Над синята си копринена пижама е наметнал тъмнолилав халат, на краката си носи идеално съчетаващи се с него кадифени чехли с избродирани върху тях златни лисици. Очите му, силно присвити и хитри, ме гледат без изненада.

— Евър — той накланя глава встрани, така че ясно да видя татуировката му, — какво те води в квартала ми?

Пръстите ми си играят с амулета под тениската ми, а сърцето ми препуска точно под него. Надявам се, че Деймън е прав и той ще ми осигури необходимата защита, ако се стигне дотам.

— Трябва да поговорим — заявявам, като се опитвам да не показвам притеснението си, докато очите му се плъзгат по тялото ми бавно, мързеливо и целенасочено.

Той хвърля многозначителен поглед към нощното небе, после отново го спира върху мен:

— Така ли? — и повдига едната си вежда — Аз пък да не знам!

Малко ми остава да отвърна със същата гримаса, но си припомням причината да дойда тук, така че само стисвам устни:

— Виждала ли си тази врата? — той силно чуква с кокалчета по дървената повърхност и доволно въздъхва при плътния звук, докато аз се чудя за какво, по дяволите, говори. — Естествено, че не! —

възкликва, а ъгълчетата на устните му се извиват. — Няма как, защото е нова. Трябваше да сменя старата след последното ти посещение. Сега спомни ли си? Става въпрос за онзи път, когато влезе с взлом, за да излееш еликсира ми в канала! — той се размива и поклаща глава. — Много подло от твоя страна, Евър. Голяма каша направи. Надявам се, че днес ще се държиш по-добре!

Той се обляга на рамката на вратата и с жест ме подканя да вляза. Погледът му е толкова дълбок и *интимен*, че са ми нужни огромни усилия, за да не се сгърча.

Насочвам се по коридора към всекидневната. По пътя забелязвам, че не само вратата е сменена оттогава. Изчезнали са поставените в позлатени рамки репродукции на Ботичели и Климт, както и изобилието от басма и кретон. На тяхно място са се появили мрамор и камък, тъмни тежки платове, грубо измазани стени и черно ковано желязо.

— Тоскански стил? — обръщам се и се сепвам: застанал е толкова близо до мен, че различавам отделните виолетови петънца в очите му.

Той свива рамене, но не отстъпва назад и не ми предоставя никакво пространство. Чувствам се притисната до стената.

— Понякога ме обхваща носталгия по старата родина — усмивката бавно плъзва по лицето му и разкрива блестящите му зъби. — Както добре знаеш, Евър, няма друго място като дома.

Преглъщам с усилие и се извъръщам, като се опитвам да открия най-бързия начин за бягство, защото не мога да си позволя дори една грешна стъпка.

— И така, ще ми кажеш ли на какво дължа тази невероятна чест? — той хвърля поглед през рамо, докато отива към бара.

Взема от мъничкия хладилник бутилка еликсир и налива от нея във фина кристална чаша, която ми предлага. Аз обаче само поклащам глава в знак на отказ. Той я отнася до дивана, отпуска се на него и я поставя на коляното си:

— Допускам, че не си се отбила посред нощ, само за да се насладиш на новото ми обзавеждане. Тъй че, ако обичаш, каква е целта на визитата ти?

Насилвам се да го погледна право в очите, без да потръпвам, да се мръщя или да издавам с каквото и да било друго нервността и

слабостта си. Напълно съм наясно, че ситуацията може да се промени за секунди и от интересен гост да се превърна в неустоима плячка.

— Дойдох да склучим примирие — застанала съм нащрек и внимателно следя реакцията му, но засега той просто ме гледа изпитателно. — Нали се сещаш, спиране на огъня, заравяне на томахавката, мирно споразуме...

— Моля те! — той махва с ръка — Спести ми определенията, скъпа. Мога да го назова на двайсет езика и още четирийсет диалекта. А ти?

Свивам рамене. Знам, че имам късмет, задето изобщо успях да кажа нещо. Гледам го как разклаща напитката си. Червената течност блести меко, докато се спуска по стените на чашата и пречупва светлината в цветовете на дъгата.

— И какво точно примирие търсиш? Би трябвало да знаеш как стават тия работи. Нямам намерение да ти давам каквото и да било, освен ако и ти не ми дадеш нещо.

И с усмивка потупва мястото до себе си, като че ли наистина бих седнала там.

— Защо го правиш? — питам, неспособна да сдържа раздразнението си. — Изглеждаш сравнително добре, безсмъртен си, притежаваш всички дарби, които вървят с безсмъртието — с две думи, сигурна съм, че можеш да имаш всяка, която поискаш, защо така упорито продължаваш да тормозиш мен?

Той отмята глава и се разсмива, а смехът му е толкова силен, че буквално изпълва стаята. Когато се успокоява достатъчно, за да ме погледне отново, натъртва:

— *Сравнително добре, а?* — поклаща глава и отново се изсмива, след което оставя чашата си на масата и вади златна ножичка за нокти от инкрустирана с диаманти кутийка. — Сравнително добре — продължава да мърмори тихичко, докато си оправя ноктите.

После отново съсредоточава вниманието си върху мен:

— Обичта, разбираш ли — именно това е причината. Аз мога да имам всичко, което поискам. Всичко и всеки — или всяка. Толкова е лесно. Прекалено лесно! — той отново се връща към заниманието си, а аз започвам да се чудя дали ще каже още нещо, толкова погълнат изглежда от него. — Става твърде скучно след първите сто и нещо години. И макар ти самата да си прекалено нова, за да разбереш в

момента, някой ден ще осъзнаеш каква огромна услуга съм ти направил.

Поглеждам го намръщена, защото изобщо не мога да схвана какво има предвид. *Услуга? Ама той сериозно ли говори?!*

— Сигурна ли си, че не искаш да седнеш? — махва с ножичката към един тапициран стол вдясно от мен. — Като настояваш да стърчиш права, излиза, че съм ужасен домакин. Освен това изглеждаш страшно привлекателна така. Малко... недоспала и болнава, може би, но много секси въпреки това.

Той така присвива очи, че заприличва на котка, току-що подушила мишка. Устните му лекичко се разделят и езикът му се плъзва по тях. Аз обаче продължавам да стоя на мястото си и да се преструвам, че нищо не съм видяла. За Роман всичко е игра. Ако се съглася да седна на предложеното от него място, това ще е равносилно на признание, че съм загубила. Но и да стоя и да гледам как езикът му навлажнява устните му, а погледът му се застоява на места, мисълта, за които ме кара да потрепвам вътрешно, също не прилича особено на победа.

— Явно си дори по-откачен, отколкото си мислех, щом смяташ, че си ми направил услуга — процеждам с дрезгав глас, който съвсем не звучи сигурно и силно, както ми се иска. — Напълно луд! — добавям и съжалявам в момента, в който го изтърсвам.

Роман обаче само свива рамене. Изобщо не е впечатлен от избухването ми и отново се захваща с ноктите си:

— Вярвай ми, това е повече от услуга, скъпа. Дадох ти цел. Резон детр, както казват, причина да съществуващ — той ме поглежда с вдигнати вежди. — Кажи ми, Евър, не си ли напълно обсебена от идеята да намериш средство, което да ти позволи да консумираш връзката си с Деймън? Не си ли напълно отчаяна, след като си сметнала за добра идея да дойдеш тук?

Отново преглъщам със затруднение и продължавам да го гледам втренчено. Страшна глупачка съм. Трябваше да послушам Деймън. Не трябваше да идвам.

— Твърде си нетърпелива. — Той кима самодоволно и продължава да си пили ноктите. — И закъде е това бързане, щом имаш безкрайността пред себе си? Помисли си, Евър — как щяхте да прекарате вечността, която ви очаква, ако не бях аз? Да се засипвате с

водопади от кървавочервени лалета, докато ви се доповръща от вида им? Да правите секс толкова често, че накрая да ви омръзне?

— Това е смехотворно! — отправям му гневен поглед. — А самият факт, че смяташ стореното за добро дело, за услуга...

Тръсвам вбесено глава. Знам, че няма смисъл да продължавам. Той е изпаднал в умопомрачение, не е в ред, откачил е напълно в стремежа си да стане неговото. Така е потънал в егоистичния си свят, че не може да види истината, дори да му я бутна в лицето.

— Шестстотин години копнях за нея — казва той в този миг и мята встрани ножичката и пилата. — Ти питаш *защо*? Защо да се занимавам с *една и съща* жена, и то толкова време, когато мога да имам всяка?

Поглежда ме, сякаш очаква отговор, макар и двамата да знаем, че съвсем нямам намерение да водя този разговор.

— Не беше само заради красотата ѝ, както си мислиш. Признавам, че в началото ме привлече именно тя... — Той се усмихва, а по очите му познавам, че се е върнал в страната на спомените. — Не. Основната причина бе именно това, че не можех да бъда с нея. Колкото и да опитвах, каквото и да правех, независимо че бях болен от любов, не ми бе позволен... — поглежда ме с напрегнат, суров поглед — достъп, да го наречем.

Не успявам да се сдържа и повдигам вежди. Това, че в продължение на векове е копнял за чудовището Дрина, съвсем не представлява интерес за мен. Той обаче продължава да говори, като пренебрегва измъченото ми изражение:

— Недей да правиш грешката да се разсейваш, Евър — каня се да споделя нещо, което е много важно и би било добре да го запомниш.

Навежда се напред с ръце, поставени върху коленете, а гласът му е сериозен и нисък, напрежението в него е нараснало дори повече:

— *Винаги искаме онова, което не можем да имаме* — отново се отпуска назад и кима, сякаш току-що ми е споделил най-великото прозрение на света. — Такава е човешката природа. Просто така сме устроени. И колкото и да не ти се иска да повярваш, именно това е единствената причина, поради която Деймън прекара последните четиристотин години в копнеж по теб.

Поглеждам го спокойно. Нито мускулче не трепва по лицето ми, а тялото ми е напълно неподвижно. Наясно съм, че се опитва да ме

нарани. Още повече, че знае точно къде да удари и именно от това се страхувам още от мига, в който научих историята ни с Деймън.

— Приеми го, Евър, дори невероятната красота на Дрина не бе в състояние да задържи интереса му. Сигурен съм, че знаеш колко бързо се умори той от нея?

Преглъщам, гърлото ми е пресъхнало от нерви, стомахът ми е на камък. И откога двеста години се смятат за „бързо“? Но предполагам, че всичко е относително, когато за база за сравнение служи безкрайността.

— Това не е конкурс за красота — казвам и се свивам, когато произнасям думите на глас. Ама, наистина — това ли е най-доброто, на което съм способна?

— Естествено, че не е, скъпа — Роман поклаща глава със съжаление в погледа си. — Ако беше, Дрина би спечелила безусловно.

После се намества назад на възглавниците, без да изпуска чашата от ръка. Сякаш ме предизвиква да възразя.

— Нека предположа, навила си си, че вашите две души са се срещнали, че са свързани от съдбата, че ви е писано да сте заедно... и прочее детинщини? — Той се разсмява и подчертано невярващо клати глава. — Ама ти наистина си убедена в това, нали?

— Всъщност *наистина* не исках да разбереш какво си мисля — присвивам заплашително очи. Искам по-бързо да минем на въпроса, защото търпението ми започва да се изчерпва. — Не съм дошла, за да ме отегчаваш до смърт с философските си дрънканици. Дойдох, защото...

— Защото исках нещо от мен — Той кима и отново оставя чашата си на масата. Звукът е едновременно глух и жвакащ. — С други думи, шофирам аз, а ти си на пътническата седалка и не си в позиция да налагаш темпото или темата.

— Защо го правиш? — питам отново и клатя глава. Наистина се отегчих от тази игра. — Защо си правиш труда, след като си наясно, че изобщо не се интересувам от теб? Няма начин да не осъзнаваш, че каквото и да сториш на Деймън или мен, то не ще върне Дрина. Стореното е сторено. Не може да бъде променено. Единственото, което постигаш с тези игрички и цялата лудост, в която си се забъркал, е сам да си попречиш да живееш. Вкарал си се в този филм и не можеш да продължиш напред.

Продължавам да го гледам с нетрепващ убедителен поглед. Оформям в главата си образа му, но на тази картина той ми съдейства... дава ми противоотровата...

— Така че, моля те, помогни ми да развалим онова, което стори на Деймън, така че всички ние да продължим да съществуваме заедно — мирно и кротко. Доколкото мога да преценя, не искам нещо прекалено.

Той клати глава и силно стиска очи:

— Съжалявам, скъпа, но цената е определена. Сега предстои единствено да разберем дали си готова да я платиш.

Облягам се на стената, уморена, победена по всички флангове. Въпреки това нямам намерение да се отказвам. Единственото нещо, което иска, е точно онова, което със сигурност никога няма да му дам.

Изтърканата стара игра, за която Деймън ме предупреди.

— Никога няма да ме получиш, Роман. Абсолютно, съвсем никога, до края на...

Не стигам до обидната част на изявлението си, защото той се изправя от дивана. Придвижва се до мен толкова бързо, че усещам дъха му върху бузата си, преди да съм успяла да мигна.

— Успокой се — шепне тихо, с лице, така приближено до моето, че различавам всяка отделна безупречна пора върху кожата му. — Макар да звучи забавно, нямам намерение да се разсейвам с теб. *Интересувам се от нещо много по-важно, тайнствено и възвишено* от това да си легна с девственица. Е, все пак, ако настояваш — и разбира се, не държиш на обвързването — естествено, ще се погрижа да удовлетвори желанието ти.

Той се засмива, невероятните му сини очи се впиват в моите и в тях като на кинолента виждам филма, който разиграва в главата си. Главните участници в него сме той, аз и едно огромно легло с балдахин.

Извързвам поглед. Дъхът ми излиза на бързи, накъсани хрипове. Събирам последните остатъци от волята си, за да не забия коляно в слабините му.

— Знам какво преживяваш, Евър — промърморва той. — Жадуваш за някого, който е толкова близо и същевременно толкова далеч... Никога не можеш да го вкусиш наистина. Повечето хора така

и не разбират, че съществува подобна болка. Но ние знаем, нали така? Това е нещо, което ни свързва — теб и мен.

Стискам юмруци и се мъча да се стегна, но не мога да си позволя нищо рисковано и прибързано, нито да отреагирам прекалено агресивно.

— Не се притеснявай — той се усмихва и на милиметри се изплъзва от обсега ми. — Ти си умно момиче, сигурен съм, че ще разбереш. А ако не успееш...

Свива рамене:

— Е, това няма да промени нищо, нали? Всичко ще си остане абсолютно същото. Ти и аз... съдбите ни са преплетени — за цяла вечност.

Той се плъзва в коридора. Толкова е бърз, че ми трябва няколко секунди, за да започна да различавам очертанията на тялото му. Спира, накланя главата си на една страна и ме подканя към вратата. На практика ме избутва пред входа и ме изпраща с думите:

— Съжалявам, че трябва да се разделим толкова скоро, макар да го правя само заради твоята репутация. Ако Деймън разбере, че си била тук... е, това би било истинска трагедия за теб, нали?

Той се ухилва: две редици блестящи зъби, златиста коса, бронзова кожа и сини очи — прилича на рекламен плакат на калифорнийското златно момче, все едно подканва: Елате да живеете в „Лагуна Бийч“! А аз се вбесявам — бясна съм на себе си, за това, че се държах толкова глупаво, че не послушах Деймън... че изложих бъдещето ни на риск. Не че и преди не бе повече от достатъчно. Сега обаче сама дадох на Роман още едно оръжие.

— Съжалявам, че си тръгваш с празни ръце, скъпа — хили се той.

Вниманието му обаче вече е насочено към красив ретро автомобил — черен ягуар — който тъкмо завива по алеята към къщата. От него слиза невероятно привлекателна тъмнокоса двойка. Докато затваря вратата след тях, Роман допълва:

— Внимавай как минаваш покрай колата, Евър. Марко направо ще откачи, ако дори лекичко я одраскаш!

Имам чувството, че смехът му ме преследва по пустите улици на града.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Тръгвам пеша към къщи. Или поне натам бях решила да се запътя. По някое време обаче, почти без да усетя, сменям посоката. После още веднъж. И още веднъж. Краката ми се движат толкова бавно, че на практика се влачат. Знам, че вече няма нужда да тичам, нито да доказвам каквото и да било. Независимо от силата и скоростта си, просто не съм достоен съперник на Роман. Той е майстор в тази игра. Аз съм само една глупава и безполезна пионка.

Продължавам да вървя навътре, към сърцето на „Лагуна“ — „Вилидж“, „Селото“ — така го наричат. Твърде превъзбудена съм, за да се прибирам; твърде засрамена, за да отида при Деймън. Затова просто си вървя из тъмните писти улици, докато накрая стигам пред малка, добре поддържана къща. От двете страни на входната врата в големи кашпи цъфтят ароматни цветя, а пред нея има плъстено килимче, на което пише „Добре дошли!“. Цялата атмосфера е приветствена, топла, приятелска. Само дето това впечатление е далече от истината. *Много далече.*

Сега къщата прилича повече на местопрестъпление. И за разлика от последния път, когато бях тук, сега не си правя труда да чукам на вратата. Няма смисъл. Ава отдавна я няма. След като открадна еликсира и заряза Деймън сам да се оправя, няма никакви намерения да се връща.

Отключвам вратата с ума си и влизам. Оглеждам се набързо, преди да тръгна през всекидневната към кухнята. Учудвам се от видяното — в стаята, която обикновено е подредена и спретната, в момента цари пълен хаос. Мивката прелива от мръсни съдове, а по земята се търкалят боклуци, защото кошчето също е пълно догоре. И макар да зная, че не Ава е отговорна за тази каша, ми е ясно, че тук има някой.

Прокрадвам се по коридора, като пътем надничам в празните стаи от двете му страни. Накрая стигам до боядисаната в индигов цвят врата в края му. Тя води до стаята, която Ава наричаше „моего

свещилище“ и в която медитираше и се опитваше да достигне до пространствата отвъд нашето — пространства като Съмърленд, например.

Открехвам вратата съвсем леко и надничам. В мрака едва успявам да различа двата силуета, спящи на пода. Плъзгам ръка по стената в безуспешен опит да открия ключ за лампа... после се сещам, че мога да включа светлината без помощни средства. Правя го и... се втренчвам в двамата души, които най-малко очаквах да видя отново:

— Райни?

Коленича до нея, сдържайки дъха си, а тя се обръща по гръб и отваря едно око.

— О, здрасти, Евър! — разтърква очи и сяда, тялото ѝ още не ѝ се подчинява напълно. — Ама аз не съм Райни, а Роми. Райни е ей там.

Поглеждам към близначката ѝ в другия край на стаята и забелязвам гримасата, която разкривява чертите ѝ в момента, в който осъзнава, че съм аз.

— Какво правите тук? — питам ги, като всъщност се обръщам само към Роми. Тя винаги се е държала по-добре с мен.

— Тук живеем. — Тя свива рамене и подпъхва измачканата си бяла риза под синята си карирана пола, докато става от пода.

Поглеждам към тях, като този път наистина ги виждам: бледата им кожа, големите тъмни очи, правата черна коса, грубо отрязана до раменете. Забелязвам, че и двете все още са облечени в училищните униформи, които носеха в деня на първата ни среща. Но за разлика от Съмърленд, където винаги бяха толкова чисти и спретнати, сега е точно обратното — разчорлени са, дрехите им изглеждат смачкани, износени и неподдържани. Изглеждат като деца, за които никой не се грижи.

— Не можете да живеете тук. Това е домът на Ава.

Поклащам глава. Идеята, че са се разквартирували тук, страхотно ме изнервя.

— Няма да е зле да помислите за връщане вкъщи. Нали се сещате, обратно в Съмърленд.

— Не можем — Райни издърпва нагоре чорапите си и се уверява, че и двата стигат точно до коляното, като по този начин, без да иска ми предоставя единствения начин да ги различавам. — Закотвени сме завинаги тук — и то по твоя вина!

И се вглежда злобно в мен.

Обръщам се към Роми с надеждата, че ще ми обясни думите на сестра си. Тя обаче само поклаща глава укорително и ми съобщава:

— Ава я няма — после свива рамене, — но нека държането на Райни не те оставя с погрешно впечатление. Много се радваме да те видим. Даже се бяхме обзаложили след колко време ще се появиш.

Местя погледа си ту към едната, ту към другата и нервно се засмивам:

— А, така ли? И кой спечели?

Райни прави гримаса и сочи сестра си:

— Тя. Аз бях сигурна, че си ни зарязала завинаги.

Застивам, стресната от нещо в думите й... или може би от начина, по който ги каза...

— Чакай малко, да не би да имаш предвид, че сте били тук *през цялото това време*?!

— Не можем да се върнем — Роми свива рамене. — Изгубили сме магията си.

— Е, сигурна съм, че мога да ви помогна да се върнете. Тоест, искате да се върнете... нали?

Поглеждам ги: Райни се усмихва, а Роми само кима с глава. Решавам, че ще е лесно — много по-лесно, отколкото те си мислят. Всичко, което трябва да направя, е да проявя портал, да ги върна обратно и да проверя дали се оправят. После им казвам „чао“ и се връщам в „Лагуна“. Сама.

— Много бихме искали — свенливо обяснява Роми.

— При това искаме да тръгнем веднага! — добавя Райни с присвити очи. — В крайна сметка, това е най-малкото, което можеш да сториш за нас!

Преглъщам буцата в гърлото си и кимам. Определено си го заслужих... Само се чудя — кой е по-нетърпелив да заминат... те или аз?

Правя жест към Райни и се насочвам към дивана, като се питам защо спят на земята, вместо да използват него.

— Елате — подканям ги и им хвърлям поглед през рамо. — Ти седни тук, отдясно, а ти, Роми, вляво — потупвам овехтялата кушетка, която е цялата на буци. — Сега ми хванете ръцете и затворете очи, а после се съсредоточете. Трябва с всички сили да се постараете да

видите портала. Да си представите онзи бляскав водопад от топли златисти лъчи, сякаш наистина е пред вас. Когато образът е вече напълно ясен и оформен, искам да се *видите* как пристъпвате право през него. Аз ще бъда точно зад вас и ще ви пазя. Става ли?

Поглеждам ги и се уверявам, че кимат послушно, а после започваме да изпълняваме една по една правилните стъпки, всяко действие, необходимо за построяването на портал към Съмърленд.

Когато обаче прекосявам златистата светлина, пристъпвам на обширното благоуханно поле и отварям очи, откривам, че съм сама.

— Казах ти! — възкликва Райни, когато се връщам. Застанала е пред мен вбесена, очите ѝ хвърлят обвинителни искри, а юмручетата ѝ, подпрени на хълбоците, са побелели от стискане. — Казах ти, че магията ни я няма! Приковани сме тук и няма как да се върнем. И всичко това — само защото се опитахме да ти помогнем!

— Райни! — Роми укорително клати глава, а после ме поглежда с извинение в очите.

— Да, ама е вярно! — продължава да се цупи Райни. — Казах ти, че не си струва риска. Че тя няма да ни послуша. Беше ми ясно от самото начало, че съществува ужасната възможност да вземе погрешно решение. И държа да подчертая, че тя именно това и направи! — момичето започва да клати глава и се намръщва. — Стана точно както предсказвах, нали? Само дето сега ние плащаме цената за невероятната ѝ глупост!

О, не, не сте само вие — мисля си. Веднага се засрамвам и се надявам да са изгубили и способността си да четат мисли. Колкото и да ме дразни, в случая е напълно права.

— Вижте какво — казвам и ги поглеждам. Неприятно ми е, но наистина трябва да изясня това. — Наясно съм колко силно искате да се върнете. Можете да ми вярвате, така е. И ще направя всичко възможно, за да ви помогна.

Кимам, като виждам погледите, които си разменят — две напълно идентични лица, изразяващи еднакво недоверие:

— Не съм съвсем сигурна как ще го направя, но ми имайте доверие — ще намеря начин. Ще сторя всичко по силите си! А междувременно ще се погрижа да се чувствате добре, да ви е удобно и да сте в безопасност. Разбрахме ли се?

Райни вдига вежди и въздиша:

— Просто ни върни в Съмърленд — казва тя и кръстосва ръце пред гърдите си. — Само това искаме. Нищо друго не ни върши работа.

Кимам и добавям — с което ѝ отнемам предимството:

— Разбрано. Ако ще ви помагам обаче, ми трябва някои отговори.

Те се споглеждат, а в очите на Райни ясно се чете „Няма начин!“

Роми обаче се обръща, кима ми и заявява:

— Добре.

Става въпрос за нещо, което не съм сигурна как точно да изразя. Но от доста време искам да знам истината, затова просто се хвърлям в дълбокото:

— Дано не ви засегна с това, но искам да знам... вие мъртви ли сте?

Сдържам дъха си, напълно подготвена за яростта им — сигурна съм, че ще се ядосат, или най-малкото — обидят. Реакцията им обаче ме сварва неподготвена: те избухват в смях. Превиват се и се кикотят. Райни започва да блъска с пестник по коляното си, а Роми се търкулва на дивана, буквално не може да си поеме дъх.

— Е, не можете да ме обвините, че искам да знам! — Май аз съм се обидила в случая. — Имах предвид, че все пак се срещнахме в Съмърленд, а повечето хора там са мъртви. Да не споменаваме, че и двете сте ужасно и неестествено бледи.

Райни се подпира на стената. Вече не се смее с глас, но усмивката все още не слиза от лицето ѝ:

— Бледи сме били. Голяма работа! — тя поглежда към сестра си, после отново към мен. — Не че и ти можеш да се похвалиш с кой знае какъв тен. Ама ние не сме те заподозрели, че си напуснала света на живите завинаги, нали?

Трепвам, сепната от истината в думите ѝ, но не се отказвам:

— Е, да — но вие имахте предимство, при това нечестно. Бяхте разбрали от Райли всичко за мен много преди да се срещнем. Знаехте точно коя съм и каква съм. А ако ще ви помагам, трябва да науча някои неща за вас, защото иначе няма да знам откъде да започна, нито какво да правя. Тъй че, дори да ви е много неприятно, трябва да ми разкажете историята си. Иначе доникъде няма да стигнем.

— Няма да стане! — отсича Райни и с поглед предупреждава сестра си да не си и помисли да изпълнява молбата ми.

Роми обаче я игнорира и се обръща директно към мен:

— Не сме мъртви. Никак даже. Ние сме по-скоро... бегълки. Бежанци от миналото, ако така ти звучи по-добре.

Поглеждам ги и решавам, че това не ми е нужно. Трябва просто да си сваля защитата, да фокусирам квантовия си щит с дистанционно управление и да ги докосна — и пред мен ще се разкрие целият им живот. Първо обаче искам да им дам шанс да разкажат собствената си версия.

— Преди много, много време — започва тя, после поглежда неодобрителното изражение на сестра си, поема си дълбоко въздух и казва, — ама наистина много, ние бяхме заплашени от...

Намръщва се и сбърчва вежди, явно от усилието да открие подходящите думи. После кима и продължава:

— Ами, нека просто кажем, че щяхме да станем жертви на ужасяващо престъпление, едно от най-мрачните събития в историята на човечеството, но успяхме да избягаме в Съмърленд и се спасихме. А пък после... Предполагам, че просто сме загубили представа за времето... не сме се връщали повече, бяхме все там. Тоест, до миналата седмица, когато дойдохме да ти помогнем.

Райни издава задавен стон, отпуска се на земята и заравя лице в шепи. Роми обаче не ѝ обръща внимание, защото то е насочено към мен:

— Сега се сбъдна най-ужасният ни страх. Магията ни изчезна, нямаме къде да отидем — нито знаем как да оцелеем тук.

— От какво точно *гонение* се измъкнахте? — питам я и внимателно наблюдавам реакцията ѝ. — И колко е това „много отдавна“? С какво си имам работа въобще?

Чудя се дали са връстници на Деймън... дали не произхождат от дори по-древни времена — или са по-близо до мен и скорошното минало?

Двете се споглеждат отново и усещам, че общуват по техния си специален безмълвен начин, в който не мога да взема участие. Нямам намерение да оставя това така. Спускам се към Райни и сграбчвам ръката ѝ, преди да има време да се отдръпне. Веднага съм всмукана в ума ѝ — в света ѝ — и пред мен се разкрива случилото се. *Виждам го,*

все едно съм там наистина. Стоя отстрани, просто един незабелязан наблюдател. Напълно потъвам в хаоса и страха, белязали онзи ужасен ден, и ставам свидетел на картини, така ужасяващи, че се изкушавам да се извърна, за да се скрия от тях.

Виждам как ядосаната тълпа се скупчва пред дома им с крясъци и размахани факли; леля им препречва вратата, колкото може, прави портала и ги буца през него — към безопасния свят на Съмърленд. Кани се да ги последва, но в този миг вратата поддава. Близначките изчезват. Вече са отделени от всичко, което познават. Няма представа какво се е случило с леля им. После откриват Големите коридори на познанието и наблюдават целия мъчителен процес, фалшивите обвинения, всичко. Тя отказва да се признае за виновна в магьосничество, позовава се на мотото на Уика: „Стига да не струваш никому зло, прави каквото ти шепти сърцето“. Знае, че не е направила нищо лошо, и отхвърля обвиненията, отказва да се отрече от вярванията си и остава с високо вдигната глава... чак до бесилката, на която я обесват без милост.

Препъвам се в усилието си да се отдръпна по-бързо, пръстите ми трескаво дирят амулета под тениската ми. Нещо в погледа на леля им ми е толкова познато, че се чувствам разтърсена, сякаш съм се докоснала до нещо зловещо и страховито. Налага ми се доста да се постарая, преди да се почувствам уверена, че тук съм в безопасност. Че такива неща не се случват в наши дни.

— И така, вече знаеш — Роми свива рамене, а Райни клати глава.
— Научи цялата ни история, всичко за нас. Още ли ни виниш, че искаме да избягаме и да се скрием?

Поглеждам ги безпомощно. Не знам какво да кажа.

— Аз... Толкова съжалявам. Нямах представа.

Поглеждам към Райни, която отказва да отвърне на погледа ми; после и към Роми, която просто сериозно свежда глава.

— Нямах представа, момичета, че сте се изплъзнали именно от преследването на салеумските вещици.

— Ами, не е точно така — казва Райни, но Роми я прекъсва:

— Има предвид, че срещу нас никога не е имало процес.

Обвиненията бяха само към леля ни. Тя за един ден се превърна от най-търсената акушерка в града в престъпница. Задържаха я и я отведоха.

Роми си поема въздух мъчително, а очите ѝ се наливат със сълзи. Преживява го, сякаш се е случило вчера.

— Щяхме да отидем с нея, нямахме нищо за криене — подхваща Райни оттам, откъдето е спряла сестра ѝ. После вдига брадичка и присвива очи, сякаш съм ѝ възразила и сега ми отвърща. — И със сигурност Клара не бе виновна, че бедничкото бебе умря. Бащата го направи! Той не искаше нито бебето, нито майка му. Затова уби и двамата и обвини Клара. Толкова силно крещеше „вещица“, че целият град го чу... А после Клара направи портала, накара ни да се скрием, но точно когато се канеше да премине след нас... Е, знаеш останалото.

— Но това е било преди повече от триста години! — изписквам.

Изобщо не мога да свикна с представата за толкова дълго съществуване, макар самата аз да съм безсмъртна. Близначките свиват рамене едновременно.

— Тоест, не сте се връщали от... — Тръсвам глава отчаяно, защото едва сега започвам да схващам тежестта на проблема. — Искях да кажа... имате ли изобщо представа колко са се променили нещата, откакто за последно сте били тук? Говоря сериозно. Този свят е напълно различен от онзи, който сте напуснали при бягството си.

— Не сме идиотки — обижда се Райни. — В Съмърленд нещата също се развиват, би трябвало да го знаеш. През цялото време пристигат нови хора, проявяват нещата, към които са били привързани — всички онези вещи, без които са си наумили, че не могат да живеят...

Не това обаче имам предвид аз. Всъщност става въпрос за много по-голяма промяна. Монументална. Не говорех просто за колите, заменили теглените от коне карети, нито за пазаруването от модни бутици, вместо личният ти шивач да ти шиє роклите по последна парижка мода. По-скоро имах предвид способността им да се справят в този нов свят, да се смесят с хората, да се впишат в обстановката, да се адаптират. Не да изпъкват, както е в момента! Все едно на челата им светят фенери. На човек му е достатъчно да хвърли един поглед към нескопосано подстриганите им коси (нищо чудно да са си ги рязали сами, при това с бръснач), към огромните тъмни очи и прекалено бледата кожа, за да схване, че влиянието на двайсет и първия век не е стигнало по-далеч от подмяната на дрехите им със съвременни

ученически униформи. Това няма нищо общо с пълната промяна, която им е жизнено необходима.

— Освен това Райли ни подготви — заявява Роми, с което предизвиква шумен стон от страна на Райни и привлича изцяло вниманието ми. — Тя материализира едно частно училище с пансион към него. Убеди ни да се запишем... оттам са униформите. Тя изпълняваше ролята на наша преподавателка — учеше ни как да се държим съвременно, дори как да говорим модерно. Искаше да се върнем и беше решена да ни подготви за това пътуване. Отчасти защото искаше да се погрижим за теб, отчасти защото смяташе, че е лудост да изпускаме тийнейджърските си години.

Замръзвам. Внезапно получавам прозрение за интереса на Райли към тях: причината всъщност е много по-малко свързана с мен. Става въпрос за нея.

— На колко сте години? — прошепвам и поглеждам към Роми. — Или по-скоро, на колко бяхте, когато пристигнахте за първи път в Съмърленд?

Зная, че след това не са остарели и ден.

— Тринайсет — отговаря Роми и сключва вежди. — Защо?

Затварям очи и започвам да клатя глава, като едва потискам смеха си. Знаех си, просто бях сигурна! Райли толкова мечтаеше за деня, когато ще стане на тринайсет и ще бъде истинска тийнейджърка от плът и кръв. Броеше дните до заветната дата. Обаче загина на дванайсет. Затова реши да остане на земята, за да изживее юношеството си... чрез мен.

Звучи напълно логично да се е опитала да убеди Роми и Райни да се върнат. Не би искала и те да го пропуснат като нея.

А щом Райли може да намери надежда в такива ужасни ситуации, то аз със сигурност мога да превъзмогна Роман. Просто трябва да разбера как.

Поглеждам към близначките с ясното съзнание, че не могат да останат тук сами, нито да дойдат да живеят със Сабин и мен... И тогава ми хрумва Идеята. Защото има човек, който е напълно способен и подготвен — макар че едва ли ще се съгласи с удоволствие — да помогне.

— Грабвайте си нещата! — нареждам им и се насочвам към вратата. — Ще ви заведа в новия ви дом.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато излизаме навън, осъзнавам, че ще ни трябва кола. В момента е по-важно да се придвижим бързо, отколкото удобно — особено като се има предвид как уплашено се притискат една към друга и колко уморени изглеждат. Затова проявявам нещо, което ще ни откара там максимално бързо, и ги подканям да влизат вътре. Нареждам на Роми да седне до Райни, а аз самата се настанявам и настъпвам газта. Управлявам колата по тесните улици учудващо добре, а близначките буквално са залепнали на прозореца и се редуват да издават възхитени възклицания при вида на местата, покрай които минаваме.

— Ама вие вътре ли си седяхте през цялото време? — поглеждам ги неуверено, защото никога не съм виждала човешко същество да реагира така на красотата на „Лагуна Бийч“.

Те кимат, без обаче да откъсват очи от гледката. Въртят се на седалката си, докато се придвижваме към входа. Униформеният пазач наднича през прозореца и внимателно ги оглежда, преди да ни пусне да влезем.

— Къде ни водиш? — поглежда ме подозрително Райни. — И какви са тия пазачи, ограда... огромната порта? Това да не е някакъв затвор?

Хвърлям ѝ поглед през рамо, докато се насочвам към хълма:

— В Съмърленд няма ли такива оградени квартали с пазачи на портата и ограничен достъп?

Всъщност никога не съм виждала нещо подобно там, но в крайна сметка, не съм и живяла три века в Съмърленд, за разлика от тях.

Те обаче поклащат в синхрон глави. Напрегнато се оглеждат с широко отворени очи.

— Не се безпокойте — завивам по улицата на Деймън и подкарвам колата към къщата. — Това не е затвор, портата служи за друго. Целта е да не позволява на хората да влизат, не да излизат.

— А на кого му е притрябвало да пречи на хората да влизат? — детските им гласчета се сливат в притеснен хор.

Намръщвам се, защото не знам какво да им кажа. Аз самата не съм свикнала с това, израснала съм в град, в който във всички квартали можеше да се влиза и излиза свободно.

— Предполагам, че е необходимо да предпазва... — но не довършвам, защото безопасността не е единствената причина, нито основната.

— Както и да е — тръсвам глава, — ако ще живеете тук, най-добре да свиквате отсега. И без това тази е единствената ви възможност.

— Ама ние *няма* да живеем тук! — отсича Райни. — Каза, че това е само временно решение, докато намериш начин да ни върнеш обратно, спомняш ли си?

Поемам си дълбоко въздух и стисвам силно волана. Опитвам се да си напомня, че тя вероятно се чувства уплашена и самотна. Не бива да се поддавам на капризите ѝ, нито да се впечатлявам от поведението ѝ.

— Разбира се, че е временно — кимам и пускам една измъчена усмивка.

Най-добре да е такова, иначе някой силно ще се изнерви.

Измъквам се от колата и им подказвам с жест да ме последват.

— Готови ли сте да видите новия си временен дом?

Насочвам се към вратата, а те ме следват по петите. На вратата се спирам и започвам да споря със себе си — дали да почукам и да изчакам Деймън да ми отвори, или направо да влизам, при условие, че той най-вероятно е заспал дълбоко. Тъкмо се каня да направя второто, когато Деймън със замах отваря вратата, поглежда ме е особено изражение и напрегнато пита:

— Добре ли си?

Усмиввам се и добавям телепатично съобщение:

Преди да кажеш нещо — каквото и да било — искам да те помоля да запазиш спокойствие и да ми дадеш възможност да ти обясня.

Любопитството заменя притеснението в очите му и той въпросително вдига вежди. Аз обаче питам:

— Може ли да влезем?

Той се отдръпва, а очите му се разширяват от учудване, когато Роми и Райни се показват иззад гърба ми и се втурват право към него. Обгръщат със слабите си ръчички кръста му и го зяпват с обожание, което не забравят да изразят и с писъци:

— Деймън! Това си ти! Ама наистина си ти!

Макар да ми е приятно да ги наблюдавам, не мога да не забележа реакцията им, неподправената обич, въодушевлението — тези емоции са напълно противоположни на чувствата, с които посрещнаха мен.

— Ей! — той се усмихва, разрошва косите им и се навежда да ги целуне по челата. — Колко време мина?

Отдръпва се и присвива очи.

— Не сме се виждали от миналата седмица — отвърща Райни, а на лицето ѝ е изписано нещо, подозрително напомнящо на сляпа безусловна любов. — Някъде от момента, в който Евър добави кръвта си към противоотровата и прецака *абсолютно всичко*.

— Райни! — Роми поглежда първо сестра си, после мен и укорително клати глава. Аз обаче пропускам казаното покрай ушите си. И без това не мога да спечеля тази битка.

— Имах предвид преди това — Деймън вперва поглед в далечината, явно се опитва да си припомни датата.

Те го поглеждат, а в очите им проблясват издайнически пакостливи пламъчета:

— Беше точно преди шест години, когато Евър беше на десет!

Аз ахвам, а очите ми буквално изскачат от изненада и възмущение. Деймън се разсмява:

— А, да. Освен това точно на вас двете трябва да благодаря, че ми помогнахте да я намеря. Знаете колко значи тя за мен, затова ще съм ви много благодарен, ако се държите мило и с нея. Не искам прекалено много... *нали*?

Той потупва леко Райни по брадичката, което я кара да се усмихне и изчерви от удоволствие.

— И така, на какво дължа тази чест? — Той ни повежда към всекидневната си, в която все още няма никакви мебели. — На какво дължа посещението на двете си скъпи приятелки, които не съм виждал толкова отдавна и които — ако ми позволите да добавя — не са остарели и с ден, откакто се видяхме за последно?

Те се споглеждат и започват да се кикотят. Явно всичко, което казва, ги очарова. Преди да успея да измисля точните думи и да оформя отговора си така, че бавно да го подготвя за идеята, че ще се преместят тук, те изтърсват в един глас:

— Евър каза, че можем да живеем с теб!

Деймън ми хвърля стреснат поглед. Усмивката все още е залепена на лицето му, но виждам как в очите му започва да се промъква ужас.

— Временно — добавям аз и срещам погледа му, като наум изпращам стена от червени лалета и препречвам пътя му за отстъпление. — Само докато намеря начин да ги изпратя обратно в Съмърленд или докато магията им се върне — което от двете стане първо.

А по телепатичен път прибавям още:

Спомняш ли си, че каза, че искаш да подобриш кармата си, да изкупиш миналото си? Е, какъв по-добър начин можеш да намериш от това да помогнеш на някого в беда? А и така можеш да запазиш къщата — ще ти е нужно по-голямото пространство. Това е идеалното разрешение. Всички печелят!

И започвам да кимам и да се усмихвам толкова енергично, че заприличвам на кукла с клатеща се глава.

Деймън поглежда първо към мен, после и към близначките и също се присъединява към смеха и клатенето на глави:

— Разбира се, че можете да останете. За толкова време, колкото е нужно. А сега, защо не се качим на горния етаж, за да изберете новите си стаи?

Въздъхвам удовлетворено. Моят идеален приятел се оказва дори по-перфектен, отколкото си мислех. Близначките се втурват нагоре по стълбите, смеят се щастливо, закачат се и се надпреварват коя ще стигне първа. Изглеждат съвсем различно сега, когато грижата за тях поема Деймън. Бавно се качваме след тях.

— Може ли да вземем тази стая? — питат те, а очите им блестят от желание. Застанали са на прага на *специалната* стая на Деймън, която изглежда пуста и изоставена без нещата му.

— Не!

Извиквам отговора твърде бързо и потрепвам болезнено, когато срещам обидените им погледи. Макар да не ми е приятно, че започваме

с отказ, нямам намерение да се отказвам. Решила съм да върна тази стая към нормалното ѝ състояние, следователно няма начин да се настанят в нея.

— Тя е заета — добавям, като чудесно знам, че можеше да им го кажа и по-меко и спокойно, — но има много други. Това място е огромно, ще се уверите и сами. Има даже басейн!

Роми и Райни се споглеждат, след което с маршова стъпка се насочват нататък по коридора. Свели са глави една към друга и тихичко си шепнат, без да крият, че съм ги подразнила.

Можеше просто да им я отстъпиш, мисли си Деймън. Толкова е близо, че във вените ми сякаш избухва електрически заряд. Поклащам глава и вървя безмълвна до него. Наум обаче му отговарям:

Искам да я видя отново заета от вещите ти. Може вече да не значат нищо за теб, но за мен имат голямо значение. Не можеш просто да изхвърлиш миналото... Не можеш да обърнеш гръб на нещата, които определят и разкриват същността ти.

Той спира и се обръща към мен:

— Евър, вещите ни не определят кои сме. Нито дрехите, които носим, нито колите, които караме, нито предметите на изкуството, които колекционираме. Няма значение къде точно живеем... а как. Това определя същността ни.

Погледът му се впира в моя, а той ме прегръща по телепатичен път. Усещането е толкова истинско, че оставам без дъх.

— Действията ни са онова, което другите помнят дълго след като сме си отишли — добавя той и пригладжа косата ми с ръка, а наум ме целува.

Така е. Усмиввам се, след което допълвам оформения от него образ — устните му срещат моите — с лалета и залез, с дъги и купидончета — въобще, всички клиширани романтични представи, за които успявам да се сетя. Гледката кара и двама ни да се засмеем. Само дето ние сме безсмъртни, добавям, решена да го спечеля за каузата си. А това означава, че е неприложимо за нас. И като имаме предвид това, може просто да...

Но не успявам да довърша, защото близначките ни призовават с викове:

— Тази, тази! Искам тази стая!

Понеже са свикнали да са заедно, смятах, че ще искат да са в едно помещение, може би дори с разположени едно над друго легла или нещо подобно. Те обаче са видели размерите на следващата стая, както и на онази до нея — и си ги заплюват, без да се замислят. През следващите няколко часа ни наставляват как да ги обзаведем, а Деймън и аз изпълняваме всичките им капризи до най-дребната подробност. Материализираме легла, шкафчета, гардероби и лавици под зорките им погледи, след което веднага се налага да изпразним стаите и да започнем отначало, защото са променили мнението си.

Деймън обаче използва магия, затова нямам нищо против, дори съм доволна. Всъщност толкова съм облекчена, че се е съгласил да проявява отново, независимо че отказва да го стори за себе си.

Слънцето вече изгрява, когато приключваме с всичко и те най-сетне са удовлетворени. Време е да тръгвам — трябва да се прибера вкъщи, преди Сабин да се е събудила и да е разбрала, че ме няма.

— Не се учудвай, ако днес не дойда на училище — казва ми Деймън, когато ме изпраща към входната врата.

Въздишам. Идеята да прекарам цял ден без него ми е противна.

— Не мога да ги оставя тук сами. Не и докато не се установят и не си изработят ежедневна рутина — той свива рамене и сочи с палец към стълбите зад гърба си, където двете момичета милостиво са заспали. Най-накрая!

Кимам, защото знам, че е прав. В себе си обаче се заклевам, че ще ги върна в Съмърленд много скоро — много преди да са се настанили толкова удобно тук, че да не им се иска да си тръгват.

— Не съм сигурен, че това е разрешението — меко заявява той, предугадил мислите ми.

Присвивам очи, защото не мога да разбера какво точно има предвид, но неприятното усещане в стомаха ми подсказва, че каквото и да е, няма да ми хареса.

— Ами, размишлявах за това — той накланя глава настрани и започва замислено да пригладжа с палец наболата си брада, — че са преживели твърде много. Загубили са дома си, семейството си, всичко, което са познавали и обичали... Животът им е бил прекъснат толкова рязко, че са останали твърде много неща, които не са имали възможност да изживеят.

Тръсва глава и замлъква за кратко.

— Заслужават истинско детство, нали разбираш? Ново начало в света, който...

Ахвам. Иска ми се да отговоря, но просто нямам думи. Аз самата им желая всичко най-добро — да са щастливи, в безопасност и така нататък — но това излиза извън рамките на нещата, за които съм готова. Идеята ми беше да отседнат при него за кратко, за няколко дни или в най-лошия случай — за няколко седмици. Но изобщо не ми е хрумвало да ставаме приемни родители, още по-малко пък на близначки, които са само с няколко години по-малки от самата мен.

— Просто се замислих — той свива рамене. — В крайна сметка решението е тяхно. Животът си е техен.

Преглъщам буцата, заседнала в гърлото ми, и отклонявам поглед. Казвам си, че в момента нищо не решаваме, че има време. Насочила съм се към колата, която материализирах по-рано през нощта, когато Деймън ме спира с думите:

— Евър, сериозно! Ламборджини?!

Свивам се от погледа му и се изчервявам като домат:

— Трябваше ми нещо бързо — свивам рамене, защото знам, че въобще не ми вярва: изписано е на лицето му. — Бяха много уплашени, като излязохме навън, затова исках да ги доведа тук наистина светкавично.

— Добре, де — а трябваше ли да е толкова лъскаво и червено?

Той се размива и спира погледа си върху колата. После се обръща към мен и клати глава. Стисвам устни и извърщам очи, за да не кажа още нещо. Не е като да съм възнамерявала да го задържа все пак! Ще се отърва от него в мига, в който стигна алеята пред дома си.

Докато отварям вратата и се качвам, внезапно си спомням за нещо, което исках да го питам по-рано. Вглеждам се във фините черти на лицето му и подвиквам:

— Деймън! Как стана така, че отвори вратата под носа ни? Как разбра толкова бързо, че сме тук?

Очите му срещат моите, а усмивката му бавно се стопява.

— Все пак беше четири сутринта. Не успях да почукам даже, толкова бързо се отзова. Не беше ли заспал?

Независимо от слоя бляскав червен метал, който ни разделя, имам чувството, че е застанал точно до мен. Погледът му предизвиква

вълна от желание в тялото ми, а по кожата ми плъзва трепет. Накрая той казва:

— Евър, винаги усещам, когато си наблизо.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Денят в училище ми се струва ужасно дълъг без Деймън. Затова в момента, в който бие последният звънец, се мятам в колата си и потеглям към дома му. На светофара обаче, вместо да завия вляво, правя непозволен обратен завой. Казвам си, че трябва да му оставя пространство да диша, да му дам шанс да заздравя връзката си с близначките. Всъщност истината е, че съм уплашена: от една страна е тяхното очевидно обожание към него, техния герой, от друга — откровената неприязън, която Райни изпитва към мен. Просто още не съм готова да се изправя отново пред тях.

Насочвам се към централната част на „Лагуна“ с идеята да се отбия в „Мистикс & Муунбийнс“, магазинчето за езотерична литература и свръхестествени пособия и материали, в което Ава работеше преди. Реших, че Лина, собственичката на книжарничката, може и да ми помогне да намеря разрешение на по-мистичните си проблеми, без да се налага да разкривам какво точно целя. И като се има предвид колко е подозрителна тя, това би било истински подвиг.

След като проявявам най-доброто място за паркиране, което успявам — в пренаселената „Лагуна“ то се оказва на две преки разстояние — натъпквам в брояча цяла шепа монети и тръгвам към вратата. Там обаче ме посреща табелка, на която с големи червени букви пише: „Връщам се след десет минути“. За миг застивам на място със стиснати устни. Оглеждам се внимателно и след като съм се уверила, че никой не ме гледа, пускам в действие силата на ума си. Бързо обръщам табелката и отключвам катинара, после се вмъквам през вратата, като едновременно с това заглушавам камбанката върху стъклото ѝ. Насочвам се към лавиците с книги, предчувствайки удоволствието да се ровя сама и необезпокоявана от изпитателния поглед на Лина.

Връхчетата на пръстите ми гаят дългата редица от разнообразни подвързии. Чакам някакъв сигнал — внезапно затопляне, сърбеж, боцкане, изтръпване. Нещо, което да ми подсказва как да открия

точната книга. Обаче не получавам нищо. Затова в крайна сметка грабвам една, която е изложена почти в края на лавицата, затварям очи и притискам дланите си едновременно към предната и задната корица, нетърпелива да видя какво пише в нея.

— Как влязохте тук?

Подскачам и се удрям в рафта зад себе си. Купчина CD-та се стоварва на земята. Свивам се от неудобство, като виждам хаоса, който цари в краката ми: разпилени кутийки за дискове и кристали, някои от тях пукнати или счупени.

— Изплашихте ме, аз...

Отпускам се на колене с бясно препускащо сърце и пламнало лице. Чудя се не само *кой* е той, но и *как* изобщо е успял да се промъкне така зад гърба ми — би трябвало да е невъзможно. Усещам енергията на смъртните много преди те самите да са се появили на сцената. Да не би да е... възможно ли е да не е смъртен?

Хвърлям му крадешком поглед, когато коленичи до мен на пода. Кожата му е почерняла от слънцето, ръцете му са красиво оформени и мускулести, а тежката му златистокестенява коса е сплетена и се спуска до средата на гърба му. Наблюдавам го как събира изпочупените кутийки и дебна за някакъв знак — нещо, което да ме увери, че е безсмъртен. Може би дори зъл безсмъртен. Прекалено красиво, даже идеално лице... татуировка на Уроборос... Когато обаче ме хваща да го зяпам, той се ухилва широко и тази усмивка ме обезоръжава: не само, че на бузите му цъфват две очарователни трапчинки, но забелязвам и зъбите му. Те са криви — не много, но това е напълно достатъчно да се убедя, че изобщо не е като мен.

— Добре ли сте? — пита ме и ме поглежда право в очите. Неговите са толкова зелени, че за миг забравям коя съм и защо съм тук.

Кимам, както си стоя, неудобно превита. Нервно трия длани в дънките си и се чудя защо съм останала без дъх, защо съм толкова притеснена. Думите излизат със запъване, насила:

— Да-да, добре съм — завършвам с нервен смях, толкова писклив и не на място, че се сгърчвам засрамена и извърщам лице. — Аз, въ... просто преглеждах изложените заглавия.

Чак когато го казвам, осъзнавам, че вероятно имам повече право от него да съм тук. Хвърлям поглед през рамо и го сварвам да ме гледа неразгадаемо. Поемам си дълбоко въздух и изправям рамене:

— Струва ми се, че правилният въпрос е ти как си влязъл тук?

Насочвам вниманието си към босите му, покрити с пясък крака и мокрите му шорти, смъкнати опасно ниско на хълбоците — и бързам да извърна поглед, преди да съм видяла прекалено много.

— Аз съм собственикът — кимва леко и започва да подрежда падналите дискове — тоест онези от тях, които не са счупени — обратно на лавицата. После се обръща с лице към мен.

— Така ли било? — отвърщам на погледа му с присвити очи.

— Защото по една случайност познавам собственичката, а ти изобщо не приличаш на нея.

Той накланя главата си на една страна и присвива очи, все едно наистина размишлява. После потрива брадичка и отвърща:

— Наистина ли? Повечето хора смятат, че приликата е очевидна. Макар че аз самият съм на твоето мнение, никога не съм забелязвал такава.

— Роднина ли си на Лина? — малко ми остава да се задавя. Само се надявам, че не звучи толкова паникьосана, колкото си мисля.

— Тя ми е баба. — Той кимва. — Казвам се Джуд, между другото.

И ми протяга своята дълга, бронзова от слънцето, мускулиста ръка. Аз обаче не мога да я хвана, независимо от любопитството си. Независимо от това, че си умирам да разбера защо ме кара да се чувствам толкова... объркана, развълнувана и как така успя да ме извади от равновесие... Просто не мога да рискувам да се сблъскам с познанието, което ще получа при един-единствен допир. Имам чувството, че той би застрашил душата ми.

Така че, вместо да поема пръстите му, отговарям с онзи глупав жест — все едно му махвам срамежливо — и измърморвам името си. Опитвам се да не се свия засрамена, когато той ми хвърля учуден поглед и отпуска ръката си.

— Добре, сега, след като изяснихме това... — Той мята през рамо мократа си хавлия, от която във всички посоки се разлетява пясък. — Искаш ли да се върнем към първоначалния ми въпрос: *Какво правиш тук?*

Обръщам му гръб и симулирам внезапно появил се интерес към някакъв съновник, като междувременно подхвърлям:

— Е, аз пък ще ти отговоря по същия начин, както и преди малко: а именно, разглеждам. Предполагам, че не забранявате на клиентите си да преглеждат книгите, нали?

Все пак се престаствам да срещна погледа му — тези удивителни морскозелени очи, които ми навяват асоциации с реклама на тропически островен рай. В тях има нещо толкова... неуловимо, стряскащо и въпреки това — странно познато. Сигурна съм обаче, че не съм го срещала преди.

Той се размива и отмята няколко сплъстени златисти кичура от лицето си. Под тях се показва светъл белег, който разсича веждата му. Очите му се спират някъде вдясно от мен и той казва, все още с усмивка в гласа:

— Доста време съм прекарал тук през лятото. Никога досега обаче не съм виждал клиент да *преглежда* книгите по начина, по който ти го правиш.

Устните му се разтягат още по-широко, а очите му внимателно изучават моите. Аз отново му обръщам гръб, защото бузите ми пламтят, а сърцето ми бие лудо — трябва ми малко време да се успокоя. Едва след като се уверявам, че съм се съвзела достатъчно, се обръщам и питам иронично:

— Никога ли не си виждал човек да преглежда анотацията на задната корица?

— Не и когато някой го прави със затворени очи — той накланя главата си на една страна и отново се втренчва в точката вдясно от мен.

На гърлото ми засяда буца, която не мога да преглътна. Усещам, че тялото ми трепери, толкова съм притеснена. Знам, че трябва да сменя темата, преди да затъна още по-дълбоко:

— Може би трябва да се притесняваш повече за това как съм влязла, а не какво *права* вътре — заявявам и веднага се разкайвам за казаното.

Той присвива очи:

— Предположих, че пак съм забравил да заключа вратата. Да не би да казваш, че не съм?

— Не! — започвам бясно да клатя глава, като се моля да не забелязва как са пламнали бузите ми. — Не... точно това исках да кажа! Наистина беше оставил вратата отворена — добавям, като се старая да не шаря с поглед насам-натам, да не мигам и стискам устни,

въобще, да не се издам по какъвто и да било начин. — Широко отворена, при това! Кое то е не само разхищение на енергията за климатика, но и напълно...

Млъквам, защото стомахът ми започва да прави странни салта, когато спирам погледа си на усмивката, която играе по устните му.

— Значи си била приятелка на Лина, така ли? — Той тръгва към бюрото, където е касата, и пътем пуска кърпата си на плота. Преглъщам нервно, сепната от звучното мокро „плъок“, което се чува. — Никога не те е споменавала, поне не пред мен.

— Ами, ние не бяхме точно приятелки — свивам рамене с надеждата обяснението ми да не звучи толкова странно, колкото си мисля. — Тоест, срещнах се с нея само веднъж, но тогава тя много ми помогна да... Чакай малко! Защо го каза толкова странно? Имам предвид, защо използва минало време? Добре ли е Лина?

Той кима и се отпуска на едно високо столче без облегалка, после измъква лилава картонена кутия от чекмеджето пред себе си и започва забързано да прехвърля касовите бележки в нея.

— Пое на ежегодното си пътешествие до отдалечено и усамотено място. Тази година е ред на Мексико. Опитва се да разбере дали майките са били прави и дали светът наистина ще срещне края си през 2012 година. Ти как мислиш?

Настойчиво впира зелените си любопитни очи в моите, сякаш се опитва да стигне до дъното на душата ми и там да прочете отговора. Аз обаче само се почесвам по ръката и свивам рамене. Никога не съм чувала точно тази теория. Единствено би ми било интересно да разбере как ли може да се приложи спрямо Деймън и мен. Дали тогава бихме свършили в Шадоуленд, или пък ще бродим сами по обезлюдената земя — последните двама оцелели, на които се пада да я заселят отново? Само дето, разбира се — ама че ирония! — ако се докоснем, Деймън ще умре...

Тръсвам глава и бързам да си прочистя главата. Нямам никакво желание да поемам точно в тази посока. Освен това съм дошла тук с определена цел и трябва да се придържам към плана.

— Ами тогава откъде я познаваш? Щом не сте *точно* приятелки?

— Срещнах я чрез Ава — обяснявам. Името оставя неприятен вкус в устата ми.

Той прави странна физиономия, измърморва нещо неразбираемо и започва да клати глава.

— Познаваш ли я? — поглеждам го с любопитство, като този път позволявам на очите си да обхождат лицето му, врата и раменете му, гладките му загорели гърди... насилвам се да ги спра едва когато стигат до пъпа му и усещам, че пак започвам да се изчервявам.

— Да, познавам я. — Той избутва встрани кутията и среща погледа ми. — В един момент беше тук, после изчезна като че вдън земя, доколкото поне аз схванах...

О, ти всъщност не знаеш и половината! — мисля си, като внимателно наблюдавам лицето му.

— Звънях в дома ѝ, на мобилния ѝ, но не успях да се свържа. Накрая минах с колата покрай тях — просто да се уверя, че е добре. Лампите в къщата бяха светнати, така че ми стана ясно, че ме отбягва. — Той тръсва глава. — Заряза ме да се оправям с ядосаните клиенти, които настояват някой да им гледа. Кой би си помислил, че ще се окаже такава предателка?

Да, наистина — кой би си помислил?! Със сигурност не и момичето, което бе достатъчно глупаво да ѝ довери най-мрачните си и добре пазени тайни — да ѝ ги връчи право в протегнатите алчни ръце...

— Обаче още не съм намерил друга, толкова добра като нея. А определено не мога едновременно да предсказвам бъдещето и да се занимавам с магазина. Затова и излязох преди малко — той свива рамене. — Вълните ме зовяха, просто имах нужда да покарам сърф. Предполагам, че съм оставил вратата отворена.

Очите му, бляскави и дълбоки, срещат моите. Не мога да разбера дали наистина вярва, че е забравил да заключи вратата, или ме подозира. Когато обаче се опитвам да надникна в главата му и да разбера, се сблъсквам със стената, която е издигнал да предпазва мислите си от хора като мен. Трябва да се задоволя с гледката на ярката му лилава аура, която не успях да видя преди — цветът трепти и проблясва, сякаш ме вика.

— Получих цяла купчина молби, но всички кандидати досега са пълни аматьори. В момента обаче толкова отчаяно си искам уикендите и свободата, че съм готов да пусна листчета с имената им в купа и да назнача първия, когото изтегля, само и само да се приключи с това —

той тръсва глава, а трапчинките отново се появяват и приковават вниманието ми.

И макар част от мен буквално да не може да повярва какво се каня да сторя, другата ми част, по-практичната, ме подканва да побързам — това е много удобна възможност и тя трябва да бъде използвана.

— Може би ще успея да ти помогна.

Сдържам дъха си, докато чакам отговора му. Той обаче не казва нищо, само притваря клепачи и лекичко изкривява устните си — сякаш всеки момент ще ми се изсмее. Затова добавям:

— Наистина. Даже няма да ти се налага да ми плащаш!

Той още повече присвива очи. Чувствам се излъгана, защото онова изумително красиво зелено почти изчезва.

— Искях да кажа, че няма нужда да ми плащаш почти нищо — поправам се, защото не искам да изглеждам като отчаяна откачалка, готова да работи без пари — и то такава работа. — Ще работя на минимална заплата. Просто съм толкова добра, че ще изкарвам двойно от бакшишите.

— Ти си ясновидка? — събира върховете на пръстите си и ме поглежда отвисоко, с отметната назад глава. На лицето му е изписано, че изобщо не ме взема насериозно.

Изпъвам се и изправам рамене. Опитвам се да не мърдам много-много и да покажа, че съм професионалист — че съм зряла и способна, напълно достойна за доверието му. Че мога да му помогна да се грижи за магазина си.

— М-да! — кимам, но не мога да скрия гримасата си. Не съм свикнала да показвам способностите си пред хората, още по-малко пък пред напълно непознати. — Просто... зная някои неща... Информацията буквално сама ме намира... уф, трудно е за обяснение!

Той ми хвърля преценяващ поглед, колебае се дали изобщо да води този разговор. После съсредоточава погледа си само и единствено върху пространството вдясно от мен и пита:

— Добре, де — каква точно си тогава?

Свивам рамене. Пръстите ми си играят с ципа на качулката — плъзгат го нагоре-надолу, нагоре-надолу... прикриват факта, че не знам какво да му кажа. Нямам представа какво има предвид.

— Как се проявява ясновидството ти — чуваш звуци или използваш вкусовите си рецептори? Миризми ли разпознаваш? Или разчиташ на допир? Кое от всичките? — той свива рамене.

— Всичките — кимам утвърдително, макар всъщност да не схващам значението на половината от онова, което казва. Допускам обаче, че са свързани с медиумните способности, следователно най-вероятно ги мога.

— Но не играеш ролята на проводник за духовете — казва го не като въпрос, а като сигурен факт.

— Виждам духове — повдигам рамене. — Обаче само онези, които са още тук. Не виждам другите, които вече са прекосили...

Млъквам и се преструвам, че ми се налага да си прочистя гърлото. Сетила съм се, че ще е най-добре да не споменавам моста и границата, Съмърленд, полето или каквото и да било друго от отвъд.

— Не мога да видя онези, които са *преминали*.

И пак повдигам рамене. Надявам се, че няма да продължи да ме разпитва, защото повече не мога и не бива да му казвам.

Той ме оглежда с присвити очи — от върха на бледорусата глава, чак до обутите ми в маратонки крака. От този поглед цялото ми тяло започва да трепери. Не от страх. Но...

Той се протяга и измъква изпод плота една блуза с дълги ръкави, нахлузва я забързано през главата си, после ме поглежда и заявява:

— Е, Евър — ако искаш да работиш тук, първо трябва да преминеш прослушването.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Джуд заключва вратата, след което ме повежда по един къс коридор към малка стая вдясно. Следвам го с притиснати към тялото ръце и очи, приковани в знака „МИР“ на гърба на блузата му. Повтарям си, че ако се опита да ми направи нещо, мога да го поваля, преди да е мигнал — ще го накарам да съжалява, че е посегнал.

Махва с ръка към сгъваемия стол от едната страна на малка квадратна маса, застлана с лъскава синя покривка, а той самият заема мястото точно срещу него. Качва единия си бос крак върху коляното на другия и пита:

— И така, каква ти е специалността?

Гледам го безмълвно и се съсредоточавам върху дишането си. Стискам здраво ръце и си поемам въздух на дълбоки глътки — старая се да не проличи колко съм притеснена.

— Карти Таро? Руни? „Книгата на промените“? Психометрия? Кое от всички тях?

Хвърлям крадлив поглед към вратата и се успокоявам с мисълта, че мога да я стигна за стотни от секундата. Е, ще стане голяма дандания, но какво от това?

— Ти ще ми предсказваш ли бъдещето, или не? — погледът му приковава моя. — Нали разбра, че това имах предвид под „прослушване“?

После се размива и трапчинките пак се появяват. Поклаща глава, от което кичурите му започват да се мятат край лицето, без да престава да се смее.

Свела съм поглед към покривката и пръста си, който проследява отделни нишки на копринената материя. Усещам, че по бузите ми отново избива червенина. Става ми горещо, когато си припомням последните думи на Деймън, преди да се разделим — че *винаги* ме усеща. Надявам се, че го каза просто така... и че не може да ме *усети* в момента.

— Нямам нужда от никое от тях — измърморвам, все още, без да срещам очите му. — Трябва само да докосна за миг ръката ти и това е.

— Хиромантия — той кима с глава. — Не е точно това, което очаквах, но няма проблем.

Той се навежда към мен с разтворени ръце и обърнати нагоре длани — готов е да започваме.

Преглъщам буцата, заседнала в гърлото ми при вида на дълбоко очертаните линии — не в тях търся аз историята за живота на притежателя им.

— В действителност не разчитам линиите на дланта — обяснявам, а гласът ми трепери и издава нервността ми. Събирам кураж да го докосна. — Аз по-скоро... енергията... Аз просто се настройвам за нея. Така получавам информация.

Той се отдръпва и започва да ме изучава толкова напрегнато, че не смея да вдигна поглед. Не искам да срещам неговия. Трябва само да го докосна и да приключа с този... изпит. И трябва да го направя веднага.

— Само с ръката ли става, или...?

Той свива пръстите си и забелязвам мазолите, които изпъкват при движението. Прокашлям се, като не спирам да се питам защо съм толкова нервна и защо имам чувството, че предавам Деймън, при условие, че само се опитвам да си намеря работа и да успокоя леля си.

— Не, докосването може да е навсякъде — по ухото, носа, дори по палеца на крака — няма никакво значение, информацията е еднаква. Просто ръката е по-достъпна, ако ме разбираш.

— По-достъпна от палеца на крака, а? — той се усмихва, а невероятните му морскозелени очи търсят моите.

Поемам си дълбоко въздух, като си мисля колко загрубели изглеждат ръцете му — особено сравнени с тези на Деймън, които като че ли са по-меки и гладки и от моите. Тази мисъл обаче ме кара да изтръпна, все едно съм хваната на местопрестъплението. Сега, когато ни е забранено да се докосваме, дори най-обикновената ситуация — като това да съм насаме с друго момче — ме кара да се чувствам подла, сякаш правя нещо ужасно и грешно.

Протягам се към него със здраво стиснати очи. Напомням си, че това е просто интервю за работа и че няма реална причина да не приключа бързо и безболезнено. Притискам пръста си към центъра на

дланта му и усещам как плътта леко поддава. Отпускам се и позволявам на потока от енергията му да нахлуе в мен. Той е така спокоен и ведър. И толкова различен от врящата лава, разтърсващите ме тръпки и замайването, с които съм свикнала да свързвам Деймън... Все едно съм се потопила в най-краткото и огледално гладко море.

Или поне е такова, преди да ме залее шокът, когато житейската история на Джуд се разкрива напълно пред мен.

Отдръпвам ръката си, сякаш ме е ухапала змия, и непохватно започвам да ровя под блузата си за амулета. Виждам тревогата, изписана на лицето му, и бързам да обясня:

— Извинявай... — тръсвам глава, ядосана от прекалено драматичната си реакция. — *Обикновено* не правя така. *Обикновено* съм много по-сдържана. Просто малко се... изненадах, това е всичко. Не очаквах да видя нещо толкова...

Млъквам, защото усещам, че с неадекватното си дрънкане само влошавам нещата. После опитвам отново:

— Обикновено, когато гадая на някого, прикривам реакциите си много по-добре — кимам и се насилвам да го погледна в очите.

Чудесно знам, че каквото и да кажа, то няма да промени факта, че се държах като пълна аматьорка. Та аз се задавих, за Бога!

— Наистина — усмихвам се, макар да усещам, че тази усмивка е прекалено широка, прекалено фалшива, — аз съм по-добра в прикриването на емоциите си и от най-печения покерджия, когото познавах.

Хвърлям му един поглед и установявам, че дотук не съм отбелязала кой знае какъв напредък.

— Покерджия, чието лице е не само непроницаемо... но излъчва и съчувствие... и съпричастност — започвам да пелтеча, но просто не мога да спра. — Искам да кажа, аз наистина съм... ама наистина... изпълнена с тях като...

Иска ми се да потъна в земята от срам, но само се свивам и с наведена глава започвам да си събирам нещата. Сигурна съм, че след това изпълнение няма да ме наеме при никакви обстоятелства.

Той се плъзва на стола си и се накланя напред. Толкова е близо, че дъхът ми спира.

— Добре, кажи ми — пита тихо, а погледът му ме задържа на място, все едно е поставил ръка на кръста ми, — какво точно видя?

Преглъщам с усилие и затварям очи за миг. Пред очите ми отново се разиграват сцените, на които станах свидетел преди малко. Образите са толкова ярки и въздействащи, че вече не мога да ги изтрия.

— Ти си *различен*.

Отварям очи и го поглеждам: тялото му е неподвижно, погледът — твърд. С нищо не издава дали се държа подходящо, дали съм поела в правилната посока.

— Винаги си бил различен и то от съвсем малък. Още тогава си ги *виждал*.

Преглъщам отново и отклонявам погледа си: в паметта ми се е запечатала картината на бебето в люлката му, което усмихнато маха с ръчичка на баба си — само дете бабата е починала години, преди да се роди той.

— А после... — Много ми е трудно да продължа, но ако искам работата, трябва да го направя. — После, когато баща ти... се е застрелял... тогава си бил на десет години... си сметнал, че вината за това е твоя. Решил си, че упоритите ти твърдения, че виждаш майка си, починала преди една година, са причината той да полудее и да сложи край на живота си. Минало много, много време, преди да приемеш истината — а именно, че баща ти просто е бил самотен, депресиран и изпълнен с желание отново да се събере с майка ти. Макар че дори и сега понякога се съмняваш дали е вярно.

Вглеждам се в него. Не мога да не забележа, че дори не трепва, продължава да е все така спокоен и тих. Сякаш нищо от казаното не го е докоснало и няма значение. Има обаче нещо в очите му... нещо в тези дълбоки зелени езера подсказва, че реалността е друга.

— Опитал се е да те посети. Няколко пъти. Искал е да се извини за стореното. Ти си го усещал, но си блокирал възприятията си. Също така ти е омръзнало да те дразнят съучениците ти и да ти се карат гувернантките, да не споменаваме приемния ти баща, който...

Тръсвам глава, наистина не искам да продължавам, но знам, че трябва:

— Просто си искал да си *нормален* — свивам рамене. — Да се държат с теб като с всички останали.

Прокарвам пръстите си по покривката. Гърлото ми се е свило. Чудесно познавам копнежа, желанието да се впишеш... както и колко

болезнено е осъзнаването, че никога няма да успееш, не и наистина.

— После обаче си избягал и си срещнал Лина. Впрочем тя не ти е истинска баба — истинските ти баба и дядо са мъртви.

Поглеждам го, като се питам дали е учуден, че съм успяла да разбера всичко това. Той обаче все така не реагира и не издава нищо.

— Както и да е. Тя те е прибрала, нахранила и облякла. Тя...

— Тя ми спаси живота. — Той въздъхва и се обляга на стола си, след което започва да разтрива слепоочията си с дългите си, потъмнели от слънцето пръсти. — Във всеки възможен смисъл на думата. Бях... изгубен. Тя ме...

— Приела те е такъв, какъвто си в действителност. — Кимам, защото съм *видяла* цялата история, сякаш аз самата съм била там.

— И кой точно? — пита ме той с ръце, подпрени на коленете и напрегнат поглед — Кой съм аз в действителност?

Отвърщам на погледа му и изстрелвам, без дори да обмисля отговора си:

— Човек, който е достатъчно умен, за да завърши гимназия в десети клас. С такива невероятни медиумни способности, че е помогнал на стотици хора, без да получи почти нищо в замяна. Въпреки това ти си също и човек, който е толкова... — поглеждам го, а устните ми неволно се извиват нагоре. — ... е, щях да кажа мързелив, но наистина искам работата. Затова ще използвам „безгрижен“.

Разсмивам се. Усещам облекчение, когато се присъединява към смеха ми.

— Ако имаш възможност, не би работил и ден повече. Би прекарал остатъка от вечността в търсене на онази единствена идеална вълна.

— Метафора ли е това? — пита ме той с крива усмивка.

— Не и в твоя случай — свивам рамене.

Той кима, обляга се на стола си и ме поглежда така, че стомахът ми започва да танцува. После отново се отпуска напред, а краката му звучно се удрят в пода.

— Виновен съм — очите му са изпълнени с копнеж и малко тъга. — А сега, след като нямаме повече тайни, защото — признавам си — успя да проникнеш до дълбините на душата ми... ще те попитам — виждаш ли някого в бъдещето ми? Една конкретна блондинка поточно?

Започвам да се въртя от неудобство на стола си. Каня се да заговоря, но той продължава, без да ме изчака:

— И имам предвид непосредственото бъдеще, а именно петък вечерта, този петък. Стейша ще се съгласи ли да излезе с мен?

— Стейша? — гласът ми прилича на грачене, а очите ми почти изскачат от орбитите си.

Толкова по въпроса за невъзмутимата покерджийска физиономия, с която се фуках. Той затваря очи и поклаща глава под внимателния ми взор. Златистите му кичури прекрасно контрастират с невероятната му бронзова кожа.

— Анастасия Папас, наричана още Стейша — обяснява той, без да забележи въздишката ми на облекчение.

Чувствам се благодарна, защото явно става дума за друга Стейша, не за онази ужасната, която познавам. Затова спокойно и въодушевено се потапям в енергията, заобикаляща името ѝ. Моментално разбирам, че това никога няма да се случи — поне не по начина, по който му се иска на него.

— Наистина ли искаш да знаеш? — питам го.

Бих могла да му спестя много усилия, като просто му кажа сега. Съмнявам се обаче, че наистина иска да му разкрия истината, независимо какво твърди.

— Тоест, не е ли по-добре просто да изчакаш и да видиш как ще се развият нещата? — поглеждам го с надеждата, че ще се съгласи с мен.

— Това ли ще казваш на клиентите си? — пита ме, отново настроен на професионална вълна.

Поклащам глава и го поглеждам право в очите:

— Е, щом си достатъчно глупав да питаш, коя съм аз, че да се правя на интересна? — усмихвам се. — Предполагам, в такъв случай въпросът се свежда до това: колко точно си глупав?

И му намигам.

Той се поколебава за миг, но мигът се проточва и започвам да се чудя дали не стигнах твърде далече. После обаче се усмихва, става от мястото си и протяга дясната си ръка:

— Достатъчно е, за да те наема. Пък и сега схванах защо не искаше да се здрависваме в началото — кима и стисва ръката ми, като

я задържа няколко секунди по-дълго от необходимото. — Това бе един от най-забележителните ясновидски сеанси, на които съм се подлагал.

— Един от многото? — повдигам вежда, шеговито имитирайки обида.

Пресягам се за чантата си и се изправям до него. Той се разсмива и се насочва към вратата. Малко преди да я отвори, ми хвърля поглед през рамо:

— Защо не минеш утре сутринта, към десет, да речем?

Трепвам и спирам. Просто няма начин да го направя.

— Какво има? Предпочиташ да спиш до късно? Добре дошла в клуба! — и свива рамене. — Обаче, вярвай ми, щом аз мога да го правя, значи и ти можеш.

— Не става дума за това — млъквам за миг, като се чудя защо изпитвам такова нежелание да му обясня.

Наистина — сега, след като получих работата, какво ме интересува мнението му за мен?

Той ме поглежда търпеливо. Чака отговора ми, но секундите текат...

— Просто... имам часове — свивам рамене и си мисля, че „имам часове“ звучи доста по-зряло от „на училище съм“, все едно съм в колеж или нещо подобно.

Той присвива очи и ме оглежда по-внимателно:

— Къде ходиш на курсове?

— Ами... в „Бел Вю“ — измърморвам и се опитвам да не проличи, че ме е срам, когато го произнасям на глас.

— В *гимназията*! — очите му се присвиват още повече.

— Леле, ти наистина си медиум — разсмивам се нервно.

Зная, че изглеждам едновременно глупава и смешна да се издам така. После добавям:

— Тъкмо свършвам учебната година.

Той ме поглежда — при това доста продължително и изпитателно — после се обръща и отваря вратата.

— Изглеждаш по-голяма — думите са толкова абстрактни, че не съм сигурна дали са предназначени за мен, или за самия него. — Ела, когато можеш. Ще ти покажа как да работиш с касата и някои други неща.

— Искаш да продавам? Мислех, че ще работя само като гадателка!

Малко съм изненадана от бързината, с която се увеличава обемът на служебните ми задължения.

— Когато не предсказваш бъдещето на някой клиент, ще работиш и в магазина. Това проблем ли е?

Поклащам глава. Той продължава да държи вратата отворена.

— Само... само едно нещо — прехапвам долната си устна, не съм сигурна как да продължа. — Е, всъщност са две неща. Първо, имаш ли нещо против да използвам различно име? Нали се сещаш, за гадаенето? Живея с леля си, а пък тя, макар че е много готина, няма никаква представа за способностите ми, тъй че...

— Бъди, която искаш. — Той свива рамене. — Няма проблеми. Обаче трябва да започна да ти записвам часове с клиентите, тъй че... Как искаш да се казваш?

Хваща ме неподготвена, досега не съм мислила изобщо по въпроса. Чудя се дали да не се нарека Рейчъл, като най-добрата си приятелка от Орегон, или да избира нещо дори по-обикновено като Ан или Джени. Зная обаче, че хората съвсем не очакват ясновидките да бъдат обикновени и нормални, така че започвам да оглеждам плажа за идеи. Подминавам „дърво“ и „баскетболно игрище“ и се спирам на „Авалон“ — третото, което виждам. Още докато произнасям името, се влюбвам в начина, по който звучи:

— Авалон. Нали се сещаш, като града на остров Каталина?

Той кима и излиза след мен.

— А второто нещо?

Обръщам се към него, поемам си дълбоко въздух и казвам, с надеждата наистина да се вслуша в думите ми:

— Можеш да намериш момиче, което да е много по-добро от Стейша.

Той изучава лицето ми. Явно се е примирил с истината, макар че не му е особено приятно да я чуе от мен.

— Въобще имаш лошия навик да си падаш по *неподходящи* момичета — клатя глава укорително. — И го знаеш, нали?

Очаквам отговор или поне някакво потвърждение на току-що казаното, но той само свива рамене и махва с ръка. Продължава да ме

гледа, докато вървя към колата си. Няма никаква представа, че чудесно
чувам какво си мисли: *Аз ли не знам!*

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Точно в мига, когато завивам по нашата уличка, Сабин ми се обажда на мобилния и ми казва да си поръчам пица. Тя самата няма да се прибере за вечеря, защото ще работи до късно. Изкушавам се да ѝ съобщя за новата си работа, но не го правя. Ясно ми е, че задължително трябва да я информирам — най-малкото, за да ми спести приказките за онази, която тя ми е избрала. Просто няма как да ѝ призная, че ще работя именно това. Ще реши, че е шантаво. Дори да пропусна тази част с предсказването на бъдещето (а вярвайте ми, дори не съм си и помислила да ѝ казвам, че ще получавам пари за нещо такова), пак би сметнала, че продавачка в магазин за свръхестествени предмети и литература е странно. Може би дори глупаво, кой знае?

Сабин е твърде рационална и отговорна, за да пусне подобен отговор покрай ушите си. Тя предпочита да живее в сигурен и стабилен свят, да води традиционен живот, следващ здравата логика. Независимо че *истинският* свят няма нищо общо с това. Така че, колкото и да ми е неприятно да я лъжа, в действителност нямам друг избор. Не мога да ѝ позволя да научи истината за мен — никога. Още по-малко пък да ѝ кажа, че ще работя като ясновидка под псевдонима Авалон. Просто ще ѝ кажа, че съм си намерила работа някъде наблизо, в нормално място — например обикновена книжарница или, да речем, в „Старбъкс“. И, разбира се, трябва да имам доказателства за това — в случай че реши да провери.

Оставям колата в гаража и се качвам по стълбите. В стаята си мятам чантата върху леглото, без изобщо да погледна натам. Насочвам се към гардероба, като пътем свалям тениската си. Точно се каня да смъкна ципа на дънките, когато Деймън казва:

— Не ми обръщай внимание! Аз само си седя тук и се наслаждавам на гледката.

Веднага прикривам гърдите си с ръце, а сърцето ми започва да бие поне три пъти по-бързо. Деймън подсвирва ниско и нежно и ми се усмихва.

— Не те видях. Всъщност дори не те усетих! — възкликвам и отново се протягам към тениската.

— Предполагам, че си била прекалено разсеяна.

Той продължава да се усмихва и потупва мястото точно до себе си. Вече не само устните, но и цялото му лице се смее. Навличам си блузата, преди да седна до него.

— Какво правиш тук? — питам го.

Честно казано отговорът не ме интересува особено, достатъчно ми е пак да съм близо до него.

— Разбрах, че Сабин ще остане до късно на работа...

— Но как... — после обаче тръсвам глава и също се размивам.

Естествено, че знае. Може да прочете мислите на всекиго, включително моите — е, когато аз искам, де. Обикновено му позволявам да го прави — махам щита си и така те стават достъпни за него. Сега обаче не мога. Чувствам, че първо трябва да му обясня, да му покажа собствената си гледна точка, преди да надникне в главата ми и сам да си извади заключенията.

— Тъй като ти не се прибра веднага след училище... — Той се привежда към мен, а очите му търсят моите.

— Искях да ти оставя известно време, което да прекараш с близначките — придърпвам възглавницата върху корема си и проследявам с пръст шевовете. — Нали разбираш, за да можете да се опознаете, да свикнете с идеята да сте заедно и... така нататък... — Свивам рамене.

Когато срещам погледа му, веднага разбирам, че изобщо не ми е повярвал, дори за секунди.

— О, ние сме свикнали да сме заедно! — Той се размива отново. — Можеш да ми вярваш.

После поклаща глава:

— Беше знаменит ден! Много натоварен и много... ще го нарека „интересен“, поради липса на по-подходяща дума — усмихва ми се нежно, а очите му галят косата, лицето, устните ми, все едно ме целува по тях. — Но щеше да е много по-хубаво, ако бе дошла с нас.

Извърщам поглед, защото, честно казано, силно се съмнявам, че това е вярно. Единственият ми коментар е измърмореното под нос:

— Обзалагам се, че е така.

Той хваща брадичката ми и ме принуждава да го погледна. На лицето му се изписва загриженост:

— Хей, какво има? Какво искаш да кажеш с това?

Стисвам устни и отново отклонявам погледа си. Стисвам възглавницата толкова силно, че тя заплашва да се пръсне. Искане ми се да не бях казвала нищо. Сега ще ми се наложи да обяснявам.

— Аз просто...

Тръсвам глава и опитвам отново:

— Просто не съм сигурна, че близначките биха се съгласили с теб — свивам рамене многозначително. — Те, общо взето, обвиняват мен за всичко. И... определено имат основание. Тоест...

Преди обаче да успея да довърша, осъзнавам нещо — Деймън ме докосва.

И имам предвид *наистина ме докосва*.

По *нормалния* начин.

Без ръкавица, без телепатични прегръдки, а чрез старомодния контакт, при който кожа се допира до кожа... или почти.

— Как... — поглеждам го и виждам блясъка в очите му. Наслаждава се на реакцията ми при вида на голата му ръка.

— Харесва ли ти? — усмихва се и вдига високо ръката ми. Погледите и на двамата ни са приковани в тънкия пулсиращ воал от енергия — единственото нещо, което разделя дланите ни. — Работих върху това цял ден. Нищо няма да ме отдели от теб, Евър. Нищо!

Кима и решително среща погледа ми.

Отвързвам му с блеснали очи. Умът ми светкавично започва да преценява значението и възможностите, които се разкриват пред нас. Наслаждавам се на усещането да докосвам кожата му... или почти. Безкрайно тънкият слой от чиста пулсираща енергия е видим само за нашите очи, а така допирът е почти реален. Вярно е, че по този начин частично се заглушава обичайният прилив на горещина и възбуждащ трепет, но Деймън толкова ми липсва... липсва ми възможността чисто физически да бъда с него... Затова ще се примиря с онова, което мога да получа, независимо че не може да замести истинското докосване, което познавам толкова добре.

Привеждам се към него и гледам как воалът се разпростира и ни обгръща от главата до петите. Дава ни възможност да лежим един до друг, както го правехме преди... или *почти* като преди.

— Сега е много по-добре! — усмихвам се, докато дланите ми изследват лицето, ръцете, гърдите му. — Да не споменаваме, че съвсем не е така неудобно и притеснително като черната кожена ръкавица.

— Ти какво, да не си се засрамила?! — Той се отдръпва и ме поглежда с изписана на лицето шеговита ярост.

— Хайде, де! — размивам се. — Дори ти трябва да признаеш, че беше пълна модна катастрофа! Всеки път, когато Майлс я видеше, с ужас очаквах да поиска да я конфискува!

Последните думи произнасям съвсем тихо, докато вдишвам прекрасния му топъл мускусен аромат, заровила лице във врата му.

— Е, как го направи? — устните ми обхождат кожата му, изгарям от копнеж да докосна всеки сантиметър от нея. — Как успя да овладееш магията на Съмърленд и да я пренесеш тук?

— Няма нищо общо със Съмърленд — прошепва ми той в отговор с устни, притиснати до извивката на ухото ми. — Това е просто магията на енергията. Трябва вече да си разбрала, че тук можеш да правиш почти всичко, което и там.

Поглеждам го втренчено, защото ясно си спомням колко разстроена бе Ава, че всичките прекрасни бижута и изискани дрехи, които прояви там, изчезнаха, когато се прибрахме. Не успявам обаче да повдигна въпроса, защото той казва:

— Нещата, които са материализирани там, наистина не могат да се пренесат тук. Обаче, ако наистина разбираш как действа магията, ако схващаш, че всичко е изградено от енергия, няма никаква причина да не можеш да ги проявиш и тук. Като твоето ламборджини, например.

— Е, то не беше точно *мое*то ламборджини — отвърщам, а бузите ми пламват, независимо че съвсем доскоро той също задоволяваше откровената си слабост към екзотични коли.

В момента, в който изпълни предназначението си, го изпратих обратно. Искам да кажа, че не е същото, като да си го задържа и ползвам, нали?

Той се усмихва, заравя ръка в косата ми и пригладва крайчетата ѝ с пръстите си:

— Добре, това е допустимо... донякъде, защото не беше за теб. Впрочем аз доста усъвършенствах материализирането на разни неща за близначките.

— Какви неща?

Намествам се, за да го виждам по-добре. И веднага забравям въпроса си, разсеяна от устните му и спомена за тяхното меко като коприна, топло и нежно докосване. Не мога да не се запитам дали този нов енергиен щит ще ни позволи отново да изпитаме сладостта на истинските целувки.

— Ами, всичко започна с телевизора. Искаха, разбира се, да е с плосък екран. — Той въздъхва. — Или май трябваше да кажа „телевизорите“, защото в крайна сметка поискаха по един за спалните си, плюс още два за всекидневната, която ще използват заедно. Изпълних желанието им и даже им ги пуснах, но не минаха и пет минути и ме заляха с образите на неща, без които просто не можели да живеят!

Намръщвам се, изненадана. Когато бяха в Съмърленд, близначките сякаш изобщо не се интересуваха от материалното. Може би се дължеше на това, че предметите много бързо губят стойността си, когато човек може да прояви всичко, което пожелае. Предполагам, че загубата на магическите им способности ги е направила като всички останали — изпълнени с копнеж по онова, което не могат да имат.

— Можеш да ми вярваш, те са направо мечта за всеки рекламодател! — Той се усмихва и започва да клати глава. — Попадат право в онази най-ухажвана младежка група от тринайсет до трийсет години.

— Само дето ти в действителност не си *купил* всички тези неща, нали? Просто си затворил очи и си ги накарал да се *появят*. Едва ли е същото, като да отидеш в магазина и да ги платиш с кредитната си карта. Впрочем ти имаш ли изобщо кредитна карта?

Никога не съм го виждала да вади дори портмоне, още по-малко пък тесте пластмасови карти.

— Нямам нужда.

Той се разсмива и плъзва пръст по дължината на носа ми, а после се навежда и целува връхчето му.

— Наистина, както ти великодушно отбеляза, не съм отишъл да купя всички тези стоки... — Той се усмихва спокойно. — Това обаче не намалява ефективността на въпросните реклами, а именно тях имах предвид.

Отдръпвам се. Зная, че очаква да се засмея или поне да отвърна с нещо безгрижно и весело, но просто не мога. И макар да ми става ужасно неприятно, че го разочаровам, поклащам глава и казвам:

— При всички положения трябва да си внимателен. — Обръщам се към него така, че да го виждам по-добре. — Не бива да ги разглезваш много, защото после няма да искат да си идат.

Той присвива очи, очевидно не схваща какво имам предвид.

— Просто не бива да забравяш, че са при теб само временно. Целта ни е да се грижим за тях, докато успеят да възстановят магията си. После се връщат в Съмърленд, където им е мястото.

Той ляга по гръб и се втренчва в тавана. Минават няколко секунди, преди да обърне лице към мен и да промълви:

— Колкото до това...

Сдържам дъха си и го поглеждам, а стомахът ми леко подскача.

— Мислех си... — Той присвива очи. — Всъщност кой е казал, че мястото им е в Съмърленд?

Сепвам се и отварям уста, за да споря, но той поставя пръст на устните ми и ме възпира:

— Евър, не смяташ ли, че те сами трябва да решат дали да се връщат, или не? Не съм сигурен, че имаме право да преценяваме вместо тях.

— Ама ние не решаваме! — възкликвам с треперещ и писклив глас. — Те това искат! Или поне така казаха онази нощ, когато ги намерих. Бяха ми бесни, обвиняваха ме, че заради мен са изгубили магията си и са принудени да стоят тук. Това поне бяха думите на Райни, докато Роми... Е, Роми си е Роми — свивам рамене. — Какво, да не искаш да кажеш, че това се е променило?

Той затваря очи за миг, после отново приковава поглед в моя.

— Не мисля, че на този етап знаят какво искат — отговаря. — И двете са замаяни и превъзбудени от възможностите, които се разкриват пред тях, ако останат. Същевременно са прекалено уплашени и не смеят дори да излязат навън. Просто ми се струва, че трябва да им дадем повече време, както и пространство, да свикнат и да обмислят нещата... А също да не пренебрегваме напълно възможността да поискат да останат малко по-дълго от предвиденото. Или поне докато се приспособят — тогава ще са в състояние да решат. Освен това аз

съм им длъжник. Това е най-малкото, което мога да направя за тях. Не забравяй, че именно те ми помогнаха да те откроя.

Преглъщам буцата в гърлото си и отклонявам поглед, разкъсвана между желанието си да сторя най-доброто за близначките и тревогата за ефекта, който престоят им ще има върху Деймън и мен. Та те са тук само от ден, а аз вече оплаквам загубата му, защото нямам достъп до него. А това е ужасно егоистичен подход, когато става въпрос за изпаднали в беда хора. Същевременно те двете изискват прекалено много грижи и внимание. Не е необходимо да си медиум, за да ти стане ясно, че моменти като този сега, когато сме само аз и Деймън, почти няма да има.

— Там ли се срещнахте за пръв път? В Съмърленд? — питам го, като си спомням думите на Райни, че той им е помогнал, а не обратното.

Деймън поклаща глава отрицателно и отговаря, без да ме изпуска от поглед:

— Не, просто не ги бях виждал от дълго време. Всъщност се познаваме от много отдавна... чак от времето на Салем.

Зяпвам и го поглеждам. Чудя се дали е присъствал на процесите, но той бърза да разсее тази представа:

— Беше точно преди да започнат проблемите, а и аз само минавах оттам. Точно бяха направили някаква беля, а после се бяха заблудили и не можеха да се приберат. Така че ги качих в каретата си, а леля им така и не разбра.

И той започва да се смее, явно споменът е все още много ясен. Точно се каня да направя неприятен коментар — нещо от рода на това как още от самото начало ги е разглезил и им е показал, че в негово присъствие могат да правят, каквото си поискат — когато той заявява:

— Имали са невероятно тежък живот. Изгубили са всичко, което са познавали и обичали, и то от съвсем малки... Това със сигурност ти звучи познато, нали? За мен определено бе така. Историята им толкова напомня за моята...

Въздишам. Чувствам се дребна, егоистична и засрамена, защото се е наложило да ми го припомня той. Въпреки това съм решена да бъда практична:

— Обаче... кой ще ги отгледа? — надявам се, че звуча загрижена за тях, а не за себе си. — Имам предвид, че те са толкова очебийно

странни, да не споменавам за откачената им история... къде биха могли да отидат? И кой ще се грижи за тях?

— *Ние* ще се грижим за тях — Деймън се обръща на една страна, а аз съм принудена да се поместя, за да виждам лицето му. — *Ти* и *аз*. Заедно. Единствено ние сме в състояние да го направим.

Въздъхвам. Иска ми се да можех да му обърна гръб, но всеобгръщащата топлина на погледа му ме е приковала на място.

— Просто не съм сигурна, че сме подходящи за техни родители — свивам рамене и прокарвам ръка по рамото му, а после я заравям в косата му — нито за модели за подражание, нито за настойници, опекуни или каквото и да било от този род. Твърде млади сме! — добавям, като си мисля, че доводът е доста добър.

И определено очаквам реакция, различна от смеха, с който посреща думите ми.

— Твърде млади? — той поклаща глава. — Говори за себе си. Аз съм на този свят от доста време, забрави ли? Със сигурност от достатъчно дълго, за да съм подходящ за техни настойник. Освен това... — и се усмихва — колко трудно би могло да бъде?

Затварям очи и клатя глава при спомена за нескопосаните си опити да наставлявам Райли — и докато бе човек, и когато стана призрак. Ясно си спомням, че бяха пълен провал. И, честно казано, не съм сигурна, че съм подготвена да опитам отново.

— Нямах идея в какво се забъркваш — казвам му. — Не можеш дори да си представиш какво е да си настойник на две упорити тринайсетгодишни момичета. Това е като да изведеш на разходка двайсет котки на каишки. Тоест, абсолютно невъзможно!

— Евър — прекъсва ме той с нисък успокояващ глас; явно е решен да премахне притесненията ми и да прогони всички тъмни облаци, — знам какво те безпокои в действителност. Наистина знам. Обаче на тях им остават само пет години, докато навършат осемнайсет и поемат по пътя си. После ще имаме цялата свобода, която искаме, и ще я използваме, както пожелаем. Какво са пет години, при условие, че разполагаме с вечността?

Аз обаче отново клатя глава. Отказвам да приема гледната му точка и да се примиря:

— Ако поемат по пътя си — отсичам. — Ако. Има страшно много деца, които продължават да живеят с родителите си дълго след

навършване на тази възраст!

— Да, но има разлика. Ние няма да им позволим да го сторят — той се усмихва, а очите му буквално ме умоляват да оставя нещата така, да се отпусна и също да се усмихна. — Ще ги научим на всички магии, които им трябва, за да бъдат самостоятелни и да се справят добре. После ще ги пуснем да си вървят, ще им пожелаем всичко най-добро и сами ще поемем, накъдето си искаме.

След което се усмихва, вглежда се в очите ми и отмята косата от лицето ми... и аз забравям, че съм ядосана. Просто изглежда напълно безсмислено да му се сърдя и да губя време за глупости, когато тялото ми е толкова близо до неговото.

— Пет години са нищо, когато вече си живял шестстотин — казва той, а устните му се местят от бузата през врата към ухото ми.

Притискам се по-близо до него. Зная, че е прав, макар моята гледна точка да се различава от неговата. Когато човек като мен е оцелявал по не повече от две десетилетия във всяко от преражданията си, пет години, прекарани в отглеждане на две тийнейджърки, са си цяла вечност.

Той ме придърпва към себе си и здраво сключва ръце около тялото ми. Усещането е толкова умиротворяващо, толкова приятно, че ми се иска никога да не спира:

— Уговорихме ли се? — прошепва той. — Приключихме ли с този въпрос?

Кимам и силно се притискам към него. Не изпитвам нужда от думи. Единственото нещо, което искам в момента и от което ще се почувствам по-добре, е успокоителното докосване на устните му. Извъртам тялото си така, че да покрива неговото. Намествам се спрямо извивката на гърдите му и падината под гръдния му кош. Телата ни си пасват идеално. Сърцата ни бият в съвършен унисон. Почти не осъзнаваме тънкия слой енергия, който пулсира помежду ни. Свеждам глава към лицето му, притискам устни към неговите... сякаш се свързваме за вечността... седмиците на безплодно желание избиват на повърхността... и вече не искам нищо друго, освен напълно да слея тялото си с неговото.

Той издава гърлен стон — нисък, първичен звук, който идва от дълбините на същността му. Ръцете му се сключват около кръста ми,

привличат ме толкова силно към тялото му, че между нас остават само дрехите ни, които просто трябва да махнем от себе си. Веднага.

Неумело се боря с копчетата на ризата му, а той започва да дърпа тениската ми. И двамата дишаме накъсано и хрипливо. Пръстите ни сякаш имат собствен живот, който в момента им диктува да бързат, да бързат колкото могат повече, за да задоволят нуждата, която ни изгаря.

Обаче точно когато успявам да разкопча дънките му и се опитвам да ги смъкна, осъзнавам, че сме се приближили толкова един до друг, че сме избутали настрани енергийното поле.

— Деймън! — ахвам и безпомощно наблюдавам как скача от леглото. Диша толкова забързано и тежко, че не успява да довърши думите.

— Евър... — тръсва глава. — Съжалявам, аз... мислех, че е безопас... не осъзнах...

Грабвам тениската си и се покривам с нея. Бузите ми са яркочервени, вътрешностите ми горят... Зная, че е прав — не можем да поемем този риск, не можем да си позволим така да се забравим. Никога.

— И аз съжалявам... Мисля... мисля, че го бутнах и то...

Свеждам глава, така че косата да скрие лицето ми. Чувствам се малка и изложена на показ, сякаш съм на съд. Сигурна съм, че аз съм виновна.

Матракът хлътва, когато той се връща и сяда до мен. Воалът е напълно възстановен. Той повдига брадичката ми и ме принуждава да го погледна:

— Вината не е твоя, аз... аз се разконцентрирах. Толкова бях погълнат от теб, че забравих да го поддържам.

— Всичко е наред. Наистина — заявявам.

— Не. Не е. Аз съм по-възрастен от теб... трябваше да се контролирам по-добре...

Той тръсва глава и впива погледа си в стената. Челюстта му е здраво стисната, стойката му — напрегната. Внезапно се обръща към мен и присвива очи:

— Евър... как да сме сигурни, че това е истина?

Поглеждам го изненадано, нямам представа какво има предвид.

— Какво доказателство имаме? Откъде сме сигурни, че Роман просто не си играе с нас? Че не се забавлява за наша сметка?

Поемам си дълбоко въздух и свивам рамене, осъзнала, че в действителност нямаме доказателство за това. Очите ми срещат неговите, а в ума си отново разигравам случилото се през онзи ден: чак до края, когато добавих кръвта си към сместа и накарах Деймън да я изпие. Всъщност единственото потвърждение са думите на Роман. А на него определено не може да му се вярва.

— Кой може да заяви със сигурност, че казаното от него е истина? — очите му се разширяват, явно в ума му започва да се оформя някаква идея. — Роман е лъжец... нямаме никаква причина да му вярваме.

— Така е, но... не можем да изпробваме тази теория, нали? Искам да кажа... ами, ако не е просто игра? Ако е вярно? Не можем да рискуваме с това, нали?!

Деймън се усмихва, става от леглото и се насочва към бюрото ми. Там спира, затваря очи и материализира висока бяла свещ, поставена в красиво изработен златен свещник, остра сребърна кама с дълго, бляскаво и гладко острие и инкрустирана със скъпоценни камъни ръкохватка, а накрая — огледало в богато украсена златна рамка. После с жест ми подсказва да се присъединя към него и заявява:

— При нормални обстоятелства бих казал „Първо дамите“, но в този случай...

Протяга ръка над огледалото и прокара ножа по линията на живота, очертана върху дланта му. Наблюдава с неразгадаемо изражение как кръвта се стича върху гладката повърхност, събира се на малко трептящо езерце, което се плъзга напред-назад, докато накрая застива. После затваря очи и запалва свещта. По времето, когато поставя острието в пламъка, за да го стерилизира, раната му вече се е затворила. След това ми подава камата и ме подканя да повторя действията му.

Навеждам се към него и като си поемам дълбоко въздух, бързо срязвам плътта си. Намръщвам се, защото болката е рязка и силна. После запленена гледам как кръвта се стича от дланта ми към огледалото и започва бавно да пълзи към неговата.

Застанали един до друг, напълно неподвижни, следим със затаен дъх как двете петна кръв се срещат, смесват и превръщат в едно цяло — идеалното възплъщение на сливането на генетичния ни строеж,

именно онова, което Роман ни предупреди, че не бива никога да допускаме.

Чакаме да стане нещо, някаква ужасяваща катастрофа, наказание за извършеното от нас... но не виждаме нищо такова. Всъщност не се случва нищо.

— Да ме вземат мътните! — възкликва Деймън и среща погледа ми. — Всичко е наред! Съвсем на...

Думите му обаче са прекъснати от изненадващ проблясък. Светва искра, чува се съскане... Кръвта ни започва да кипи и да отделя толкова топлина, че в крайна сметка пламва. Над нея и огледалото се извива огромен стълб от пушек, който изпълва стаята. Червеното езерце пращи, пропуква и съска, докато в крайна сметка се изпарява напълно. След него на обгореното огледало остава само тънък слой пепел. Именно това ще се случи с Деймън, ако моето ДНК срещне неговото... отново.

Ахваме едновременно, останали без думи. Нямаме нужда от тях, защото няма какво да се каже повече. Значението на онова, което видяхме, е напълно ясно.

Роман не се шегува и не играе игрички. Предупреждението му е истинско.

Деймън и аз никога не можем да бъдем заедно.

Освен ако аз не платя *исканата* цена.

— Е — Деймън кима, като се старае да изглежда спокоен, макар лицето му да издава колко го е разтърсило случилото се, — предполагам, че Роман не е чак такъв лъжец, за какъвто го мислех. Поне не в този случай.

— А това означава, че той има и противоотровата! Аз трябва само да...

Но не успявам да довърша, защото Деймън ме прекъсва с ярост в гласа:

— Евър, моля те — не си го и помисляй! Направи ми услуга и стой далеч от Роман! Той е опасен и неуравновесен, не искам в никакъв случай да се приближаваш до него, разбра ли ме? Просто...

Той тръсва глава и прокарва ръка през косата си, явно не иска да видя колко е разстроен в действителност. После се насочва към вратата и добавя:

— Просто ми дай малко време да обмисля нещата, става ли? Обещавам да намеря начин.

Поглежда ме. Толкова е притеснен от развоя на събитията, че е решил да се държи на разстояние. Проявява едно-единствено червено лале в току-що заздравялата ми длан — вместо целувка — после слиза по стълбите и секунди след това входната врата хлопва зад гърба му.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

На следващия ден, когато се връщам от училище, заварвам на стълбите пред дома си Хевън. Очите ѝ са силно гримирани, край лицето ѝ се спускат яркосини кичури, а в ръцете си стиска нещо, увито в одеяло.

— Знам, че първо трябваше да се обадя. — Тя се изправя мъчително на крака, а по подпухналото ѝ червено лице започват да се стичат сълзи. — Май просто не знаех какво да направя, затова дойдох тук.

Развива одеялото и от вътрешността на вързопя се показва едра черна котка с невероятни зелени очи, която изглежда немощна и много болна.

— Твой ли е? — поглеждам ги и веднага забелязвам, че и нейната аура, и тази на животното, са разпокъсани и нестабилни.

— Това е тя — натъртва Хевън, после започва да намества одеялото, сякаш не знае къде да го дene. Накрая го повдига към гърдите си.

— Не знаех, че имаш котка.

Присвивам очи. Искане ми се да ѝ помогна, но нямам представа как. Баща ми беше алергичен към котки, затова винаги сме имали куче.

— Заради това ли не дойде на училище днес?

Тя кима и тръгва след мен към кухнята. Грабвам бутилка вода и я наливам в една купа.

— От колко време я имаш? — питам, докато я наблюдавам как поставя котката в скута си и ѝ поднася купата към муцунката.

Животното обаче пренебрегва водата и дори се извъръща настрани.

— От няколко месеца — тя свива рамене и започва лекичко да я гали по главата. — Никой не знае за нея. Е, освен Джош, Остин и прислужницата, но всички те се заклеха да пазят тайната. Друг никой. Майка ми направо би откачила! Сигурна съм, че Господ е забранил пребиваването в дома ни на каквото и да било *истинско живо*

същество, което би могло да повреди мебелите ѝ или да развали линията на вътрешния дизайн!

Тя отчаяно започва да клати глава.

— Живее в моята стая, най-вече под леглото. Оставям ѝ прозореца леко откренат, за да може да излиза и да скита наоколо. Знам, че се предполага, че живеят по-дълго, ако не излизат от къщи, но какъв живот е това? — Тя ме поглежда, а аурата ѝ, която обикновено е ярка и с цвета на слънцето, сега е посивяла от тревога.

— Как се казва? — питам съвсем тихичко и хвърлям поглед към котката.

Опитвам се да скрия загрижеността си. Доколкото виждам, не ѝ остава много време на този свят.

— Чарм, талисманчето. — Ъгълчетата на устните ѝ се изпиват в почти невидима усмивка, когато го казва. — Нарекох я така, защото ми носи късмет... или поне така изглеждаше тогава. Намерих я под прозореца си вечерта, когато с Джош се целунахме за първи път. Беше толкова романтично! — Тя свива рамене. — Като добър знак. Сега обаче...

Тя отново поклаща глава и извъръща поглед.

— Може би ще успее да помогна — казвам ѝ, защото в ума ми се е оформила една идея.

Не съм сигурна, че ще проработи, но като се има предвид какво виждам, няма нищо за губене.

— Тя не е точно малко котенце. Вече е възрастна дама. Ветеринарят ми каза да я държа на спокойно и удобно място докогато ми е възможно. И аз щях да си я гледам къщи, защото на нея наистина ѝ харесва под леглото ми. Майка ми обаче реши да преобзаведе всички стаи, макар баща ми да заплашва, че ще продаде къщата... И сега специалистът по вътрешно обзавеждане се вре навсякъде, а по петите му върви агентът за недвижими имоти. Всички непрекъснато се карат, а в къщата е пълен хаос! Освен това Джош в момента прави прослушвания за новата си група, а пък Майлс нали се готви за представлението довечера... та реших да дойда тук.

— Тя ме поглежда нервно. — Не че ти си ми последният шанс, няма такова нещо.

Лицето ѝ се сгърчва, когато осъзнава как са прозвучали думите ѝ.

— Имах предвид, че ти винаги си толкова заета с Деймън, че просто не исках да те безпокоя. Но ако си имаш работа, не е нужно да оставам. Тоест, ако той ще идва или нещо такова. Мога да...

— Вярвай ми — облягам се отново на плота и тръсвам глава.

— Деймън е...

Заяпвам се в стената, докато се чудя как точно да подредя думите.

— Напоследък Деймън е страшно зает. Съмнявам се, че ще се отбие днес... или въобще, че скоро ще минава оттук.

Поглеждам към нея и Чарм, за да разчета аурата ѝ. Веднага разбирам, че е дори по-разтревожена, отколкото изглежда. И макар да зная, че не е правилно, етично, нито нормално; и въпреки че съм наясно, че това е естественият кръговрат на живота, в който човек *не бива* да се намесва, не мога да понеса мисълта приятелката ми да страда така. Не и когато имам половин бутилка еликсир в раницата си.

— Просто съм... тъжна. — Тя въздиша и започва да чеше Чарм под брадичката. — Наистина, видно е, че е живяла хубав и дълъг живот, обаче... Защо е толкова ужасно сега, когато е към края си?

Свивам рамене. Почти не я слушам, защото умът ми е зает с обещаваща нова идея.

— Толкова е странно. В един миг всичко е наред... или дори да не е съвсем наред, поне си тук. А после, в следващия... те *няма*. Като Еванжелин. И повече никой нито те вижда, нито чува нещо за теб.

Потропвам с пръсти върху гранитния плот. Зная, че казаното от нея не е съвсем вярно, но нямам желание да я опровергавам.

— Предполагам, че просто не виждам смисъла. Защо изобщо да си губиш времето да се привързваш към нещо, след като: а) то не е вечно и б) боли така ужасно, като свърши? Тя поклаща глава. — Всичко си има граници — определени начало, среда и край... Защо тогава изобщо го започваме? Какъв е смисълът, след като всичко просто е *път към края*?

Тя издухва сините кичури от очите си и ме поглежда:

— И не говоря просто за *смъртта* като край... — кима към котката си. — Макар да е ясно, че всички отиваме там, независимо колко се борим.

Гледам ги — Хевън и Чарм — и кимам, сякаш това напълно се отнася и за мен. Сякаш аз съм като всички останали — чакам си реда,

застанала на дългата опашка смъртници.

— Имах предвид смъртта в един по-метафоричен смисъл. В смисъл, че... нищо не трае вечно — нали се сещаш? Защото това е истината, нищо не е вечно. Нищо. *Ни-щич-ко!*

— Ама, Хевън...

Тя ми хвърля поглед, който ме кара да млъкна наскоро изречението.

— Виж какво, преди да започнеш да ми говориш всички тия глупости, които се каниш да ми пробутах за добрата страна на нещата, назови поне *едно* нещо, което няма край!

Тя присвива погледа си по начин, който ужасно ме стряска. Започвам да се чудя дали е разбрала каква съм, дали се опитва да ме подмами в капан, за да се разкрия. Когато обаче си поемам дълбоко въздух и я поглеждам отново, веднага схващам, че просто се бори със собствените си демони и това няма нищо общо с мен.

— Не можеш да го направиш, нали? — Тя клати глава. — Освен ако не кажеш „Бог“ или „всемирна любов“, или нещо подобно — но не за това говоря, така или иначе. Нямам предвид никакви абстрактни понятия. Говоря за това, че Чарм умира, родителите ми май ще се развеждат и — да си го кажем направо — Джош и аз в крайна сметка ще се разделим. И ако това просто е неизбежен факт, тогава... — Тя поклаща глава и избърсва носа си. — Ами, не знам. По-добре аз да съм онази, която контролира ситуацията и аз да реша кога. Да го нараня, преди той да ме е наранил. Защото две неща са абсолютно сигурни: първо, че връзката ни ще приключи скоро, и второ, че някой ще бъде наранен. Защо този някой да съм аз?!

Поглежда встрани. Носът ѝ тече, устните ѝ са сгърчени.

— Помни ми думите, аз съм момиче тефлон. Всичко се стича по мен, нищо не залепва.

Наблюдавам я внимателно. Усещам, че не ми споделя цялата история, но не желая да я притискам — нека я разкаже, както прецени.

— Знаеш ли какво? Права си. Напълно си права! — отсичам и тя ме поглежда изненадано. — Всичко наистина си има край!

Всичко, освен Роман, Деймън и мен, де.

— Права си и за това, че ти и Джош вероятно ще се разделите някой ден — не само защото всичко има край, както се изрази, а

просто защото така стоят нещата. Повечето връзки, започнати в гимназията, не оцеляват след завършването.

— Ти така ли смяташ... така ли виждаш себе си и Деймън? — започва да си играе с одеялцето на Чарм. — Че няма да сте заедно след нощта на бала?

Стисвам устни и извърщам поглед. Зная, че е ужасно да я лъжа така:

— Аз... опитвам се да не мисля много-много за това. Друго обаче имах предвид. Просто... това, че нещо е свършило, не означава, че е било *лошо* или че изобщо не е трябвало да започва. А дори и да е дошъл краят, не е задължително някой да бъде наранен. Защото... ако приемем, че всяка стъпка ни води до следващата, как изобщо ще стигнем донякъде, как ще успеем да пораснем, ако избягваме всичко, което може да ни нарани?

Тя кима съвсем лекичко, сякаш разбира думите ми, но не може напълно да се съгласи с тях.

— Тоест, нямаме кой знае какъв избор. Трябва да продължим да опитваме, не просто да се надяваме на най-доброто, след като сме се озовали някъде. А и, кой знае — може даже да научим нещо по пътя! — Поглеждам я и разбирам, че пак не съм успяла да я убедя, затова добавям: — Опитвам се да ти кажа, че не можеш просто да избягаш само защото нищо не е вечно. Трябва да се задържиш там, да видиш как ще се развие. Единствено така можеш да напреднеш... да продължиш нататък.

Свивам рамене. Иска ми се да имах повече дар слово, но разполагам само с това.

— Помисли си, наистина. Ако не бе спасила навремето котката си, ако не бе казала „да“ на Джош, когато те е поканил да излезете заедно — ами, щеше да си изпуснала толкова много прекрасни моменти!

Тя ме поглежда. Все още ѝ се иска да спори, но въпреки това не казва нищо.

— Джош е наистина много сладък. И е луд по теб. Не мисля, че е добра идея да го разкарваш толкова скоро. Освен това — знам, че ме чува, но не съм сигурна, че ме слуша в действителност, — не би трябвало да вземаш подобни решения, когато си подложена на такъв стрес.

— А какво ще кажеш за преместване? Това достатъчно добра причина ли е?

— Джош ще се мести? — мятam й кос поглед. Това не го бях предвидила.

Тя поклаща глава отрицателно и обяснява, като същевременно чеше Чарм между ушите:

— Не Джош. Аз. Баща ми не спира да говори, че ще продаде къщата... но, естествено, не е тръгнал да го обсъжда с Остин или с мен.

Изкушавам се да надникна в ума ѝ и сама да разбере цялата история, но решавам да се придържам към обещанието си да не нарушавам личния живот на приятелите си.

— Зная само, че изразът „стойност при препродажба“ непрекъснато изскача в разговорите. — Тя тръсва глава и тъжно ме поглежда. — Нали разбираш какво означава това? Ако се случи наистина, няма да съм в „Бел Вю“ следващата година. Няма да завърша с класа си. Всъщност няма да съм в която и да било гимназия в „Ориндж Каунти“.

— Няма да позволя това да се случи — заявявам твърдо с поглед, прикован в нейния. — Няма начин да те пусна! Просто трябва да завършиш с нас...

— Е, това звучи прекрасно и прочее... — тя свива рамене. — Но не мисля, че можеш да спреш процеса, не си ли съгласна? Като че ли лекичко излиза от възможностите ти, как мислиш?

Местя погледа си от нея към котката ѝ и обратно. Чудесно знам, че не е извън възможностите ми. Да открия противоотрова за Деймън? Това може би — да. Да помогна на приятелката си да запази адреса и любимата си животинка? Едва ли ще е особено трудно. Има много неща, които мога да направя. Наистина *много*. Въпреки това я поглеждам и казвам само:

— Ще измислим нещо. Само ми имай доверие, става ли? Може да се преместиш тук, с мен и Сабин, например...

Кимам, сякаш си вярвам, макар прекрасно да знам, че Сабин никога не би се съгласила. Въпреки това трябва да измисля нещо, да ѝ дам нещо, за което да се хване, след като не мога да произнеса на глас онова, което в действителност смятам да сторя.

— Би ли го направила? — погледът ѝ е нервен. — За мен? Наистина?

— Разбира се — свивам рамене. — *Всичко*, което е необходимо.

Тя преглъща с усилие и се оглежда, като клати глава:

— Нали знаеш, че никога не бих приела. Все пак е много приятно да знаеш, че някой те обича и действа като твой най-добър приятел, независимо от всичките ти недостатъци.

Поглеждам я изненадано. Все си мислех, че смята Майлс за своя най-добър приятел, не мен.

— Е, ти и Майлс, де — казва, сякаш ми е прочела мислите.

После се размива — за пръв път, откакто е дошла.

— Тоест, мога да имам двама най-добри приятели, нали така? Един истински и един резервен, дето се вика.

Отново издихва носа си, тръсва глава и добавя:

— Обзалагам се, че изглеждам ужасно, нали? Няма проблем, кажи ми. Ще го понеса.

— Не изглеждаш ужасно — отсичам, учудена от тази внезапна загриженост за външния ѝ вид. — Изглеждаш тъжна. Има голяма разлика. А и... какво от това?

— Има значение, ако човекът насреща преценява дали да те наеме, или не — тя свива рамене. — Отивам на интервю за работа, но просто няма начин да се появя в този вид. А и не мога да взема Чарм със себе си.

Поглеждам към котката и разбирам, че животът бавно изтича от нея. Зная, че много бързо трябва да предприема нещо, иначе ще стане прекалено късно.

— Аз ще я взема. Така или иначе няма да ходя никъде.

Хевън явно се колебае дали да остави бедното умиращо животно при мен. Обаче аз само кимвам с глава, заобикалям плота и се приближавам към тях. Когато вземам котката в ръце, просто добавям:

— Наистина. Просто отивай да свършиш, каквото трябва, а аз ще се погрижа за нея.

Подканям я с усмивка да се съгласи. Тя все още не е напълно сигурна какво да направи; мести погледа си между мен и Чарм, после започва да рови из огромната си чанта. Вади оттам огледалце, мокри си пръста и започва да почиства следите от спирала по бузите си.

— Няма да се бавя много — грабва черния молив и бързо очертава с плътни линии очите си. — Може би около час? Най-много два, не повече.

Сменя черния молив с руж и се захваща да върне руменината на бузите си.

— Трябва само да я държиш и да ѝ даваш по малко вода, ако поиска да пие. Най-вероятно няма да иска. Вече почти нищо не приема...

После мацва малко гланц на устните си и оправя косата си.

Накрая премята чантата на рамо и хуква към вратата. Качва се в колата си и точно преди да потегли, отново се обръща към мен:

— Благодаря ти! Тази работа наистина ми е нужна — повече, отколкото може би си мислиш. Трябва да започна да спестявам пари, така че да мога да се отделя — като Деймън. Писна ми от всички тия глупости!

Не знам какво да ѝ кажа, тъй че само я гледам мълчаливо. Ситуацията на Деймън е твърде различна. Всъщност няма друга като нея. И нещата изобщо не стоят така, както изглеждат... но това не мога да ѝ го кажа.

— Е, да. — Знам, че най-вероятно няма да мога да се издържам *точно* като него, нито да поддържам такъв начин на живот. Въпреки това ще е по-добре да живея в някое мизерно таванско апартаментче, отколкото да завися от импулсивните решения и капризите на родителите си. Както и да е... Кажи, сигурна ли си, че нямаш нищо против?

Кимам и прегръщам Чарм по-силно. Наум я моля да издържи още малко, докато се освободя и успея да ѝ помогна.

Хевън плъзга ключа си в стартера и двигателят изръмжава. От буботенето му гласът ѝ почти не се чува:

— Обещах на Роман да не закъснявам. Ако побързам, може и да стигна навреме.

Дава на заден ход и пътем проверява грима си в огледалото.

— Роман? — замръзвам на мястото си.

Знам, че на лицето ми е изписана истинска паника, но не мога да направя нищо, за да я скрия.

Тя свива рамене и вика, за да я чуя, тъй като вече почти е излязла от алеята пред дома ми:

— Той ми уреди интервюто!

Маха ми с ръка, докато се отдалечава надолу по улицата. А аз оставам след нея — с умираща котка в ръце и без да съм измислила как да я предупредя за него.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Не можеш да го направиш! — отсича той, преди още да съм влязла, и започва отрицателно да клати глава.

— Дори не знаеш защо съм тук! — намръщвам се и силно притискам Чарм към гърдите си.

Иска ми се да не бях идвала.

— Котката умира и ти искаш да знаеш дали можеш да я спасиш. А аз ти казвам, че не бива. Не можеш.

Той свива рамене. Схванал е с един поглед ситуацията, но не защото я е разчел в ума ми. Нарочно съм спуснала щита си, за да не разбере за посещението ми при Роман, което наистина би го накарало да откачи.

— Имаш предвид „не можеш“ в смисъл на „не е възможно“ ли? Тоест, че еликсирът няма да проработи върху котка? Или „не можеш“ в моралния смисъл на думата, нещо като „Не се прави на Господ, Евър!“?

— Има ли значение? — той повдига вежди, после отстъпва встрани и ми прави път да вляза.

— Разбира се, че има — прошепвам, заслушана в звука на телевизора, който близначките са пуснали горе. Явно поемат дневната си доза от риалити програми.

Той се насочва към всекидневната, отпуска се на дивана и потупва мястото до себе си. И макар да съм леко ядосана от начина, по който се държи и че не ми дава възможност да обясня, сядам до него. После намествам одеялото с надеждата видът на Чарм да го убеди.

— Просто не смятам, че веднага трябва да си вадиш изводи — казвам аз. — Не е толкова просто, колкото си мислиш. Нищо не е само черно или само бяло. Повечето неща са в различни нюанси на сивото.

Той се накланя към мен. Погледът му се смекчава, докато гали Чарм по брадичката.

— Съжалявам, Евър. Наистина! — Поглежда ме настойчиво, преди да се отдръпне. — Но дори и еликсирът да подейства, в което

изобщо не съм убеден, защото никога не съм го изпробвал върху животни, но дори и да се получи...

— Така ли? — прекъсвам го учудена. — Никога ли не си имал домашен любимец, с който да не искаш да се разделиш?

Очите ми внимателно го наблюдават.

— Не и такъв, чиято загуба да е непоносима, не — той поклаща глава.

Присвивам очите си. Не съм сигурна какво да мисля за това.

— Евър, по мое време не гледахме животни вкъщи, не и по този начин. А пък след като пих от еликсира, не исках да имам каквото и да било, което да ме привързва към дадено място или към себе си.

Кимам с привидно съгласие. Видяла съм начина, по който гледа Чарм, и се надявам, че все още има място за преговори.

— Добре. Нямам си домашни любимци. Разбирам — успокоявам го. — Можеш ли обаче да възприемеш идеята, че някой може дотолкова да се привърже към котето си, например, че да не иска никога да се сбогува с него?

— Питаш ме дали привързаността ми е позната? — погледът му е тежък и не трепва, очите му са приковани в моите. — Дали познавам любовта и непоносимата скръб от загубата ѝ?

Втрещвам се в скута си. Чувствам се прекалено млада. Както и глупава. Трябваше да предвидя това.

— Прекалено много е заложено на карта — повече от това да спасиш една котка или да я дариш с вечен живот — ако изобщо съществува подобно нещо в животинския свят. Истинският въпрос обаче е — как ще го обясниш на Хевън? Какво ще ѝ кажеш, когато се върне и установи, че умиращата ѝ котка внезапно се е излекувала по някакъв чудодееен начин?

Или пък се е превърнала в котенце — това също е възможно, не забравяй. Как ще ѝ го обясниш?

Въздишам тежко. Не съм помислила за това. Не съм се и сетила, че ако еликсирът проработи, Чарм не само ще оздравее, но и ще се промени.

— Не става въпрос за това дали ще проработи, или не — нямам представа какво ще се случи в действителност. Нито пък говоря за правото ти да си играеш на Господ — и на двамата ни е ясно, че точно аз не мога да те съдя за подобно нещо. По-скоро имах предвид

необходимостта да опазим тайните си. Зная, че имаш най-добри намерения, но ако помогнеш на приятелката си в този случай, само ще предизвикаш подозрителността ѝ. Ще бъдат повдигнати въпроси, на които не можеш да отговориш логично и просто, без да разкриеш прекалено много. Освен това Хевън вече е по петите ни... или поне е надушила нещо. Така че трябва да сме дори по-внимателни от обикновено.

Стисвам устни и преглъщам с усилие. Ужасно е да имаш толкова много невероятни умения, всички тези прекрасни магически способности... но да не можеш да ги използваш. Включително да помогнеш на онези, които обичаш.

— Съжалявам — казва той, а ръката му за миг застива над моята — не ме докосва, докато не я обвива с енергиен воал. — Колкото и тъжно да ти изглежда, това е просто нормалният естествен ход на нещата. Пък и животните възприемат смъртта много, много по-добре от хората.

Скланям глава на рамото му, гушвам се в него и за сетен път се удивлявам на способността му да ме успокоява, независимо от ситуацията или от това колко зле се чувствам.

— Просто ми е толкова жал за нея... родителите ѝ се карат непрекъснато, може да ѝ се наложи да се премести... Всичко това я кара да се пита какъв е смисълът въобще. Същото се случи и с мен, когато се разпадна светът ми.

— Евър... — тихо казва той.

Погледът му е нежен, а устните му са толкова близо, че не устоявам и притискам своите към тях... И в същата секунда сме прекъснати от близначките, които се спускат с писъци по стълбището.

— Деймън, Роми не ми дава... — Райни се заковава точно пред нас, а тъмните ѝ очи изглеждат още по-големи от обичайното. — Леле боже, това *котка* ли е?!

Поглеждам към Деймън. *Откога Райни използва изрази като „леле боже“?* Той обаче само поклаща глава и се засмива:

— Не се приближавай твърде много.

Деймън ги поглежда сериозно и допълва:

— И не викайте много. Това е една много болна котка. Съмнявам се, че ѝ остава много време.

— Ами защо не я спасиш? — пита Райни и сръчкава Роми, която също започва да кима в съгласие.

Сега вече и трите сме застанали пред Деймън с широко отворени и умолителни очи.

— Защото ние не правим подобни неща! — отсича той с твърдия глас на родител, който гълчи непослушното си дете. — Просто не се прави така.

— Ама ти спаси Евър, а тя изобщо не е толкова сладка! — възкликва Райни и коленичи на пода пред мен, при което лицето ѝ се озовава на едно равнище с муцунката на Чарм.

— Райни... — започва Деймън.

Обаче тя просто се размива и ни поглежда и двамата, кима няколко пъти с глава и изтърсва:

— Само се шегувах. Знаете, че се шегувах, нали?

Отвърщам твърдо на погледа ѝ. Всъщност чудесно разбирам, че изобщо не се шегува, но не желая да обсъждаме темата.

Каня се да стана — иска ми се да прибера Чарм, преди Хевън да се върне — когато Роми също коленичи до мен и поставя ръка върху главата на котката. После затваря очи и започва да нашепва нещо неразбираемо, което прилича на заклинание или молитва.

— Без магии! — скарва ѝ се Деймън. — Не и в този случай.

Роми обаче само въздъхва и се отпуска назад на пети:

— Така или иначе, не действа — казва тя тъжно, все така загледана в Чарм. — Изглежда точно като Джинкс на тази възраст, нали?

— Това кой път беше? — Райни се изкикотва и сбутва сестра си с лакът, а после и двете започват да се смеят.

— Е, може и да сме удължили живота ѝ... няколко пъти — признава Роми, а бузите ѝ пламват, когато вдига поглед към нас.

Това ме подтиква да погледна Деймън многозначително и да си помисля:

Ето, виждаш ли?

Обаче той само поклаща глава:

Ще ти припомня отново — а Хевън?

— Може ли да си вземем котка? — пита Роми. — Малко черно коте, като тази тук?

После започва да дърпа ръкавите му и да го умолява с очи. Много е трудно да ѝ устоиш, наистина.

— Те са чудесна компания и енергията им е добра за къщата. Е, какво ще кажеш? Можем ли? Моля те!

— Ще ни помогне да си върнем магията — добавя Райни и кима дълбокомислено.

Веднага разчитам изражението му — вече се е предал. Каквото и да поискат близначките, получават го. Елементарно е.

— Ще го обсъдим по-късно — заявява Деймън, като се опитва да изглежда строг. Но усилието му е напразно — всички го знаем, дори самият той.

Ставам от дивана. Наистина трябва да върна Чарм, преди Хевън да е дошла да си я вземе.

— Сърдиш ли ми се? — на вратата Деймън здраво хваща ръката ми.

Поклащам глава отрицателно и му се усмихвам. Невъзможно е да му се сърди човек... поне не за дълго.

— Няма да те лъжа — надявах се, че ще застанеш на моя страна — свивам рамене и започвам да галя увитата в одеяло Чарм.

После се облягам на вратата и го придърпвам към себе си.

— Обаче разбирам гледната ти точка, наистина. Просто исках да помогна на Хевън... това е всичко.

— Достатъчно е да си до нея. Да ѝ бъдеш истинска приятелка — той кима с приковани в мен тъмни очи. — Тя, така или иначе, само това иска от теб.

Навежда се да ме целуне и ме обгръща с ръце. В прегръдките му се затоплям, като че е запалил пожар в гърдите ми.

После се отдръпва, за да може да ме погледне с тези свои прекрасни очи — моята половинка, моята сродна душа, вечният ми партньор. Намеренията му са толкова непоколебими и добродетелни, че мога само да се надявам никога да не научи за предателството ми — за това, че не спазих обещанието си и отидох при Роман, макар това да бе единственото, което ме помоли да не правя. Сега той хваща лицето ми в дланите си и се вглежда в очите ми. Усеща резките промени в настроението ми толкова лесно, все едно сам ги изпитва.

Отклонявам поглед, като си мисля за Хевън и Роман, за котката и нарастващата планина от грешки, които сякаш не мога да спра да

правя. После обаче се насилвам да пропъдя тези мисли, тръсвам глава и подхвърлям:

— Ще се видим утре, нали?

Още не съм свършила, когато той се навежда и ме целува отново. Между устните ни танцува тънък слой енергия. Опитваме се да задържим момента възможно най-дълго време. Никой от двама ни не иска да се разделяме. После обаче се чува нестройният хор на близначките:

— Аууу! Отврат! Ама наистина ли трябва да го правите точно тук? Виждате се! — главите им се подават от прозореца над нас.

— До утре — Деймън се усмихва и ме изпраща до колата.

Иска да се увери, че съм се качила и съм в безопасност, преди да се прибере вътре.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Всичко започва добре. Толкова добре и нормално, колкото и през всеки друг ден. Събуждам се, вземам си душ, обличам се и минавам през кухнята. Там изсипвам една купа зърнена закуска в мивката и изливам отгоре ѝ чаша портокалов сок — обичайната ми сутрешна рутина за пред Сабин. Идеята е да си помисли, че съм яла истинска храна.

По целия път до училище Майлс не спира да дърдори или за Холт, или за Флоренция — или за Холт и Флоренция едновременно. Кимам и се усмихвам на подходящите места, а междувременно спирам, вземам завои, увеличавам и намалявам скоростта, надпреварвам се със светофарите... Нямам търпение да видя Деймън отново. Зная, че в момента, в който го зърна, мракът ще изчезне — ще се превърне в ярка дневна светлина. Готова съм на всичко за това, дори да е съвсем за кратко.

Когато стигам до паркинга обаче, първото нещо, което забелязвам, е огромен като мамут джип, спрял точно до мястото, което Деймън пази за мен. И като казвам мамут, имам предвид голям и грозен. Нещо в начина, по който Деймън се е облегал на чудовищното превозно средство, ме изпълва с неприятни предчувствия.

— Какво, по дяволите?! — ахва Майлс до мен. — Отказал си се да се *возиш* на автобуса, защото сега сам *караш* автобус?

Измъквам се от миатата си и гледам ту към Големия Грозник, ту към Деймън. Буквално не мога да повярвам на ушите си, когато той започва да рецитира статистическите данни — невероятно ниво на сигурност, просторни задни седалки и прочее, и прочее. Ама, чакай малко! Просто не мога да си спомня случай, в който да го е интересувала безопасността, когато е возил мен, например!

Защото ти си безсмъртна, отвръща ми той наум, когато се насочваме към входа. Усетил е мислите ми. Позволявам си да ти напомня, че близначките не са, а сега аз се грижа за тях. Моя отговорност е да се погрижа да не им се случи нещо.

Тръсвам глава и присвивам очи. Опитвам се да измисля някакъв подходящ и остроумен отговор, което не ми се удава особено. Освен това размишленията ми са прекъснати от Хевън, която заявява:

— Пак го правите! — кръстосва ръце пред гърдите си и се вторачва в нас. — Нали се сещате, оная ваша откачена псевдотелепатия?

— Абе, кой го интересува това?! — пищи Майлс до нея. Деймън кара автобус!

Той забучва палец в пространството зад гърба си, където се извисява огромната черна ужасия, сякаш не може да понесе мисълта дори да я погледне.

— Това микробус ли е или семейна кола? — Хевън прикрива с ръка очите си от слънцето и измерва с поглед първо Нещото, после и нас. — Каквото и да е, едно е ясно — ужасно неподходящо е за възрастта ти! Може да се кара единствено от майки с три деца и поне на средна възраст!

Майлс кима, вече сериозно е загрял:

— Първо ръкавицата, а сега и това?! — намръщва се на Деймън, а лицето му чак потъмнява от разочарование. — Нямам идея какво си намислил, пич, но да знаеш, имаш си проблем! Въобще не приличаш на рокзвезда, както когато постъпи тук. Всъщност в момента нямаш нищо общо с готин и модерен тип!

Свивам устни в мълчаливо съгласие. Деймън обаче само се засмива. Явно е прекалено зает да осигури подходящи грижи и храна за близначките, за да се притеснява заради чуждото мнение по въпроса... включително моето. И макар това очевидно да е правилният начин, по който разсъждава всеки нормален, отговорен и внимателен родител, нещо в цялата работа сериозно ме притеснява.

Майлс и Хевън продължават да закачат Деймън за новия му, изненадващо скучен и зрял стил, а аз се мъкна до тях безучастно, когато тънка ивица от енергия прилепва до кожата ми: Деймън хваща ръката ми и си мисли:

Какво става? Защо се държиш така? Заради котката ли е? Мислех, че си разбрала!

Гледам право пред себе си и се преструвам, че съм твърде погълната от разговора на Майлс и Хевън. После въздишам и му отговарям, също наум:

Не е заради котката. Разбрахме се за това вчера. Хевън си я взе и сега тя доизживява дните си при нея. Просто... ами, как да го кажа... Аз обикалям и си блъскам главата да открия някакъв начин, за да можем да бъдем заедно... а единственото, от което се интересуваш ти, е да проявяваш плоскоекранни телевизори и ужасно грозни, но доказано безопасни коли, така че близначките да не остават без развлечения и транспорт!

Тръсвам глава разочаровано. Знам, че трябва да млъкна, преди да съм казала нещо, за което наистина да съжалявам.

— Всичко се променя — мълвя, без да се усетя, че говоря на глас. — Съжалявам, че се държа като разглезена хлапачка... Но съм толкова отчаяна, че не можем да бъдем заедно! Поне не и по начина, по който искаме. И ми липсваш. Толкова ми липсваш, че буквално не издържам!

Спирам за миг. Очите ми парят, гърлото ми е толкова свито и сухо, че имам чувството, че всеки миг ще спра да дишам.

— А сега и близначките живеят с теб, аз имам нова работа и... Ами, сякаш изведнъж сме се превърнали във възрастни, скочили сме от тийнейджърските години направо в онзи свръхнапрегнат, ужасно отговорен и скучен свят на хората на средна възраст. А и на всичкото отгоре тази кола... вярвай ми, изобщо не помага!

Хвърлям му крадлив поглед с мисълта, че няма начин да се кача в ужасното нещо. Той обаче ме поглежда с толкова любов и разбиране, че моментално се свивам и казвам засрамено:

— Просто се надявах, че това ще е едно страхотно лято, разбираш ли? Мислех, че ще се позабавляваме — само ние двамата. А сега перспективите изобщо не са добри. И като капак на всичко — не знам дали ти споменах — Сабин излиза с Миноз. С учителя ми по история, за Бога! Имат среща този петък, в осем вечерта!

Лицето ми се сгърчва от отвращение при мисълта, че този жалък живот принадлежи на предполагаемо могъщо, а от скоро безсмъртно и почти седемнайсетгодишно момиче.

— Намерила си си работа?

Той се спира, а очите му напрегнато се вглеждат в моите.

— От всичко, което казах, само това ли чу?

Тръсвам глава и го дръпвам след себе си. Напушва ме смях, макар че в ситуацията няма нищо смешно. Той обаче отказва да

продължи:

— Къде?

— В „Мистикс & Муунбийнс“ — свивам рамене, загледана в Майлс и Хевън, които завиват по коридора и се насочват към класната ни стая.

— Като каква? — той явно е решил да стигне до дъното на нещата.

— Най-вече като продавачка — поглеждам го внимателно. Нали се сещаш, работа с касата, подреждане на лавици, предсказване на бъдещето... такива неща.

Свивам рамене с надеждата, че няма да обърне внимание на последната част.

Ясновидство?! Ахва той и спира точно пред вратата на класната стая. Кимам и с копнеж проследявам съучениците си, които връхлитат през вратата. В момента предпочитам да се присъединя към тях, вместо да довършваме разговора.

— Мислиш ли, че това е добра идея? Да привличаш такова внимание към себе си? — отново разговаряме на глас, вече сме сами в коридора.

— Вероятно не — свивам рамене с ясната представа, че всъщност изобщо не е, — но Сабин настоява, че ще е добре за мен да се науча на дисциплина и постоянство, а работата е идеална за това. Или поне така твърди. Мисля, че просто иска да ме държи изкъсо. И понеже няма възможност да ми прикачи следящо устройство, това е най-лесният и най-малко агресивен метод. Всъщност ми беше подготвила някакъв ужасен стаж от типа „от девет до пет“ — и щеше да ме принуди да постъпя. Затова, когато Джуд спомена, че има нужда от помощник в магазина, нямах кой знае какъв избор и казах... *Какво!*

Спирам, стресната от изражението на лицето му и предпазливия му неразгадаем поглед.

— *Джуд?* — очите му са се превърнали в цепки, почти не се виждат. — Ако не се лъжа, каза, че собственичка на магазина е някоя си Лина!

— Собственичката наистина се казва Лина. Джуд ѝ е внук обяснявам му, макар това да не е съвсем вярно. — Тоест, не ѝ е истински внук, по-скоро някой, за когото е приела да се грижи.

Отгледала го, след като избягал от последните си приемни родители... или нещо такова.

Тръсвам глава. Последното нещо, което ми се иска точно в момента, е да разговаряме за Джуд. Още по-малко пък след като съм забелязала как се е напрегнал Деймън. На лицето му буквално е изписано: „Тревога!“

— Просто си помислих, че ще е полезно. Нали се сещаш, говорим за неограничен достъп до книги и предмети, които може да ни помогнат. Освен това няма да работя с истинското си име. Ще използвам псевдоним.

— Нека да позная — вглежда се в очите ми и вижда отговора веднага. — Авалон. Много сладко.

Усмихва се, но почти веднага отново става сериозен:

— Наясно ли си обаче как става? Няма да си скрита зад завеса на изповедалня. Хората очакват контакт лице в лице. Искат да те видят, за да решат дали могат да ти вярват. И какво смяташ да правиш, когато някой познат се появи и поиска набързо да му хвърлиш едни карти таро и да му предскажеш бъдещето? Обмисляла ли си го изобщо?

Намръщвам се и започвам да се чудя как успява да обърне нещо, което смятах за добра идея, в такъв проблем. Точно се каня да го отрежа с някоя остроумна реплика от типа: *Ало? Май забравяш с кого говориш. Аз съм екстрасенс, за Бога! Ще разбере, преди въпросният познат дори да е пристъпил прага!*

Не ми се отдава обаче подобна възможност, защото внезапно пред нас изниква Роман.

Заедно е някой, който ми е смътно познат... като че ли се казваше Марко — онзи, когото видях да пристига с лъскавия ретро ягуар, когато си тръгнах от дома на Роман. Вървят един до друг с бързи крачки, а погледите и на двамата са впити в мен. Роман очевидно се забавлява — очите му ме дразнят и предизвикват. Напомня ми, че знае мръсната ми малка тайна.

Деймън застава пред мен като щит и ми изпраща мислено послание, без да откъсва поглед от Роман:

Спокойно. Не прави нищо. Аз ще се погрижа.

Надничам иззад гърба му и виждам, че Роман и Марко се насочват право към нас, неизбежни като изстрелян куршум. Роман ме изпива с дълбоките си невероятно сини очи. Всичко се размазва пред

погледа ми, освен влажните му, извити в усмивка устни и проблясващата татуировка на Уроборос. Последното нещо, което успявам да помисля самостоятелно, преди да ме засмуче в орбитата си, е, че вината е само моя. Ако бях сдържала обещанието си пред Деймън да стоя далеч от него, нямаше да съм изправена пред това.

Енергията му се извива около мен като ураган, придърпва ме във вихрушка от мрак, обгръща ме и ме засипва с образи — Деймън, проклетата противоотрова, необмисленото ми и тъпо посещение... Хевън, Майлс, Флоренция... близначките. Профучават през мен толкова стремително, че почти не мога да ги различа. Обаче отделните картини не са важни — той иска да видя цялото. Всички тези изображения целят само едно: да илюстрират, че в момента Роман командва парада. Останалите сме просто пионки, дървени кукли, на които той дърпа конците.

— Добруютро, приятелчета! — изтананиква той и ме освобождава от телепатичната си хватка.

Приземявам се безпомощна и безсилна върху Деймън. Независимо от нежните му успокоителни думи и бързината, с която ме отвежда далеч от Роман, независимо от убедеността му, че току-що сме избегнали насочения срещу нас изстрел и засега ни се е разминало, аз не мога да се отпусна. Сигурна съм, че едва сега започва.

И следва още много.

Без съмнение.

Следващата атака на Роман ще е насочена само и единствено към мен.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

След обяда се насочвам към „Мистикс & Муунбийнс“. Бързам да започна обучението си — в хода на работата — с надеждата, че то ще ме разсее от мислите за ужасната каша, позната още като мой живот. Достатъчно зле бе, че Деймън изчезваше през всяко междучасие, за да провери как са близначките. По обяд обаче, след като го уверих, че всичко е наред, че Роман няма да ме безпокои и може направо да се прибира вкъщи, той взе, че ме послуша, а аз се насочих към масите за обяд. Но там ме чакаше нова изненада: открих, че Хевън се е съюзила с Роман. Вече са един отбор, плават в една лодка. В момента той си подбира кексче — взема такова с ванилова глазура, като не спира да се хвали каква важна роля е изиграл, за да получи тя работата в антикварния магазин, независимо че е закъсняла с десет минути за интервюто. А аз нямам друг избор, освен да слушам и от време на време да промърморвам по някоя неодобрителна реплика, което обаче не се възприема много добре.

След третата съкрушителна физиономия и след като за не знам кой път ми се казва да се отпусна и да спра да скърцам със зъби, хвърлям на масата недоядения си сандвич и се запътвам към изхода. Заричам се обаче да наблюдавам Хевън, да направя всичко по силите си, за да не се повтаря днешната случка. Нямам никакво желание да стават близки дружки.

Още една задача в ставащия ми все по-дълъг списък под надслов „трябва да свърша“.

Завивам в уличката и паркирам на едно от двете свободни места зад магазина. Минавам отпред, като съм почти убедена, че ще намеря вратата заключена. Бях предположила, че не е устоял на повика на вълните в този прекрасен слънчев ден...

Затова оставам силно изненадана, когато заварвам вратата широко отворена, а самия Джуд — да обслужва клиентка, застанал на касата.

— О, здрасти! Ето те, Авалон — кима ми той. — Точно разказвах на Сюън, че си имаме нова ясновидка, тъй че идваш точно навреме.

Сюън се обръща, оглежда ме от глава до пети с изпитателен и преценяващ поглед и явно бързо успява да си извади изводи. Буквално улучва в десетката с думите:

— Не си ли твърде... млада, за да се занимаваш с гадаене?

И ме поглежда самодоволно.

Усмивам се — не наистина, а само устните ми леко се извиват нагоре. Погледът ми се мести ту към единия, ту към другия. Не съм сигурна как да отговоря... а фактът, че Джуд очаква реакцията ми, не ми помага изобщо да се съсредоточа.

— Екстрасенските способности са дарба — измърморвам накрая, като почти се задавам с думата.

Веднага си спомням, че доскоро ги смятах за точно обратното.

— И нямат нищо общо с възрастта — добавям, защото явно не е достатъчно.

Наблюдавам аурата ѝ, която потрепва и проблясва. Зная, че не съм я убедила.

— Или ги притежаваш, или не — завършвам и свивам рамене с пълното съзнание, че съм си издълбала много дълбока яма, която всеки миг ще ме погълне.

— Е, да ти запиша ли час? — пита Джуд с усмивка, на която е трудно да устоиш.

Сюън обаче устоява. Тя поклаща глава отрицателно, стисва чантата си и се насочва към вратата с думите:

— Само ми се обади, когато Ава се върне.

Звънчето на вратата шумно оповестява излизането ѝ.

— Е, това мина добре — свивам рамене и се обръщам към Джуд, който попълва и прибира касовата бележка. — Проблем ли ще е възрастта ми?

— Имаш ли шестнайсет години? — пита той.

Стисвам устни и кимам.

— Значи си достатъчно голяма да работиш тук. Сюън е пристрастена към пророкуването, няма да издържи дълго без сеанс. Ще е в списъка с постоянните ти клиенти, преди да се усетиш.

— Пристрастена към пророкуването ли? Това да не е нещо като групи — откачените фенове, които следват любимата си група, където

и да отиде?

Междувременно аз самата го следвам по петите до офиса му в задната част на магазина. Забелязвам, че носи същите къси панталони и тениската със знака за мир от вчера.

— Не предприема абсолютно никакво действие, без да се консултира с картите, със звездите или каквото ѝ е достъпно в момента — кимва той. — Предполагам, че ти самата ще се сдобиеш със собствени редовни клиенти, като се има предвид какъв опит имаш.

Отваря вратата и ме поглежда с присвити и разбиращи очи. Няма начин да подмина този поглед. Дали знае нещо?

— Колкото до това — започвам, решена да си кажа всичко, защото явно така и така ме подозира.

Той обаче само се извърща с вдигната ръка и ме спира:

— Моля те, без изповеди! — усмихва се и клати глава с едва доловим укор. — Не искам да съжалявам за решението си. Искам просто да изляза и да се наслаждавам на онези огромни вълни... което няма да се случи, ако си позволя лукса да те освободя. Обаче... може би ще е добра идея да премислиш това, за *дарбата*.

Поглеждам го учудена. Повечето медиуми, които познавам... макар че аз познавам само един — Ава... но все пак, повечето от тях смятат, че ясновидството е дарба по рождение.

— Защото смятам да организирам курсове за развиване на психическите и медиумните способности — продължава той нехайно, — може би дори ще включа обучение в Уикамагията. А определено ще има повече желаещи, ако вярват, че е нещо, което може да бъде научено.

— Само че... така ли е наистина?

Той се насочва към изключително разхвърляното бюро в ъгъла и започва да рови в купчината документи, които заплашват всеки момент да се стоварят на пода.

— Ами да, разбира се! — взема някакъв лист, поглежда го, поклаща глава и го заменя с друг. — Всеки има потенциал, въпросът е дали и как ще го развие. При някои става лесно — веднъж ако опитат, не могат да се откажат след това. При други... е, те трябва да се заровят доста по-надълбоко, за да го открият, но все пак е възможно. Ами ти? Ти кога разбра?

Невероятните му морскозелени очи се впиват в моите, а аз усещам, че стомахът ми започва да танцува. Не съм сигурна какво се случва... имам предвид — в един миг говори абстрактно, почти напосоки, докато преглежда документите и сякаш без да се интересува от темата; а в следващия всичко замира, погледът му е приковал моя и... сякаш времето е спряло.

Не знам какво да кажа и да казвам ли изобщо нещо. Част от мен жадува да си признае — сигурна съм, че той е от малкото хора на този свят, които биха ме разбрали. Другата ми половина обаче отказва да го стори. Деймън е единственият, който знае цялата ми история — и ще е най-добре нещата да си останат така.

— Просто съм родена с това, предполагам — и повдигам рамене.

Не ми харесва начинът, по който гласът ми потреперва в края на изречението. Очите ми пробягват из стаята с надеждата да открият нещо, с което да променя темата... както и да избегна погледа му.

— И така... курсове. И кой ще ги води?

Той свива рамене и накланя глава, при което кичурите му се разпиляват по лицето:

— Вероятно аз. И без това от доста време го обмислям, но Лина беше против. Сега мога да се възползвам от отсъствието ѝ и да проверя дали идеята ще сработи.

— Защо е била против? — стомахът ми се успокоява сега, когато той се отпуска назад на стола си и качва крака върху бюрото.

— Тя предпочита простите и лесни неща — книги, музика, фигурки на ангелчета, малко ясновидство от време на време. Безопасни неща. Без предизвикателство. Да се носи по течението на обичайната традиционна мистика, от която не можеш да пострадаш.

— А твоят начин какъв е? Могат ли да пострадат хората от него?

Изучавам го и се опитвам да разбера какво е онова у него, което ми влияе толкова силно.

— Не, разбира се, не! Целта ми е да дам сила на хората, да им помогна да живеят по-добре, по-пълноценно, да сбъдват мечтите си. Всичко това може да се постигне, ако успеят да влязат във връзка със собствената си интуиция и постигнат вътрешна хармония — улавя ме, че го гледам, и зелените му очи отново карат стомаха ми да подскочи.

— А пък Лина не желае да дава знания и сила на хората, така ли? — питам.

— Силата идва със знанието. Обаче мощта има тази неприятна страна... да покварява хората. Затова тя смята, че рискът е прекалено голям. Независимо че не възнамерявам дори да се докосвам до черната магия, тя е убедена, че тъмните изкуства ще намерят начин да си проправят път. Че курсовете ще се превърнат в проводник на мрачните сили.

Кимам, защото се сещам за Роман и Дрина. Лина определено е имала основания за опасенията си.

— Както и да е. Ти самата интересува ли се? — и се усмихва, при което цялото му лице светва, а аз отново се разсейвам.

— Да водя курсове ли? — сепвам се.

Започвам да се чудя дали е сериозен, или само се шегува. Макар че всъщност май не е нито едно от двете, просто повдига въпроса.

— Вярвай ми, не знам абсолютно нищо за Уика, нито... за нищо такова. Нямам представа как действа. По-добре да се придържам към ясновидството, тълкуването на сънища и такива неща... Може даже да се пробвам да подредя този хаос тук — с широк жест обхващам бюрото му, рафтовете и останалата част от стаята, в която всяка повърхност е зарината от купища хартии и боклуци.

— Надявах се да го кажеш — разсмива се той. — И да не забравя. Да знаеш, че приключих с работата в момента, в който ти влезе. Ако някой пита за мен, отишъл съм да яздя вълните.

Изправя се и наистина се насочва към дъската за сърф, подпряна на стената насреща.

— Не очаквам да оправиш всичко или дори половината... прекалено е разхвърляно, за да се справиш. Но ако успееш поне малко да подредиш... — той кима и ме поглежда. — Получавах голяма златна звезда в досието.

— По-добре да ми направиш почетен знак — преструвам се, че съм сериозна. — Нали се сещаш, нещо реално, което да мога да си окача на стената за доказателство.

— А какво ще кажеш за собствено място за паркиране зад магазина? Вероятно мога да ти го уредя.

— Това вече го направи, повярвай ми — и се разсмивам.

— Да, обаче мога да сложа табелка с името ти. Запазено само за теб. Никой друг няма да може да паркира на него, дори и след работно време. Ще сложа голям крещящ знак с червени букви: *Внимание! Само*

Авалон може да паркира тук! Всички останали ще бъдат местени на общинския паркинг на собствени разноси!

— Би направил това? Сериозно? — вече се разсмивам наистина, а очите ми срещат неговите.

Гребва дъската и я намества под мишница.

— Ти само разчисти това място и ще се увериш, че благодарността ми, както и материалните й изразения, просто нямат граници. Днес ще си служител на месеца, а утре — кой знае... — той свива рамене, отмята косата от челото си и по този начин открива чертите на удивително хубавото си лице.

Погледите ни се срещат и веднага разбирам, че отново ме е хванал да го зяпам... Бързо отклонявам очи и започвам да се чеша по ръката, да си играя с ръкава си — всякакви разсейващи тактики, само и само този миг да отmine по-бързо и да го замени нещо по-малко неловко.

— В ъгъла ей там е мониторът на камерата — той прави жест с глава към далечния край на стаята, отново превключил на професионална вълна. — Той, заедно със звънеца на вратата, ще те предупредят, ако влезе някой, докато работиш тук отзад.

— Той, звънецът, но също и фактът, че съм екстрасенс — заявявам с привидно нехайство, макар гласът ми леко да трепери. Още не съм се възстановила напълно от глупавата ситуация, в която изпаднах преди малко.

— Аха, както ме усети с помощта на медиумните си способности вчера, когато се промъкнах зад гърба ти? — кима той и се усмихва мило и открито, макар очите му да остават предпазливи.

— Това бе различно — свивам рамене. — Ти очевидно знаеш как да скриваш енергията си. Повечето хора не могат.

— А пък ти знаеш как да прикриваш аурата си — той присвива очи с наклонена на една страна глава, от която златистите кичури се спускат до лакътя му. — Ще стигнем и до това. Не сега обаче.

Правя се, че не забелязвам потрепващата му яркожълта аура, чиито краища започват да преливат в розово.

— Както и да е, това навлиза в прекалено лична територия. Документите трябва да се подредят по азбучен ред, а ако успееш да ги сортираш и тематично, би било страхотно. А, да — няма нужда да се захващаш с кристалите и билките, ако не ги разпознаваш. Не ми се

иска да се разместват. Ако ги познаваш, обаче... — той се усмихва и вдига вежда по начин, който моментално ме кара отново да започна да се чеша по ръката.

Поглеждам към проблясващите купчини кристали, някои от които наистина разпознавам — използвала съм ги при направата на еликсирите или съм ги виждала в амулетите, които висят на вратовете ни с Деймън — но повечето не извикват абсолютно никаква асоциация.

— Имаш ли някаква книга — каталог или нещо подобно? — питам го с надеждата да потвърди, наистина бих се радвала да науча повече за удивителните им свойства. — Нали се сещаш, за да ги науча и да... — *Намеря начин някой ден да правя безопасен секс с безсмъртния си приятел* — да ги надпиша и подредя правилно и... така нататък.

Кимам, като се моля да приличам на усърден служител, а не на движена от собствените си мотиви мързеливка, каквато всъщност съм си била винаги. Той пуска дъската на пода, връща се до бюрото си и разравя купчината хартии върху него, откъдето измъква малка, дебела и доста опърпана книга.

Обръща я и поглежда написаното на задната корица:

— Ехо тук има всичко, което те интересува. Ако някой камък не е описан в нея, значи не съществува. Има и много снимки, така че няма да се затрудниш при определянето им. При всички случаи ще ти е много полезна — заявява и ми я подхвърля.

Хващам я неумело и веднага усещам енергията, с която вибрират страниците ѝ. Съдържанието ѝ се превръща в пулсиращ поток, който преминава през дланите ми и се запечатва в ума ми. Усмихвам се и отвърщам:

— Това вече е факт.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Преди да седна на бюрото, първо се уверих, че Джуд наистина е излязъл. Сега се вирам ту в монитора, ту в купчините кристали наоколо. Ясно ми е, че само написаното в книгата няма да е достатъчно — човек трябва да ги хване в ръка, за да ги разбере. Протягам се към един голям камък, пронизан от жълти ивици, но в този миг коляното ми се удря в ръба на бюрото и цялото ми тяло изтръпва. Става ми горещо и усещам сърбеж — сигурни знаци, че нещо тук иска вниманието ми.

Бутам стола и се превивам, за да погледна под бюрото. Усещането се засилва, колкото повече се навеждам. Следвам го, като в крайна сметка се изплъзвам от мястото си и се озовавам по колене на пода. Пипнешком търся източника. Когато прокарам пръсти по най-долното чекмедже вляво, те внезапно започват да парят — при това доста силно.

Отпускам се на пети и поглеждам с присвити очи старата месингова ключалка, предназначена да помогне на честните хора да запазят честността си и да разубеди онези, които не знаят как да използват енергията. Аз обаче не съм нито от едните, нито от другите, тъй че стисвам очи и отварям чекмеджето — лесно като детска игра. След което разочаровано измервам с поглед купчината ненужни стари документи, древния калкулатор и пожълтелите от времето касови бележки, които са струпани в него. Тъкмо се каня отново да го затворя, когато усещам, че под тях има фалшиво двойно дъно.

Смятам хартиите и ги избутвам встрани, после повдигам капака. Под него се разкрива стара, подвързана с изтъркана кожа книга. Страниците ѝ са с орфани краища и се извиват, когато я отварям — сякаш са били част от много, много древен свитък и се стремят да се върнат към първоначалната си форма. Отпред е написано „Книга на сенките“.

Поставям я на бюрото пред себе си, сядам на стола и известно време просто я наблюдавам. Чудя се какво е накарало онзи, който я е

скрил, да се старае толкова... А също и от кого я е скрил.

Дали Лина я е прибрала, така че Джуд да не я намери?

Или пък обратното?

И понеже има само един начин да разбере, затварям очи и притискам дланта си към предната корица. Идеята ми е да я разчета по обичайния за мен начин... Обаче в същия миг ме блъсва вълна от толкова напрегната, неистова и хаотична енергия, че имам чувството, че ще изскоча от кожата си.

Отхвърля ме назад и столът ми се удря в стената с такава сила, че оставя голяма вдлъбнатина. Пред очите ми все още се мерзелят случайните потрепващи образи, на които попаднах. Става ми напълно ясно защо е била скрита — това е книга за магьосници, за правене на заклинания. Указания за пророкуване и магии. Мощта ѝ е толкова голяма, че би било истинска катастрофа, ако попадне в неправилни ръце.

Успокоявам дишането си и отново се вглеждам в корицата. Трябва напълно да съм възвърнала равновесието си, преди да посмея да отгърна страниците ѝ. Пръстите ми треперят, когато започвам. Внимавам да докосвам само и единствено хартията, изписана с толкова ситни букви, че е почти невъзможно да бъдат разчетени. Освен това почти всички листа са изпълнени със символи, които ми напомнят за алхимичните дневници, в които бащата на Деймън записваше опитите си — според видението, което получих в Големите коридори на познанието. Вероятно и тук е използван някакъв код, с цел тайните ѝ да останат скрити за непосветените.

Разгръщам я направо в средата и очарована се вглеждам в подробната, фино направена рисунка на група хора, които танцуват под пълна луна. Следват други илюстрации — отново на същите хора, изпълняващи сложни ритуали. Изведнъж пръстите ми застиват във въздуха над грапавата стара хартия, когато ме осенява прозрението: това е съдба, наистина. Било ми е писано да открия тази книга!

Роман доказва, че е възможно — хипнотизира всичките ми съученици и ги постави под своя власт с магия. Всичко, което се иска от мен, е да открия правилното заклинание и да го използвам върху него — и той ще ми разкрие нужната ми информация!

Започвам да разгръщам нетърпеливо страниците в стремежа си по-бързо да го намеря, когато чувам звънчето на вратата. Поглеждам

към монитора, за да се уверя, че наистина са влезли клиенти и че няма да се обърнат и да си излязат, а имат намерение да разгледат или пазаруват.

Наблюдавам малката стройна черно-бяла фигура, която минава през помещението и нервно хвърля погледи през рамо на всеки няколко крачки, сякаш очаква да види някого зад гърба си. Надявам се да си тръгне, тя обаче отива право към щанда, поставя длани върху стъклото и започва търпеливо да чака.

Чудесно, просто чудесно! Надигам се от бюрото. *Точно това ми е необходимо, няма спор — клиентка.*

Подвиквам „Мога ли да ви помогна с нещо?“, преди да съм влязла в помещението... а чак тогава виждам, че това е Онър.

Тя ахва, като ме вижда, челюстта ѝ увисва, а очите ѝ се разширяват. Изглежда почти... уплашена?! Стоим и стреснато се гледаме, без да знаем как да се справим със ситуацията.

— Ъ-ъъ, имаш ли нужда от нещо? — питам я доста по-уверено, отколкото се чувствам, сякаш наистина съм управител и отговарям за магазина.

Гледам дългата ѝ тъмна коса, в която наскоро е прибавила медночервени кичури, блестяща под светлината на лампите. Осъзнавам, че всъщност никога не съм я виждала сама. Нито пък съм имала сблъсъци лично и само с нея, без да я подтикват Стейша или Крейг. После умът ми отскача към книгата, отворена на бюрото в задната стаичка, където веднага трябва да се върна. Надявам се, че онова, което иска, може да бъде свършено лесно и без забавяне.

— Сигурно съм попаднала на грешното място.

Раменете ѝ се смъкват. Не спира нервно да върти сребърния пръстен на пръста си, а на бузите ѝ цъфват две яркорозови петна.

— Мисля, че... — преглъща с усилие и поглежда към вратата зад гърба си, после махва неловко с ръка. — Мисля, че направих грешка, така че... така че просто ще си тръгвам...

Гледам я как се обръща, а аурата ѝ проблясва в боязливо и несигурно сиво, когато се насочва към вратата. И макар да не искам да го правя, и макар да ме чака знание, което евентуално би могло да промени живота ми и да разреши всичките ми проблеми, казвам:

— Не е грешка.

Тя спира, все така прегърбена и свита, сякаш се чувства малка и незначителна без подкрепата на приятелката си — на онази, която наистина обича да тормози другите.

— Наистина — уверявам я, — искала си да дойдеш тук. А и, кой знае — може дори да съм в състояние да ти помогна.

Тя си поема дълбоко въздух, но не казва нищо. Мълчи толкова дълго, че вече се каня да добавя още нещо, когато се обръща:

— Има едно момче... — поглежда ме крадешком и започва да си играе с ръба на панталонките си.

— Джуд.

Разбрала съм отговора, без да ѝ чета мислите или да докосвам кожата ѝ — просто го виждам в момента, в който очите ни се срещат.

— Да, въ, предполагам. Както и да е, аз, въ... — тя тръсва глава и опитва отново — Ами, просто се чудех дали е тук. Даде ми това.

Вади от джоба си смачкано парче хартия, разстила го върху стъклото и започва да изглажда гънките с длан. После вдига поглед към мен.

— Той не е тук — измърморвам, докато очите ми пробягват по листовката, рекламираща курса му за развитие на психическите и екстрасенски способности. Явно изобщо не си е губил времето. — Искаш ли да оставиш съобщение? Или направо да се запишеш?

Изучавам я внимателно — никога не се е държала толкова стеснително, никога не съм я виждала да изпитва неудобство. Цялото това въртене на пръстени, коси погледи и треперене на коленете... странно е, особено след като знам, че причината съм аз.

Тя свива рамене и вперва поглед към щанда, привидно очарована от бижутата, изложени под стъклото.

— Не, въ, няма нужда да казваш нищо. Просто ще се върна някой друг път.

После си поема дълбоко въздух, изпъва рамене и се опитва да призове поне частица от обичайното отвращение, което пази само за мен и с помощта, на което се държи толкова противно. Този път обаче безславно се проваля.

И макар че част от мен всъщност иска да я успокоя, да ѝ обясня меко и внимателно, че наистина няма нужда да се държи така — не го правя. Само я наблюдавам, докато излиза — колкото да се уверя, че е

затворила вратата зад себе си. После се връщам в задната стаичка, при книгата.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— И така, как беше първият ти работен ден?

Отпускам се на дивана, изритвам встрани обувките си и качвам крака върху резбованата дървена масичка за кафе. Затварям очи и въздъхвам драматично, след което споделям:

— Всъщност беше доста по-лесно, отколкото би си помислил човек.

Деймън се разсмива и сяда до мен. Нежно отмества косата от челото ми и пита:

— Защо тогава симулираш, че си изтощена? Или цялото това театралничене има някаква специална цел?

Свивам рамене и потъвам още по-дълбоко сред плюша и пухкавите възглавници, които покриват дивана. Казвам, без да отварям очи:

— Нямам представа. Може би има нещо общо с книгата, която открих. Сякаш се чувствам... непълна. След сблъсъка с нея като че ми е нужно усилие да събера парченцата от себе си. От друга страна, може и да е свързано с изненадващото посещение на...

— Прочела си книга? — устните му обхождат врата ми, а тялото ми се изпълва с топлина и трепет. — Имах предвид... по *обичайния* начин?!

Прехвърлям крака си върху неговия и се притискам още по-близо в желанието си да усетя онова почти докосване до кожата му.

— Всъщност опитах първо по лесния начин — направо да усетя написаното, но, вярвай ми, не беше... ами, не знам какво беше... но бе много странно. — Искам да видя очите му, но те остават затворени, после той заравя лице в косата ми. — Сякаш знанието, заключено в книгата, бе прекалено могъщо, за да бъде прочетено по традиционния начин, разбираш ли? И освен това ме улучи с нещо... беше като токов удар, все едно ме порази гръм. Разтърси ме цялата. Обаче това само разпали любопитството ми, затова се опитах да я прочета по нормалния начин. Само дето не напреднах особено.

— Загубила си тренинг ли? — Усещам, че се усмихва по извивката на устните му, в момента допрени до ухото ми.

— Не, просто не можах да разбера нищо — свивам рамене. — Почти всичко е написано с код. А и частите на английски не ми бяха особено разбираеми... вероятно защото бяха на староанглийски или нещо такова — нали се сещаш, на езика, който ти си говорил някога.

Отдръпвам се, за да го погледна, и се усмихвам на изражението му — прави се на ядосан.

— Да не споменавам, че шрифтът беше наистина дребен и цялата книга е пълна със странни рисунки и символи, илюстриращи правенето на заклинания и призоваване, такива неща. Какво... защо ме гледаш така? — Спирам, усетила промяната в енергията му и как се е напрегнал.

— Как се казва книгата? — пита ме той с прикован в очите ми поглед.

Присвивам очи и започвам да хапя устната си, докато се опитвам да си припомня надписа с красиви златни букви на предната корица.

— *Книга на...* уф, как беше...

Тръсвам глава. Чувствам се твърде уморена и разсеяна, особено след като видях загрижеността на лицето му.

— *Сенките.* — Той кимва и се намръщва. — *Книгата на сенките.* Тя ли е?

— Чел ли си я? — Поглеждам го право в лицето.

Погледът му е сериозен и съсредоточен, сякаш преценява дали да ми каже нещо, или да го запази за себе си.

— Запознат съм с нея. — Внимателно изучава лицето ми. — Или по-точно съм чувал за нея и ми е известна славата ѝ. Никога не съм имал възможност да я прочета. Обаче, Евър, ако е онази, за която си мисля... — Той тръсва глава и облак помрачава лицето му. — В нея има някои наистина могъщи магии — такива, към които трябва да се подхожда с изключително внимание и предпазливост. Магии, с които човек не бива да си играе. Разбираш ли ме?

— Май искаш да ми кажеш, че наистина действат? — Усмихвам се с надеждата да разведрия обстановката, но той не отвръща на усмивката ми.

— Няма нищо общо с магията, която използваме ние. Може да ти прилича на нея в началото, а и предполагам, че ако я разголиш до

дъното на същността ѝ, в основата си са еднакви. Обаче, Евър... когато ние призоваваме енергията на вселената, за да проявим някакви материални форми, се обръщаме само към най-чистата и най-ярка светлина. В нея няма никаква тъмнина, нищо лошо. А макар повечето практикуващи магия, включително вещиците, да са добри хора, понякога се забъркват в магьосничество и ритуали, които не са в състояние да контролират. Понякога затъват толкова дълбоко, че поемат по мрачната пътека. Обръщат се към злите сили за подкрепа и помощ.

Ахвам. Никога преди не е споменавал, че е наясно със съществуването на черна магия.

— Всичко, което правим ние... ами ние никога не причиняваме злини с действията си.

— Бих била по-предпазлива с използването на думата „никога“ — измърморвам.

Не мога да отрека случаите, в които побеждавах Стейша в собствената ѝ игра и с нейните средства... или поне се опитвах.

— Съвсем не говоря за разни дребни училищни кавги. — С едно изречение той отхвърля представите ми. — Имах предвид, че използваме *материята*, а не *хората*. А да прибегваш към омагьосване на хора, за да получиш онова, което желаеш... — той поклаща глава. — Това е съвсем друга работа. Попитай Роми и Райни, ако не ми вярваш.

Поглеждам го въпросително.

— Те *наистина* са вещици, нали се сещаш. Добри, разбира се, при това много съвестно обучени — макар че за нещастие, учението им да е било прекъснато прекалено рано. Обаче има други... Роман, например, е илюстрация на всичко, което може да се обърка, когато егото, алчността и неутолимата жажда за власт и отмъщение те подтикнат да се обърнеш към тъмната страна. Хипнозата, която използва наскоро, е именно такъв пример. — Той тръсва глава. — Кажи ми, моля те, че не си открила тази книга просто оставена на някоя лавица, където всеки може да я намери?

Кръстосвам крака и отрицателно клатя главата си. Пръстите ми разсеяно проследяват ръба на ръкава му.

— Нищо подобно — отвърщам. — Тя е много... стара. И наистина е древна. Нали се сещаш — крехки и пожълтели страници,

опърпани корици — нещо, чието място е по-скоро в музей. Определено собственикът ѝ не е искал никой да разбира за нея; беше я скрил много грижливо. Ти обаче знаеш, че това не може да ме спре.

Усмивам се, като се надявам, че и той ще го направи. Погледът му обаче не се променя, очите му все така разтревожено се взират в моите.

— Кой според теб я използва? Лина или Джуд? — Споменава имената им толкова небрежно, все едно са стари приятели.

— Има ли значение? — питам и свивам рамене.

Той изучава лицето ми в продължение на цяла минута, преди да отклони поглед. Умът му вероятно се скита на някое отдавна забравено място, от време, в което още не ме е имало.

— Е, това ли е? Кратък сблъсък с „Книгата на сенките“ — и си напълно изчерпана и изтощена? — Той отново се обръща с лице към мен.

— *Изчерпана?* — Повдигам вежда и започвам да клатя главата си.

Често използва толкова странни думи, че не знам да се забавлявам ли, или да се притеснявам.

— Прекалено ли е остаряло това сравнение? — Устните му се извиват в усмивка.

— Мъничко — кимам и се размивам облекчено с него.

— Не бива да се подиграваш на възрастните хора. Много е грубо, не мислиш ли? — Той игриво започва да ме гъделичка под брадичката.

— Доста — съгласявам се.

Усещането за пръстите върху бузата ми е успокояващо. А после те се спускат по врата ми, докосват ключицата и спират на гърдите ми. Отпускаме глави на възглавниците и се взираме един в друг. Ръцете му бързо и сръчно докосват тялото ми — от което обаче ги делят дрехите. И на двамата ни се иска да можехме да стигнем по-далеч. Ще трябва обаче да се задоволим с това.

— И така, какво друго се случи на работа? — прошепва той в ухото ми.

Устните му се притискат към кожата ми, но докосването не е пълно, разбира се. Воалът от енергия потрепва между нас.

— Подреждах, разпределях папки, правих каталози, картотекирах документи... а, да. После пък дойде Онър.

Той се отдръпва, а на лицето му се изписва „Казах ти!“.

— Успокой се. Не търсеше книга, всъщност въобще не беше истинска клиентка. Или поне не се държеше като такава.

— А какво искаше?

— Джуд, предполагам. — Повдигам рамене и промушвам пръстите си под ръба на блузата му.

Усещам колко е гладка кожата му и ми се иска да можах да се притисна цялата към нея.

— Беше странно да я видя сама. Нали се сещаш, без Стейша или Крейг. Сякаш бе напълно различен човек — държеше се стеснително и с неудобство, сякаш й е неловко и я е срам. Пълна промяна.

— Мислиш, че харесва Джуд, така ли? — Пръстите му проследяват очертанията на ключицата ми.

Докосването му е толкова топло, така нежно... почти успявам да повярвам, че енергийната преграда я няма. Свивам рамене и заравям лице във врата му. Вдишвам като упоена топлата му миризма. Решена съм да не обръщам внимание на реакцията на стомаха си при думите му. Нямам представа какво означава, нито защо трябва да ме интересува дали Онър харесва Джуд... Във всеки случай не смятам да разсъждавам повече по въпроса.

— Защо? Смяташ ли, че трябва да го предупредя? Да му кажа каква е в действителност? — Устните ми се притискат към вдлъбнатинката на шията му, точно до връвта, на която виси амулетът му.

Той се измества, протяга се и заявява:

— Ако наистина притежава дарбите, които твърдиш, би трябвало да е в състояние да разчете енергията й и сам да разбере. — Поглежда ме особено и продължава с внимателен, премерен тон, какъвто никога не е използвал с мен. — Освен това... знаем ли каква е тя е *действителност*? Според онова, което си ми разказвала, я познаваме само под влиянието на Стейша. Без нея може би е доста приятна.

Присвивам очи, като се опитвам да си представя една по мила версия на Онър, но не успявам.

— Обаче — казвам замислено, — Джуд има лошия навик да си пада по неподходящи момичета и да...

Млъквам, защото срещам погледа му и усещам, че разговорът определено не върви в добра посока, макар да нямам никаква

представа защо.

— Знаеш ли какво? Няма значение, забрави. Това е досадно и скучно и не си струва да се занимаваме с него. Хайде да говорим за нещо друго, искаш ли?

Привеждам се към него и докосвам с устни брадичката му. Боцкането на прораслата му брада е приятно.

— Нека говорим за нещо, различно от работата ми, близначките или от грозната ти нова кола... — Надявам се, че това ще му прозвучи по-скоро забавно, отколкото обидно. — Да изберем тема, от която не се чувствам толкова... *стара и отегчена*.

— Да не бе да твърдиш, че ти е скучно?

Поглежда ме стреснато. Всъщност направо е ужасен.

Вдигам рамене и се намръщвам. Искане ми се да можех да се престоря, че не е вярно — но пък и нямам желание да лъжа.

— Малко — кимам. — Знам, че не звучи добре и съжалявам, обаче тая работа с натискането на дивана, докато близначките спят горе... — тръсвам глава. — Едно е да играеш ролята на бавачка... И съвсем различно, когато децата са на практика твои. Побиват ме тръпки при тая мисъл! Разбирам, че сега още се приспособяваме и така нататък, но... как да ти кажа, започва да става рутина!

Поглеждам крадешком към стиснатите му устни и започвам да се чудя как ще реагира и дали не съм прекалила.

— Е, нали знаеш как се излиза от коловоза на ежедневието? — Той скача толкова бързо, че фигурата му се превръща в размазано тъмно петно.

Поклащам глава, разпознала изражението му — същото е, както когато се видяхме за пръв път. Когато нещата бяха забавни, вълнуващи и неочаквани.

— Единственият изход е да се освободиш! — Той се разсмя, сграбчва ръката ми и ме дръпва след себе си.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Минаваме през кухнята и отиваме до гаража. Следвам го и се питам къде ли ме води, при условие, че спокойно можехме да отскочим до Съмърленд и от дивана.

— А близначките? — прошепвам. — Какво ще стане, ако се събудят и открият, че ни няма?

Деймън свива рамене и ме повежда към колата си. После спира и ми хвърля поглед през рамо:

— Не се безпокой, спят дълбоко, даже хъркат. Убеден съм, че няма да се пробудят скоро.

— Да не би да имаш нещо общо с това? — питам го, защото си спомних как веднъж приспа цялото „Бел Вю“, включително администрацията и учителите. Така и не разбрах как го направи.

Той се разсмива и отваря вратата, като с жест ми подсказва да се кача. Аз обаче поклащам глава и оставам на място. Просто няма начин да се возя на кола, която е възплъщение на семейната рутина, в която сме затънали до шия.

Той ме поглежда за секунда, после тръсва глава и затваря очи. Веждите му се сключват и пред нас се появява лъскаво червено ламборджини. Абсолютно същото като онова, с което доведох близначките у тях.

Отново клатя глава — нямам нужда от нови развлечения, старите си бяха идеални. Затова повтарям действията му, затварям очи и се отървавам от колата. После я замествам с точно копие на красивото черно беемве, което караше преди.

— Схванах намека — кимва той и ме подканя да се кача със закачлива усмивка.

В следващия миг вече се носим по алеята, а на улицата намаляваме скоростта съвсем малко, колкото пазачката да ни отвори — и после се понасяме по крайбрежната магистрала. Опитвам се да надникна в ума му и да разбера накъде сме се насочили, но той само се

разсмива. Нарочно е издигнал психическия си щит. Явно иска да ме изненада.

Минава на автострадата и пуска радиото. Разсмива се изненадано, когато в колата се разнася песен на Бийтълс.

— „Белият албум“? — поглежда ме въпросително, като същевременно умело води колата по пътя, независимо от скоростта, достойна за състезател от „Формула 1“.

— Ще направя всичко, само и само да те виждам отново в тази кола! — Усмивам му се в отговор, защото с удоволствие слушах разказите му (и то неведнъж) за времето, прекарано в Индия, когато изучавал трансцендентална медитация заедно с тях, а именно тогава Джон и Пол написват повечето от тези песни. — Всъщност, ако съм го проявила правилно, по това радио няма да звучи нищо друго, освен Бийтълс...

— И как очакваш да се приспособя към двама и първи век, ако толкова настоятелно ме задържаш в миналото? — разсмива се отново той.

— Ами... като че ли се надявах да не се приспособиш — измърморвам, загледана в редуващите се мрак и светлини през прозореца. — Всъщност хората надценяват хубавите страни на промяната... Най-малкото това със сигурност важи за скорошната промяна у теб. Е, какво ще кажеш? Ще я задържиш ли? Може ли да разкараме Големия грозник, който така или иначе е подходящ само за многодетна майка?

Обръщам се към него и го наблюдавам, докато той слиза от автострадата и след серия резки завои започва да се катери по един много стръмен хълм. Спира точно до една скулптура, издигната пред голяма, облицована с варовик сграда.

— Какво е това? — присвивам очи.

Предполагам, че сме някъде в Лос Анджелис, но не мога да преценя къде точно.

— Музеят „Гети“ — обявява той с усмивка и бърза да изскочи, за да ми отвори вратата. — Идвала ли си?

Поклащам глава и отклонявам поглед. Съвсем не съм очаквала — нито пък искала — да посещавам музей, с или без него.

— Ама... не е ли затворено? — Оглеждам се наоколо, при което се потвърждава усещането ми, че сме единствените хора наоколо —

като изключим въоръжените пазачи вътре.

— Затворено? — поглежда ме той и поклаща глава. — Наистина ли смяташ, че нещо толкова дребно може да ни спре?!

Обгръща ме с ръка и ме повежда нагоре по каменните стъпала, след което добавя с устни, притиснати към ухото ми:

— Зная, че не би избрала музей, ако решиш да се забавляваш, но искам да ти покажа нещо. Нещо, което явно се нуждае от илюстриране, ако мога да съдя по думите ти.

— Какво нещо? Че знаеш повече за изкуството от мен?

Той спира и ми отговаря с много сериозно изражение:

— Искам да ти докажа, че светът наистина е нашата съкровищница, от която можем да вземем всичко. Нашето игрище и нашата сцена. Можем да бъдем каквито си поискаме. Няма защо да се чувстваш отегчена или да затъваш в рутина, щом схванеш, че правилата, важащи за нормалните хора, вече са неприложими. Просто вече не ни засягат. Можем да правим каквото си поискаме, Евър — абсолютно всичко. Отворено, затворено, отключено или не, приветствани с „Добре дошли“ или неканени и нежелани — нищо от това няма значение, нито има смисъл за нас. Защото ние правим *каквото* си искаме и *когато* си поискаме. Нищо и никой не може да ни спре.

Това не е съвсем вярно — намеквам му наум за онова, което не сме успели да сторим през последните четиристотин години. То, разбира се, е и единственото, което наистина искам да направим.

Той обаче само се усмихва, целува ме по челото и сграбчва ръката ми. Когато ме повежда към входа, добавя:

— Освен това в момента има изложба, която много искам да видя. Ще отнеме съвсем малко време, нали в момента няма тълпящи се да я разгледат хора. Обещавам ти, че след това ще следваме само твоите желания.

Оглеждам внушителната заключена врата, на която сто процента са монтирани най-модерните алармени инсталации, които вероятно задействат нещо също толкова високотехнологично — например, картечници с автоматично управление. Или пък звънят директно в стаичката на пазачите, които чакат само този знак, за да натиснат спусъците. По дяволите, вероятно дори и в момента ни следи някоя

камера, наблюдавана от пазач, който *изобищо* не се забавлява с присъствието ни тук и чийто пръст е надвиснал над паникбутон.

— Наистина ли ще се опитаме да влезем вътре с взлом? — преглъщам шумно.

Дланите ми са потни, гърлото — пресъхнало, а сърцето ми блъска в гърдите. Силно се надявам да се шегува... но явно надеждите ми ще останат напразни.

— Не — прошепва той в отговор, като затваря очи и ме подканя да сторя същото. — Няма да се опитаме, смятам да го направим. И ако нямаш нищо против, би ли ми помогнала, ако обичаш? Затвори очи и повтаряй действията ми. — После се навежда още по-близо, докосва с устни ухото ми и добавя.

— Обещавам ти, че никой няма да бъде заловен, наранен или да влезе в затвора. Наистина. Честен кръст!

Поглеждам го и се опитвам да убедя себе си, че като човек, — преживял шестстотин години, със сигурност си е навличал неведнъж неприятности — и е успявал да се измъкне от тях. Вероятно знае какво говори. После си поемам дълбоко въздух и се гмурвам в дълбокото напред с главата. Извършвам последователно действията, за които си мисли той. И ето че вратата се отваря безпроблемно, сензорите са изключени, а пазачите — дълбоко заспали. Е, поне така се надявам. Няма да възразя да поспят... поне още няколко часа.

— Готова ли си? — хвърля ми предизвикателен поглед, а устните му се извиват в усмивка.

Поколебавам се за миг на прага — ръцете ми треперят, хвърлям нервни коси погледи наоколо и си мисля, че точно в момента рутината на ежедневието изглежда много привлекателна. После преглъщам с усилие, вземам се в ръце и правя крачка навътре. Обаче веднага се свивам като ударена, когато гумената ми подметка се допира до излъскания до блясък каменен под с ужасен скърцащ звук.

— Как мислиш? — пита той с възбудено и развълнувано изражение на лицето — явно се надява да се забавлявам колкото него. — Смятах да те заведа до Съмърленд, но се сетих, че именно това очакваш. Вместо това реших да ти покажа магическите места, които съществуват тук, на земята.

Кимам, макар че все още не чувствам никакво въодушевление. Засега обаче се прикривам добре, като се правя, че разглеждам

внимателно огромната зала с висок таван и големи прозорци, пресечена от множество коридори, ниши и отделения. Вероятно е изключително светла и приятна на дневна светлина, но нощем си е направо зловеща.

— Това място е огромно. Бил ли си тук преди?

Той кима и се насочва към информационното гише, което се намира в средата на помещението.

— Веднъж. Беше точно преди да го открият официално. Знам, че има много творби, които си заслужава да се видят, но много искам да видя една конкретна експозиция.

Грабва някакъв справочник от щанда и притиска дланта си към хартията, докато информацията се запамятава в ума му. После го връща обратно и ме повежда първо по няколко коридора, а после нагоре по стълбището. Пътят ни се осветява единствено от сигналните прожектори, свързани е охранителната система, и бледата светлина на луната, която прониква през прозорците.

— Това ли е? — питам аз, когато го виждам да застива с благоговение пред ярка, изключително въздействаща картина, озаглавена „Мадоната на престола, заедно със свети Матей“.

На лицето му е изписано изражение на пълно блаженство. Той само кима — явно не е в състояние да говори — и продължава да разглежда картината. Минава известно време, преди да се сети къде се намира и да се обърне към мен:

— Пътувал съм много. Живял съм на толкова много места. Когато напуснах Италия преди повече от четири века, се заклех, че никога повече няма да се върна. Ренесансът бе свършил, а животът ми... е, ще го кажа така — бях повече от готов да продължа напред. После обаче научих за една нова школа художници, тази на семейство Карачи от Болоня, последователи на моя скъп приятел Рафаело и други майстори от онази епоха. Те въведоха нов стил, използваха нови техники в рисуването — и на свой ред повлияха на следващото поколение велики художници. — Той махва с ръка към картината пред нас и прошепва с удивление. — Само погледни мекотата на линиите... текстурата! Колко са наситени цветовете, как са използвани светлосенките. Това е... — тръсва глава — ... просто поразително!

Гласът му изразява преклонение и безкрайно възхищение. Хвърлям поглед към картината и после към него. Искане ми се да можем

да изпитам онова, което явно чувства той. Да виждам не старо, безценно и световноизвестно произведение на изкуството, а истинско проявление на красотата, живо възплъщение на величието на съзиданието — един вид чудо.

Той ме води до следващата картина. Държим се за ръце, докато разглеждаме изображението на свети Севастиан, чието слабо, бледо тяло е пронизано от стрели. Нарисуваното изглежда толкова истинско, че потръпвам.

Точно тогава се случва. За първи път успявам да видя онова, което вижда Деймън. Най-накрая разбирам, че истинското пътешествие из великото изкуство представлява именно това. Не да вземеш отделна случка или преживяване и да ги увековечиш или просто интерпретираш; не, изкуството е в това да ги *споделиш* с цялото човечество — за вечността.

— Вероятно се чувстваш толкова... — тръсвам глава и стискам устни, защото наистина се затруднявам да открия правилната дума. — Не знам, може би... могъщ. Защото си в състояние да създадеш нещо толкова красиво.

Поглеждам го с пълното съзнание, че той с лекота може да нарисува картина, изпълнена с не по-малко красота и смисъл от изложените тук. Той обаче само свива рамене и продължава към следващата с думите:

— Не съм рисувал от години, като изключим часовете в училище. Мисля, че в момента съм по-скоро *ценител*, отколкото творец.

— Но защо? Как можеш да обръщаш гръб на такава невероятна дарба? Тоест... дарба е, нали така? Едва ли е свързано с безсмъртието — и двамата сме виждали резултата, когато аз се опитам да нарисувам дори най-елементарното нещо.

Той се усмихва и ме повежда през залата. Спираме пред великолепно интерпретация, наречена „Йосиф и съпругата на Потифар“. Погледът му внимателно и нежно изследва всеки квадратен сантиметър на платното, после казва:

— Честно ли? Всъщност „могъщ“ е прекалено слаба дума. Не може да опише начина, по който се чувствам, когато съм застанал пред празното платно с четка в едната ръка и палитра в другата. В продължение на шестстотин години оставам непобедим, непроменен

— наследник на еликсира, който всички желаят и търсят така отчаяно!
— той тръсва глава. — Нищо обаче не може да се сравни с невероятния прилив на енергия, който носи актът на създанието, на творческия процес. На това да създадеш нещо, за което знаеш, че ще бъде велико — от този миг до края на вечността.

Обръща се към мен и поставя длан на бузата ми.

— Или поне така смятах, преди да те срещна. Защото в мига, в който те видях за първи път... — той тръсва глава и приковава погледа си в моя. — Всъщност нищо не може да се сравни с онзи най-първи миг на нашата любов.

— Не си спрял да рисуваш заради мен... нали?! — сдържам дъха си, ужасена, че може би аз съм причината да се откаже да твори красотата.

Той поклаща глава. Очите му отново се спират на картината, а мислите му сякаш са някъде много, много далече от тук.

— Няма нищо общо с теб. Просто дойде момент, когато... ами, осъзнах истината за ситуацията, в която се намирам.

Присвивам очи. Нямам никаква представа за какво говори, нито пък накъде води този разговор.

— Жестока реалност, която вероятно трябваше да ти обясня по-рано.

Той въздиша и впива очи в моите. Гледам го, стомахът ми се свива от ужас. Не знаейки нито какъв ще е отговорът, нито какво всъщност искам да чуя, но все пак питам:

— Какво исках да кажеш?

От погледа му осъзнавам, че се бори със себе си. Явно му е много трудно да реши дали да ме посвети в тайната.

— Жестоката истина за вечния живот — казва накрая с потъмнели очи, приковани в моите. — За реалността, която изглежда огромна, необозрима, безкрайна и невероятно могъща, без граници... докато осъзнаеш скритата уловка. Докато прозреш истината — че винаги ще наблюдаваш как приятелите ти остаряват и умират един след друг, а ти ще оставаш същият. Нямах право да участвам, разбира се, а само да гледам от страни — защото разберат ли веднъж за тази несправедливост, не ти остава избор, освен да продължиш напред. Да намериш ново място, където да започнеш отначало. И още веднъж. После отново. — Тръсва глава и млъква за кратко. — Става напълно

невъзможно да изградиш здрави връзки с хората. А пък най-голямата ирония се състои в това, че макар да имаме неограничен достъп до могъщи сили и магия, на всяка цена трябва да избягваме прекомерното въздействие и истинските промени. Това е единственият начин да останем скрити и да запазим тайните си непокътнати.

— Защото...? — опитвам се да го успокоя и подтикна да спре да говори със загадки.

Ставам наистина нервна, когато започне да се държи по този начин.

— Защото, ако си позволиш да привлечеш вниманието към себе си, със сигурност името и видът ти ще бъдат отбелязани от историята — а това не бива да се допуска. Защото всички покрай нас ще остарееят и умрат — Хевън, Майлс, Сабин и — да, дори Стейша, Онър и Крейг... А ние ще си останем абсолютно същите. Непроменени. Вечни. А пък, вярвай ми, не минава много време и хората започват да забелязват, че не си се променил въобще от първия ден, когато сте се срещнали. Не можем да си позволим след петдесет години да ни разпознае... почти седемдесетгодишната Хевън, да речем. Не можем да позволим на никого да разбуди тайната ни!

Сграбчва китката ми и се вглежда в очите ми толкова настойчиво, че буквално *усещам* тежестта на шестстотинте му години. И — както винаги става в подобни случаи, когато е така притеснен — единственото ми желание е да премахна тревогата му.

— Можеш ли изобщо да си представиш какво ще се случи, ако Сабин, Хевън или Майлс разберат истината за нас? Можеш ли да предвидиш какво ще си помислят, какво ще кажат... какво ще *направят*. Именно затова хора като Роман и Дрина са толкова опасни — те се хвалят с онова, което представляват. Напълно пренебрегват естествения ред на нещата. Недей да бъркаш, Евър — има си причина за съществуването на кръговрата на живота. И макар аз самият да се отнасях доста подигравателно към това, докато бях млад и самоуверен — защото смятах, че съм се издигнал над него — сега вече не е така. Освен това наистина не можеш да надвиеш хода на времето. Независимо дали се прераждаш, както се случва с приятелите ни, или оставаш непроменен като нас самите, кармата ти винаги те застига. А пък сега, след като видях бездната на Шадоуленд, се уверих напълно,

че именно това е бил замисълът на природата — единственият възможен начин.

— Ами... ако приемем, че наистина е така, както явно вярваш... тогава какъв избор имаме изобщо? — питам го аз, а ледени тръпки полазват по кожата ми, независимо от топлината на ръцете му. — Тоест... имаш предвид, че трябва да се прикриваме, да не се изтъкваме и да живеем само за себе си? И в никакъв случай да не използваме огромната си мощ, за да променяме нещата. А как това ще помогне на кармата ти — щом не прилагаш дарбите си, за да помагаш на другите? Особено ако го правиш анонимно? До какво ще ни доведе това?

Мисля, разбира се, за Хевън и надеждата си да ѝ помогна, но виждам Деймън да клати глава. Той ме поглежда и отсича:

— Къде ще ни доведе ли? Ами — точно където се намираме в момента. — Свива рамене. — Ще сме заедно. Завинаги. Разбира се, само ако сме много, много внимателни и продължаваме да си носим амулетите. Колкото до използването на силите ни... Е, страхувам се, че нещата са много по-сложни от това да поправиш всички сторени злини. Ние може да преценим, че нещо е добро или съответно лошо, а кармата да не го възприеме по този начин. Обясних ти, че тя не действа така, това не е логика. Кармата не съди, а само *уравновесява* събитията — нито повече, нито по-малко. И ако решиш да поправиш всяка случка, която *ти* смяташ за лоша или трудна, или просто неприятна, ще ограбиш съответния човек от възможността сам да я поправи, да се поучи от нея. Може дори да попречиш на бъдещото му израстване. Някои неща, независимо колко са болезнени, се случват с определена *причина*. Имат цел, която ти или аз може да не разберем от пръв поглед, защото не познаваме цялата житейска история на конкретната личност, не знаем всички събития, които са се натрупали през миналите ѝ животи — нито дори в този. И ако просто се хвърлиш с главата напред и започнеш да се намесваш и да решаваш вместо хората и кармата им, независимо колко благородни са намеренията ти, ще ограбиш преживяванията им. Ще им попречиш да направят сами пътешествието си, а това не бива да се случва.

— Добре, нека изясним това — усещам, че в гласа ми се промъква остра нотка, но не си и помислям да я скрия. — Значи, Хевън идва при мен и ми казва: „Котката ми умира“. Аз обаче, независимо че съм в състояние да я излекувам, не го правя — защото ще повдигне

твърде много въпроси, на които не мога да отговоря, и ще предизвика нежелани подозрения. Добре, това го разбирам. Не ми харесва, но го разбирам и приемам. Обаче след това тя казва: „Родителите ми може да се разведат и ще съм принудена да се преместя... имам чувството, че целият ми свят се срина!“. И, разбира се, няма никаква представа, че аз мога да ѝ помогна, да върна обратно хода на събитията, например, използвайки... всъщност не знам какво точно. — Свивам рамене, вече съм доста изнервена. — Но както и да е, това няма значение. Искях да съм сигурна, че съм те разбрала правилно. Казваш ми, че когато нещо подобно се случи на *наша обща* близка приятелка, не можем да помагаме, така ли? Защото това би било намеса в кармичното ѝ пътуване... или там, както го нарече? Изобщо... обясни ми как точно помагам на собствената си карма, като пазя всички блага за себе си и не споделям нищо с любимите си хора?!

— Съветвам те да не се намесваш — произнася той равно и се обръща към картината, с гръб към мен. — Родителите на Хевън ще продължат да се карат, независимо какво ще предприемеш ти. Дори да я убедиш, че се е случило чудо и ипотеката на къщата се е изплатила сама... — Поглежда ме през рамо и твърдостта в погледа му ми подсказва, че е прозрял изцяло намеренията ми. — Ами, вероятно просто ще я продадат, ще си поделят парите и в крайна сметка пак ще се преместят.

Въздиша тежко и ме поглежда. И погледът, и гласът му омекват:

— Съжалявам, Евър. Не искам да звуча като преситен от живота циничен старец... макар че може би съм именно такъв. Видял съм твърде много и съм правил милиони грешки.

Не можеш да си представиш колко време ми отне да науча тези неща. Но вече знам, че наистина има причина за всяко нещо — точно както казват. И макар че вечността е наша, никога не можем да го разкрием... на никого.

— Да, сигурно... а колко точно велики художници са рисували портрета ти? Колко подаръци си получил от Мария-Антоанета? — Започвам да клатя глава укорително. — Сигурна съм, че тези портрети са се запазили! И някой със сигурност ги е записвал, водил е някакъв вид дневник за създаването им... в който присъства името ти. А какво ще кажеш за дните, които си прекарал като модел в Ню Йорк? А?!

— Не отричам нищо — свива рамене той. — Бях суетен, направо самовлюбен... Нарцис като по учебник. И определено се забавлявах!

Той се разсмива и се преобразява в онзи Деймън, когото познавам и обичам; който е секси, забавен и магнетичен — пълната противоположност на Прокълнатия въздържател, в който се бе превърнал напоследък.

— Трябва обаче да разбереш, че всички тези портрети и произведения на изкуството се съхраняват в частни колекции. Дори в онези години проявявах достатъчно разум и не допусках да ги излагат публично. Колкото до работата ми като модел... Тя продължи съвсем кратко, напуснах на следващия ден, след като приключих със снимките. Беше една-единствена рекламна кампания, съвсем незначителна.

— Добре... защо спря да рисуваш тогава? Изглежда ми като чудесен начин да запазиш спомените от един неестествено дълъг живот.

Май започва да ми се вие свят от цялата тази информация.

Той кима:

— Така е. Проблемът обаче бе, че стилът ми стана твърде известен. Много хора ме величаеха, а аз определено се наслаждавах на възхищението им. — Разсмива се и тръсва глава. — Рисувах като луд, бях напълно обсебен. Не ме интересуваше нищо друго. Получи се огромна колекция, която привличаше твърде много внимание към личността ми. Не предвидих риска, а после вече беше прекалено късно.

Поглеждам го. Сърцето ми се разбива на късчета, когато виждам картината, нарисувана от ума му.

— А после избухнал пожарът — прошепвам, в паметта ми навеки е прогорен образът на жестоките оранжеви пламъци, които се издигат към потъмнялото небе.

— Всичко бе разрушено — той кима отново. — Включително — поне за пред хората и официалните власти — и аз.

Ахвам и срещам очите му. Какво ли мога да му кажа?

— Още не бяха изгасили пламъците, когато избягах. Изчезнах, потънах вдън земя. Пътувах из Европа, местех се от място на място като номад или като циганин... Даже името си променях няколко пъти, докато не измина достатъчно време и хората започнаха да забравят. В

крайна сметка се установих в Париж, където, както знаеш, те срещнах за първи път. Останалото вече ти е известно. Обаче, Евър...

Поглежда ме право в очите. Исква му се да има начин да го избегне, но не може. Трябва задължително да го каже на глас, макар аз чудесно да знам какви ще са следващите му думи.

— Наговорих много неща, но всъщност исках да разбереш само едно. В някакъв момент, при това не след дълго, ще трябва да се преместим.

В мига, в който го изрича, осъзнавам, че е прав. Започвам също така да се чудя защо не съм се сетила по-рано. Имам предвид... ами, това е толкова очевидно и логично! Въпреки това — не зная точно как — съм успяла да го пренебрегна, да го заобикалям и подминавам. Да се преструвам, че с мен ще е различно. А това е просто още едно доказателство за силата на отрицанието и в какви заблуди може да те вкара.

— Вероятно няма да растеш повече, видимо поне няма да остаряваш — продължава той, а ръката му нежно и успокоително гали бузата ми. — Няма да мине много време и приятелите ни ще започнат да забелязват.

— Ама, моля ти се! — усмихвам се с отчаяния стремеж да внеса малко светлина и смях в тъмното, потискащо и задушно място, в което съм попаднала. — Забравяш ли, че се намираме в „Ориндж Каунти“?! Та тук пластичната хирургия е превърната в култ! Никой не остарява в този град. Наистина. Абсолютно никой. Божичко, спокойно може да си караме така още поне стотина години!

Разсмивам се с треперлива надежда. Когато го поглеждам обаче, разбирам по втренчения му поглед, че изобщо не съм разведрила обстановката с плоската си шега. Насочвам се към пейката в центъра на помещението, отпускам се на нея и заравям лице в дланите си.

— И какво ще кажа на Сабин? — прошепвам съкрушено.

Деймън сядва до мен и ме прегръща... Веднага започвам да се чувствам по-добре, макар и малко.

— Какво ще измисля? Не мога да инсценирам смъртта си. Следователите сега са много по-добри, а и разполагат с почти съвършена техника, за разлика от онези по твое време.

— Ще мислим за това, когато му дойде времето — заявява той. — Съжалявам. Наистина трябваше да го спомена по-рано.

Няма нужда дори да го поглеждам: зная, че не би имало значение. Нямах да постъпя по-различно.

Припомням си деня, когато за първи път ми разказа за безсмъртието. Колко внимателно ми обясни, че никога няма да прекося границата и съответно няма да видя семейството си. Въпреки това приех. Избутах мисълта от съзнанието си... или може би просто я скрих и забравих. Дали пък не реших, че ще намеря някакъв изход, някаква вратичка — начин да имам всичко наведнъж? Или просто бях приела всичко, само и само да съм с него, завинаги.

Сега е абсолютно същото. Нито аз съм се променила, нито решението ми.

И макар да нямам идея какво ще кажа на Сабин, нито пък как ще обясня внезапното ни изчезване на приятелите си, всъщност искам просто да съм с него. Единствено така се чувствам цялостна. Само така животът ми има смисъл.

— Ще имаме хубав живот, Евър — обещавам ти. Няма да ти липсва нищо, нито пък ще се отегчиш, никога вече. Не и след като осъзнаеш, че имаме възможност да открием и изпитаме всичко съществуващо. Макар че всички връзки, които създаваме, ще бъдат изключително краткотрайни. Като изключим нас двамата, разбира се. Няма как да го избегнем, няма вратичка, както се надяваш. Това е необходимост, задължително условие — просто и ясно.

Поемам си дълбоко въздух и кимам. Спомням си, че когато се запознахме, спомена, че изобщо не го бива в това да казва „Сбогом“. Сега обаче само се усмихва и изрича в отговор на мислите ми:

— Така е. Човек би решил, че ще става по-лесно с годините, нали? Но не се получава. Затова обикновено предпочитам просто да изчезна — по-лесно е.

— За теб — със сигурност. Едва ли е така обаче за онези, които оставяш след себе си.

Той кима, става от мястото си и ме дръпва след себе си.

— Е, аз съм суетен и себичен, какво повече да ти кажа?

— Не това имах предвид! — тръсвам глава. — Аз само...

— Моля те — поглежда ме той, — няма нужда да ме защитаваш. Чудесно знам какъв съм... или поне какъв бях.

Повежда ме обратно по пътя, по който дойдохме. Аз обаче не съм готова да си тръгна. Още не. Човек, загърбил най-голямата си

страст — както е направил той, и просто си е тръгнал — заслужава втори шанс.

Така че пускам ръката му и здраво стисвам очи, за да проявя голямо платно, множество четки с различни големини, не по-малко богата палитра — и всичко друго, за което се сещам. А той, изненадан, не успява да ме спре.

— Какво е това? — мести невярващия си поглед между мен и статива.

— Брей! Наистина е минало много време, щом не разпознаваш даже инструментите на занаята си.

Усмивам се, а той ме поглежда напрегнато и без да помръдва. Аз обаче срещам погледа му с равен по сила и също толкова решителен взор.

— Сметнах, че е добра идея да рисуваш тук, до приятелите си — свивам рамене нехайно.

Той взема една четка от поставката и започва да я върти в дланта си.

— Каза, че можем да правим, каквото си поискаме — *нали така?* Че обичайните правила вече не важат за нас. Не беше ли именно това целта на днешното ни посещение?

Изражението му все още е предпазливо, но като че ли е започнал да отстъпва.

— Ако наистина е така, мисля, че трябва да нарисуваш нещо. Тук и сега. Да създадеш нещо красиво, вечно, което да остане за света — каквото поискаш! А след като го свършиш, може да го окачим до творбите на приятелите ти. Неподписано, естествено.

— Отдавна съм се отказал от стремежа да разпознават нарисуваното от мен — заявява той и ме поглежда с блеснали очи.

— Това е добре — кимам и махвам с ръка към празното бяло платно. — Очаквам да видя гениално произведение, вдъхновено от чисти и благородни помисли. Никакъв егоизъм, никаква суета.

После го смушквам с лакът:

— Няма да е зле да започваш. За разлика от нас, тази нощ не е вечна.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Поглеждам първо картината, после Деймън и притискам ръце към гърдите си. Останала съм без думи, без дъх. Никога не ще успея да опиша онова, което виждам в момента пред себе си. Просто няма изразни средства, с които да го направя.

— Толкова е... — спирам с усещането, че съм прекалено дребна, незначителна и с нищо не съм заслужила да стоя пред подобно великолепие. — Толкова е красиво... направо божествено... и...

После започвам да клатя глава:

— И определено не съм аз!

Той се размива и среща погледа ми:

— О, напротив — това със сигурност си ти!

После с наслаждение оглежда завършената си творба:

— Всъщност това е възплъщение на всичките ти прераждания. Нещо като сборен образ на всяко едно твое „аз“ от последните четиристотин години. Огнената ти коса и млечнобялата ти кожа идват направо от живота ти в Амстердам; увереността и твърдите ти убеждения — от периода ти като пуританска дъщеря; скромността и вътрешната ти сила са резултат от трудните дни в Париж; тази красива рокля и флиртуващият поглед помня чудесно от времето, когато се забавляваше сред висшето общество в Лондон. Колкото до очите... — Свиwa рамене и се обръща към мен. — Те си остават същите. Вечни. Не се променят, какъвто и образ да приемеш, в каквото и да си облечена.

— А от сегашното ми „аз“? — прошепвам и се вторачвам в картината.

Оттам ме гледа сияещо, бляскаво, великолепно създание, над чиито рамене са разперени прекрасни криле: истинска богиня, спускаща се от небесата, за да донесе на Земята и обитателите ѝ всичките райски дарове. Това е може би най-красивото произведение на изкуството, което съм виждала през живота си... Определено обаче не мога да приема, че наистина съм аз.

— Каква част от днешната Евър си взел? Тоест... освен очите.

Той се усмихва:

— Наистина ли не знаеш? Крилата, разбира се! Тези тънки като паяжина неземни крила!

Обръщам се към него, за да му кажа да не се шегува с мен, но на лицето му е застинало изключително сериозно изражение.

— Наясно съм, че не подозираш за съществуването им — кима той. — Можеш да ми вярваш обаче — там са си. Това, че сега те има в живота ми, е като дар от небето. Със сигурност не го заслужавам... но благодаря за него всеки ден.

— Моля те! Едва ли съм толкова добра... или мила... да не говорим за великолепно... И изобщо не приличам на ангел, за каквото явно ме мислиш! — тръсвам глава. — Особено напоследък, както чудесно знаеш!

Всъщност ми се иска да взема картината и да я окача в стаята си, където да ѝ се възхищавам непрекъснато... но знаей, че трябва да я оставя тук. Това е по-важно.

— Сигурна ли си наистина? — поглежда той към своята неподписана творба, изложена между онези на приятелите му.

— Напълно — кимвам с глава. — Само си представи какъв хаос ще настъпи, когато я открият! Окачена тук, с тази професионална рамка и така майсторски осветена. Говоря, разбира се, за хаос в добрия смисъл на думата. Освен това, помисли за учените, които ще повикат от всички краища на света да я изследват — откъде се е взела, кой може да я е нарисувал...

Той кимва и поглежда към нея за последен път, преди да се извърне и да продължи. Аз обаче не му позволявам. Стисвам ръката му и го дръпвам към себе си:

— Ей, не бързай толкова! Не смяташ ли, че първо трябва да ѝ дадем име? Нали се сещаш, да прибавим малка бронзова табелка, каквато имат и всички останали?

Поглежда към часовника си. Вече е доста разсеян, може би дори разтревожен.

— Никога не ме е бивало особено да измислям имена на творбите си. Обикновено се спирах на очевидното, нали се сещаш — „Купа с плодове“, „Червени лалета в синя ваза“.

— Е, струва ми се, че е най-добре да не кръщаваш тази „Евър с криле“, „Евър, вечният ангел“ или нещо подобно. Просто за всеки случай, ако някой ме разпознае. Какво ще кажеш за нещо като... не знам, като заглавие на разказ? Да не е толкова буквално, а по-скоро да разказва история... чрез метафора?

Накланям глава встрани и се вглеждам в него. Това трябва да свърши работа.

— Имаш ли предложение? — хвърля ми кос поглед той, след което отново се разконцентрира.

— Какво ще кажеш за... „Вълшебство“? Или пък „Магьосница“? Не зная... нещо такова... — стисвам здраво устни и чакам реакцията му.

— „Вълшебство“? — обръща се той към мен.

— Ами, явно си под влиянието на някаква магия или заклинание, щом допускаш дори за миг, че тя прилича на мен. — Разсмивам се и с облекчение наблюдавам блясъка, който се връща в очите му.

Той се присъединява към смеха ми и кима:

— Нека е „Вълшебство“ тогава. Трябва обаче да побързаме с табелката... Страхувам се, че...

Обратно на работа, а? Кимам, затварям очи и оформям в ума си образа на табелката, после прошепвам:

— Какво да напишем вместо името на художника — „анонимен“ или „неизвестен“?

— Кое и да е — отвърща той с напрегнат, забързан глас.

Явно няма търпение вече да тръгваме.

Избирам „неизвестен“, защото звученето ми харесва повече. След секунда се навеждам напред, за да видя резултата от работата си. Извивам глава и го питам:

— Какво мислиш?

— Мисля, че ще е най-добре да бягаме!

Хваща ръката ми и ме дръпва след себе си. Движи се толкова бързо, че краката ми буквално не докосват пода. Тичаме по поредица дълги коридори и вземаме стълбите на един дъх, сякаш ги няма. Вече виждаме вратата, когато изведнъж в цялата стая блясва ослепителна светлина и се включва пронизителният звук на алармата.

— Леле, Боже! — изписквам.

Обхваща ме паника, а той ускорява ход. След миг се обръща към мен. Гласът му е нисък и дрезгав:

— Нямах намерение да се задържаме толкова време тук. Не... не знаех, че...

Заковаваме се на място точно пред входа, над който точно в този миг се спуска металната решетка.

Обръщам се към него. Кожата ми гори и лепне от пот, сърцето ми лудо блъска в гърдите. Ясно чувам усиливащите се стъпки зад гърбовете ни и виковете на преследвачите. Стоя до него неподвижна, останала без дъх и без глас; не мога нито да помръдна, нито да извикам. Той не ме поглежда; затворил е очи и се съсредоточава... още секунда и сложната алармена система онемява отново.

Само че вече е прекалено късно. Те са тук.

Затова вдигам ръце в знак, че се предавам. Готова съм да приема съдбата си — каквато и да е тя... когато виждам, че решетката започва отново да се издига. Миг по-късно изхвърчам от вратата и се понасям към нацъфтелите полета на Съмърленд.

Тоест, аз си представих Съмърленд.

Деймън явно си ни е представил в колата си, пътуващи — вече в пълна безопасност — към дома.

Така че в крайна сметка се оказваме по средата на високоскоростна магистрала, по която с бясна скорост профучават стотици коли. Изправяме се, препъвайки се, на крака, докато край нас вият клаксони и спирачки. Притичваме до банкета, като на косъм се разминаваме с няколко автомобила. И на двамата ни се налага да подпрем ръце на коленете си и да се борим за въздух. Когато се съвземеме достатъчно, започваме да се оглеждаме на всички страни в опит да разберем къде сме се озовали.

— Не ми прилича особено на Съмърленд — измърморвам.

После сърдито поглеждам Деймън, който избухва в смях, така спонтанен и заразителен, че не след дълго и аз се присъединявам към него. В продължение на няколко дълги минути се превиваме от смях, застанали встрани от натоварена и покрита с боклуци магистрала с неизвестно местоположение.

— Е, какво ще кажеш за това бягство от рутината, а? — задъхва се той с трясящи се рамене.

И двамата изпитваме проблеми с овладяването на кикота си.

— За малко да получа удар там! Помислих си, че този път със сигурност сме... — поемам си въздух и тръсвам глава.

— Е, недей! — придърпва ме той към себе си. — Нали ти обещах, че винаги ще се грижа за теб и ще те пазя от беди?

Кимам — помня думите му. За нещастие обаче в ума ми са отпечатани и последните пет минути.

— Какво ще кажеш за една кола, в такъв случай? Тя би свършила работа засега, не мислиш ли?

Той затваря очи и пренася беемвето от „там“ до „тук“. А може би направо е проявил ново — не мога да разбера, защото изглежда абсолютно същото.

— Какво ли са си помислили онези пазачи, когато първо ние, а сега и колата са изчезнали точно под носа им?!

Отваря вратата и ме подканва да вляза, след което се сеца за още нещо:

— Охранителните камери! — и затваря очи, за да се погрижи и за тях.

Наблюдавам го безмълвно, докато се вливаме в потока от коли. На лицето му е изписана широка, щастлива усмивка. Осъзнавам, че той всъщност изключително много се забавлява. Че тези последни няколко минути, когато опасността бе толкова близо до нас, за него са били дори по-въълнуващи от картината, която рисува.

— Доста време мина, откакто за последно се развихрих така — хвърля дяволит, доволен поглед към мен. — Да знаеш обаче, че отчасти и ти си виновна. Ти ме убеди да останем там по-дълго, отколкото възнамерявах първоначално.

Поглеждам го. Очите ми обхождат лицето му, сякаш го виждам за пръв път. Имам чувството, че сърцето ми никога няма да възвърне предишния си ритъм... но мисля, че си струваше. От много отдавна не съм го виждала толкова... толкова щастлив, така безгрижен... толкова опасен. Качествата, заради които бе така привлекателен за мен от мига на първата ни среща.

— И така, сега накъде? — пита той с ръка върху коляното ми, докато подминава на зигзаг останалите шофьори.

— Ами... към вкъщи? — Гледам го и се чудя какво точно има предвид с въпроса си.

На лицето му играе развеселен израз; явно още е настроен за забавления.

— Сигурна ли си? Защото можем да останем навън, колкото искаш. Не бива пак да се почувстваш отегчена.

— Струва ми се, че не бях справедлива към скуката — отвърщам на усмивката му. — Определено виждам смисъл в нея... от време на време.

Деймън кимва, а после се навежда към мен и притиска устни към бузата ми. Почти се забиваме в намиращия се пред нас джип — кадилак „Ескалад“ — защото за секунда е отклонил поглед от движението.

Разсмивам се и го бутам обратно на седалката му.

— Наистина. Мисля, че достатъчно си изпитвахме късмета за тази вечер.

— Както желаш — тръсва глава той, стисва коляното ми и подкарва колата по пътя към вкъщи.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Надявах се отдавна вече да съм излязла, когато Миноз дойде да вземе Сабин. Вместо това, когато спирам пред къщата и поглеждам в страничното огледало, той е първото нещо, върху което се спират очите ми.

Подранил е.

С цели десет минути, всъщност.

Точно колкото бях определила, че ще ми стигнат да изтичам от работа до вкъщи, да се преоблека в нещо по-прилично и да хукна към къщата на Хевън. Там, в предния двор, ще бъде проведена траурната церемония за Чарм.

— Евър?

Той излиза от сребристата си тойота „Приус“, присвива невярващо очи и започва да върти ключовете от колата на пръста си.

— Какво правиш тук?

Приближава се с наклонена на една страна глава със същото учудено изражение. Около него се разнася миризмата на дезодорант „Акс“, която ме обгръща като в капан.

Премятам чантата си през рамо и затръшвам вратата на колата доста по-силно, отколкото е необходимо.

— Ами... малко е сложно за обяснение, но аз, във, всъщност живея тук.

Лицето му е толкова спокойно и невъзмутимо, че не съм сигурна дали изобщо ме е чул. После повтаря думите ми:

— Живееш тук?

Кимам, но не казвам нищо повече.

— Ама... — той се оглежда, преценявайки каменната фасада, широките предни стъпала, наскоро окосената ливада, лехите с цветя, които тъкмо започват да цъфтят. — Ама това е къщата на Сабин... нали?

Минават няколко секунди, преди да му отговоря. Много ми се иска да му кажа, че тази огромна къща в псевдотоскански стил не

принадлежи на Сабин. Че явно е сбъркал и погрешка се е озовал пред моя дом. И тъкмо отварям уста да го излъжа, когато Сабин се появява. Изскача от колата си — твърде ентусиазирано, по моя преценка, и възкликва:

— О, Пол! Съжалявам, че закъснях! В службата бе лудница и всеки път, когато се опитвах да се измъкна, изникваше поредният проблем.

Тя тръсва глава и го поглежда закачливо. Твърде закачливо като за първа среща.

— Изчакай, моля те, още няколко минути, само да изтичам горе да се преоблека. После тръгваме. Наистина няма да се бавя. Пол?

Поглеждам ту към единия, ту към другия. Забелязвам щастливата ѝ усмивка, веселия тон — сякаш ще запее от радост... Този звук въобще не ми харесва. Ама никак. Прекалено е интимен, твърде откровен. Някой трябва да я застави да се обръща към него с „господин Миноз“, както правим ние в училище. Поне до края на вечерта, когато те, разбира се, ще се разделят и всеки ще поеме по пътя си...

Той се усмихва и прокаква ръка през чупливата си кестенява коса, доста по-дълга от необходимото. Ама че фукльо! Наистина — трябва ли, само защото има хубава (като за учител, разбира се) коса, така да парадират с нея?!

— Няма проблем, всъщност аз подраних с няколко минути отвърща той с прикован в нея поглед. — Моля те, пригответи се спокойно. Аз ще те изчакам тук и ще си поговоря с Евър.

— О, значи се познавате? — Сабин опира издутото си куфарче на бедрото си и ни поглежда.

Започвам да клатя глава и изтърсвам, преди да успея да помисля:

— Не!

Всъщност не знам дали отвърщам „не“ на въпроса ѝ, или изобщо на ситуацията. Въпреки това то е произнесено — недвусмислено „не“, което нямам намерение да оттегля.

— Искан да кажа — да, запознахме се и прочее, но току-що. — Млъквам, толкова объркана, колкото и тях, от собствените си неясни приказки. — Тоест, не се познаваме от по-рано... или нещо такова.

Хвърлям поглед към тях и разбирам, че кашата е станала още по-голяма.

— Както и да е, той е прав. Просто отивай горе да се преоблечеш и... Ъъ.

Посочвам с палец към Миноз. Няма начин да го нарека „Пол“, всъщност нямам намерение да го наричам никак.

— А ние просто ще те изчакаме тук.

Усмихвам се с надеждата това да е достатъчно да го задържи отвън, на алеята... и по-далеч от дома ми. За нещастие Сабин е доста по-възпитана от мен. Едва съм довършила изречението, когато тя поклаща глава и отсича:

— Не говорете глупости! Влезте вътре и седнете удобно. А, да — Евър, защо не си поръчаш пица или нещо друго за ядене? Нямах време да мина през магазина.

Следвам ги, като се мъкна толкова бавно, колкото е възможно, без да проличи, че си влача краката. Донякъде като протест и донякъде, защото не мога да си позволя да се сблъскам с никой от тях. Не съм сигурна, че мога да разчитам на квантовия си щит с дистанционно управление, за да се предпазя от случаен поглед в мислите им. Нямам никакво желание да научавам подробности за срещата им.

Сабин отключва предната врата и пита:

— Нали нямаш нищо против, Евър? Да вечеряш пица, имам предвид?

Свивам рамене и се сецам за двете парчета вегетарианска пица, които Джуд ми остави. Доста време ми отне да ги накъсам на малки парченца. Наложих се няколко пъти да пусна водата в тоалетната, преди да изчезне и последното.

— Всичко е наред. Хапнах малко на работа.

Срещам твърдо погледа ѝ. Реших, че сега е най-подходящият момент да ѝ съобщя — с Миноз (Пол!) до нея няма начин да си изпусне нервите.

— Имаш работа?! — ахва тя и се заковава на място с разширени очи.

— Ъ-ъ, ами, да — отпускам рамене и започвам да чеша ръката си, независимо че не ме сърби. — Мисля, че ти казах... не съм ли?

— Не! — и ме стрелва с поглед, който не вещае нищо добро. — Определено си пропуснала да ми споменеш.

Свивам рамене и започвам да си играя с ръба на тениската си, като се старая с всички сили да изглеждам напълно спокойна.

— Ами, добре — сега ти казвам. Официално съм наета на работа.

После се засмивам с веселие, което дори и в моите уши звучи фалшиво.

— И къде точно те наеха, ако не е тайна? — пита тя с опасно нисък глас, като проследява с поглед Миноз до всекидневната, явно облекчена, че той не присъства на сцената в момента.

— В центъра. Един магазин, в който се продават книги и... разни други неща.

Тя присвива очи.

— Виж какво — казвам ѝ, — защо да не го обсъдим по-късно? Би ми било много неприятно, ако закъснеете заради мен — и хвърлям бърз поглед към стаята, където Миноз се е настанил на дивана.

Тя също поглежда натам с мрачно изражение, след което заявява със същия тон отпреди малко:

— Не ме разбирай погрешно, Евър — радвам се, че си си намерила работа. Просто ми се иска да ми бе казала, това е всичко. Сега ще трябва да ти търсим заместник и... — тя поклаща глава. — Както и да е. Ще го обсъдим по-късно довечера. След като се прибера.

Наистина съм въодушевена от новината, че плановите ѝ за вечерта с Миноз не се простират до сутринта, но трябва да ѝ кажа още нещо:

— Обаче, тъ, има... Става въпрос за това, че котката на Хевън умря и тя ще ѝ прави погребална служба. Страшно е разстроена, което значи, че може да продължи наистина до късно, така че... — свивам рамене, без да довърша, което тя е напълно в състояние да стори и сама.

— Утре тогава. — Сабин се насочва към стълбите. — А сега иди да правиш компания на Пол, докато се преоблека.

Тя се втурва към горния етаж, куфарчето ѝ се мята напред-назад в ръцете, а токчетата ѝ звучно чаткат по стълбите. Поемам си дълбоко въздух и тръгвам към всекидневната, където спирам зад едно от масивните кресла. Все още не мога да повярвам, че се стигна до това.

— Само за сведение — в никакъв случай няма да ви наричам „Пол“ — заявявам и изпитателно оглеждам марковите му дънки,

ризата, пусната небрежно над колана, свръхмодерния часовник и обувките, които са прекалено готини, за да ги носи учител.

— Радвам се да го чуя — усмихва се той и ме поглежда развеселено и спокойно, — би се получила доста неловка ситуация в училище.

Преглъщам с усилие и започвам безцелно да прокарам пръсти по гърба на фотьойла. Нямам представа за какво можем да си говорим, нито пък как да се държа оттук нататък. Вярно, че целият ми живот е един голям хаос, но това да се шегувам с учителя си по история, който знае една от най-големите ми тайни, направо излиза извън класацията за шантаво. Особено като се има предвид, че междувременно той чака да се появи леля ми, която ще води на вечеря.

Очевидно обаче съм единствената, на която ѝ е неудобно. Миноз се държи съвсем непринудено, отпуснал се е небрежно на кушетката, прехвърлил е единия си крак върху коляното на другия и въобще олицетворява представата за абсолютно спокойствие.

— И така, каква всъщност е връзката ти със Сабин? — пита ме той с ръце, широко разперени и удобно подпрени на възглавниците.

— Тя ми е леля. — Търся издайнически знаци — неверие, объркване или изненада, но той само ме поглежда заинтригувано. — Стана ми официален настойник след смъртта на родителите ми.

Повдигам рамене и го поглеждам директно.

— Нямах представа. Много съжалявам — той изкривява лице, а гласът му се снишава.

Пространството наоколо се изпълва с тъга.

— Сестра ми също загина — кимам, потънала в спомените. — А също и Жълтурко, кучето ни.

— Евър... — той тръсва глава по начина, по който го правят хората, когато изобщо не могат да си представят как се чувстваш. — Аз...

— Аз също умрях тогава — добавям, преди да успее да довърши мисълта си.

Не желая да чувам съболезнованията му, нито да наблюдавам усилията му да открие подходящите думи. Истината е, че такива не съществуват.

— Умрях заедно с тях, макар и само за няколко секунди, а после бях... — *върната обратно? Възкресена? Дарена с еликсира на вечния*

живот?! Тръсвам глава. — Ами, после се събудих.

Свивам рамене и започвам да се чудя защо изобщо сметнах за добра идея да споделя толкова много.

— Тогава ли си се сдобила със способностите си на екстрасенс? — погледът му не трепва при тези думи, нито се отмества от моя.

Поглеждам към стълбите, за да се уверя, че Сабин не е наблизил и не може да ни чуе. После спирам очи върху Миноз и само кимвам.

— Случва се — заявява той, без да е учуден или да ме съди — просто като факт. — Чел съм за това. Даже е по-често, отколкото си мислиш. Много хора се връщат променени или с нови способности.

Поглеждам надолу към стола, за да си спечеля малко време. Доволна съм, че научих това, но нямам представа какво да отвърна.

— А ако съдя по това колко си неспокойна, как само мърдаш и през пет секунди поглеждаш към стълбите, Сабин не знае. Така ли е?

Стрелвам го с поглед и бързам да разведря настроението:

— Е, кой е медиумът сега — аз или вие?

Той обаче само се усмихва и ме оглежда с новопоявило се разбиране, което — за щастие — сменя съчувствения израз отпреди малко.

Оставаме така — Миноз загледан в мен, а аз в креслото — толкова дълго, че накрая тръсвам глава. Чувствам се длъжна да добавя нещо:

— Сабин не би разбрала. Тя би...

Забивам върха на маратонката си в мокета. Не знам как точно да обясня, но съм сигурна, че трябва.

— Не ме разбирайте погрешно — смятам, че е страхотен човек, наистина е умна и е много добър адвокат. Обаче тя... — започвам да клатя глава. — Нека само кажем, че вижда всичко в черно-бели краски. Не възприема нюансите на сивото.

Стисвам устни и отклонявам поглед. Зная, че съм казала повече от достатъчно, но има още нещо за уточняване.

— Затова, моля ви, не й казвайте за мен! Няма да го направите, нали?

Сдържам дъх, докато той обмисля отговора си. Не си дава вид да бърза особено, обаче Сабин вече се спуска по стълбището. Точно когато си мисля, че след секунди ще е прекалено късно, отсича:

— Да сключим сделка. Ти ще спреш да бягаш от часовете, а аз няма да ѝ кажа нищо. Как ти звучи това?

Как звучи ли? Той да не се шегува с мен? Това си е чиста проба изнудване! Да, наистина — ясно ми е, че не съм в особено добра позиция за преговори, особено като се има предвид, че само аз имам какво да губя. Въпреки това! Поглеждам през рамо. Сабин е спряла за малко пред огледалото, проверява дали по зъбите ѝ няма следи от червило — имам още няколко секунди. Извързвам се към него и изсъсквам:

— Какво значение има? Остава само седмица до края! Освен това и двамата знаем, че ще имам отличен!

Той кимва с глава и става от мястото си. Когато поглежда към Сабин, на лицето му се разлива широка усмивка. Думите му обаче са насочени към мен:

— Това означава, че нямаш никакви причини да не присъстваш, нали така?

— Да не присъства къде? — пита Сабин, която е чула само част от последните му думи.

Изглежда твърде красива с умело поставения си грим, от който очите ѝ изглеждат огромни, с пухкава руса коса и облечена с дрехи, за които Стейша Милър вероятно би жертвала левия си бъбрек, ако бе с двайсетина години по-възрастна.

Каня се да отговоря, за да попреча на Миноз да издаде тайната ми, но той се намесва, преди да имам възможност:

— Просто казах на Евър да тръгва, нали си има планове. Няма смисъл да стои тук, само за да ми прави компания.

Сабин ни поглежда и двамата, но погледът ѝ спира само върху Пол. И макар да ми е приятно да я гледам толкова щастлива, отпусната и нетърпелива да започне вечерта... в момента, в който той поставя ръка в основата на гърба ѝ и я повежда към предната врата, усещам гадене.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато стигам до дома на Хевън, всички вече са се събрали. Самата Хевън е застанала точно пред прозореца, където е намерила котката. Притиска малка урна към гърдите си, докато произнася кратко и мило слово в памет на Чарм.

— Ей — прошепвам и се плъзвам до Деймън; близначките също са тук, — какво изпуснах?

Той се усмихва и ми отвърща мислено:

Проляха се малко сълзи... бяха прочетени няколко стихотворения... После свива рамене. Е, сигурен съм, че ще ти прости закъснението... някой ден.

Кимам и показвам на Деймън причината да закъснея — цветна илюстрация на пълния ми провал. Не откъсвам очи от Хевън, която разпръсква праха на Чарм по земята, докато от ума ми към неговия се преливат изображенията на случилото се преди малко.

Той плъзва ръка в моята и ме успокоява по най-добрия възможен начин — като за съвсем кратък миг поставя в ръцете ми букет от прекрасни червени лалета, които веднага след това изчезват. Никой не забелязва, освен мен.

Наистина ли беше толкова зле? Поглежда ме с ъгълчетата на очите си, а междувременно Хевън подава урната на малкия си брат Остин. Момчето сбърчва нос и наднича в нея.

Добре повече. Поклащам глава — още се чудя защо реших да разкажа именно на Миноз.

После се придвижвам по-близо и поставям глава на рамото му.

А близначките? Те какво правят тук? Мислех, че ги е страх да излизат навън?

Застанали са почти до Хевън с еднаквите си личица, тържествени изражения, скръбни тъмни очи и прави кичури. Приликите обаче свършват дотук. Сменили са обичайните си училищни униформи с дрехи по собствен избор. Явно Роми се е постарала да постигне ефекта на типичното американско момиче,

облечено по каталог. Райни, от друга страна, е предпочела стила на модерните музикални фенове: провокативна черна мини рокля, черен чорапогащник на дупки и подходящи обувки на високи платформи. Съмнявам се, че лично са отишли да си ги купят от магазина. Не и след като Деймън може просто да им ги материализира.

Той клати глава, а ръката му стисва моята по-силно.

Не, грешиш. Осмелиха се да излязат. Имат твърде голямо желание да опознаят света навън, който досега наблюдаваха само по телевизията и списанията в моя добре охраняван и изолиран жилищен комплекс. После се усмихва. Независимо дали ти се вярва, или не, сами си ги избраха и платиха. С парите, които аз им дадох, разбира се. И ме поглежда. Само си помисли — вчера ходихме до мола, днес са на котешко погребение. Кой знае какво ще направят утре? Обръща се и пак се усмихва, от което лицето му светва. В същия момент Хевън довършва прощалното си слово за котката, която почти никой тук не е виждал.

— Дали не трябваше да донесем нещо? — чудя се, вече на глас.
— Нали се сещаш... цветя, например?

— Направихме го — кимва Деймън и добавя. — Не само, че донесохме онези там — и посочва към огромен букет от свежи пролетни цветя, — но направихме и много щедро дарение на Дружеството за защита на животните от насилие — анонимно, разбира се.

— Помагаш на хората анонимно?! — наслаждавам се на начина, по който е повдигнал вежда, както и на извивката на устните му, които жадувам да притисне към моите. — Смятах, че си против това?

По погледа му личи, че е възприел думите ми погрешно — аз просто се шегувах. Каня се да му го обясня, когато Джош ни махва с ръка да се приближим.

Когато вече стоим до него, той се озърта и внимателно проверява да не би Хевън да ни чува. После се обръща към нас:

— Вижте какво, трябва ми помощта ви. Направих голяма глупост.

— Каква? — присвивам очи срещу него, макар вече да съм видяла отговора в главата му.

Той пъха ръце в джобовете си толкова рязко, че боядисаната му в черно коса пада в очите му:

— Взех ѝ котенце. Има едно момче от групата ми... Както и да е, котката на приятелката му роди съвсем наскоро, а аз си помислих, че така може да ѝ помогна да преодолее загубата на Чарм, затова взех за нея едно черно... А тя знаете ли какво ми каза — че нищо не разбирам. Наистина ми е ядосана!

— Сигурна съм, че ще ѝ мине. Просто ѝ дай малко време и ще... Той обаче поклаща глава.

— Шегуваш ли се? Не я ли чу току-що?! — поглежда ни отчаяно. — Не спря да повтаря, че Чарм е била уникална, невероятна и нищо не може да я замести!

Тръсва глава и извърща поглед.

— Това бе насочено към мен, сигурен съм.

— Всички се чувстват така, когато загубят домашен любимец. Мисля, че ако ѝ...

Спирам, защото изражението му е наистина съкрушено. Явно е приел поражението — думите ми изобщо не стигат до съзнанието му.

— Няма начин. — Повдига рамене и хвърля поглед към нея, а в очите му ясно е изписано разбирането, че я е изгубил. — Именно това имаше предвид. Тъгува за Чарм, на мен ми е сърдита, а на задната седалка на колата ми мяучи котенце, което не знам какво да правя. Не мога да го отнеса вкъщи, майка ми ще ме убие. Майлс не може да го прибере, нали ще ходи в Италия... Затова си помислих, че може би вие ще го искате... нея, тоест. — Погледът му умолително се стрелка помежду ни, макар той да не казва нищо повече.

Поемам си дълбоко въздух и поглеждам към близначките. Сигурна съм, че страшно биха се зарадвали да си имат собствена животинка, особено след като видях как реагират на Чарм. Само че... какво ще се случи с котето, когато възстановят магическите си способности и се завърнат в Съмърленд? Ще се превърне ли в наша отговорност?

Те обаче се обръщат да ме погледнат, лицето на Роми грейва в усмивка, а устните на Райни се свиват и аз решавам, че ми трябва всички червени точки, които мога да натрупам пред тях. Едно сладко малко коте би било добро начало.

В момента, в който срещам очите на Деймън, разбирам, че сме на абсолютно едно и също мнение по въпроса. Така че всички се

насочваме към колата на Джош, а Деймън обобщава мислите ни с думите:

— Хайде да погледнем.

— Леле Боже! Ама сериозно ли? Ама можем ли да я задържим? Наистина ли е за нас?!

Роми гушва черното котенце и мести блеснал от надежда поглед между двама ни.

— Щом я искате, ваша е — кима Деймън, — но трябва да благодарите на Евър, не на мен. Идеята бе нейна.

Мой ред е да срещна широката усмивка, която се разлива по лицето на Роми. Райни пък изкривява лице — явно смята, че има някаква уловка.

— Как ще я наречем? — Роми поглежда първо към нас, преди да се обърне към Райни. — И не казвай Джинкс Втора или Джинкс на квадрат, нито друго производно, защото това котенце заслужава собствено име!

Прегръща още по-силно котето и нежно го целува по миниатюрната черна глава.

— Освен това заслужава много по-добра съдба от тази на първата Джинкс.

Каня се да ги попитам какво се е случило с нея, когато Райни отсича:

— Всичко това е минало! Роми обаче е права, трябва да измислим най-подходящото име. Нещо силно и тайнствено — нещо наистина добро.

Сега четиримата сме седнали в прекалено голямата всекидневна на Деймън. Двамата с него си поделяме кушетката — ръцете ни са преплетени, кракът ми е прехвърлен върху неговия, а наум изброяваме множество имена, които ни се струват подходящи. Аз съм тази, която първа се обажда:

— Какво ще кажете за Луна? — поглеждам ги с надеждата да им харесва, колкото и на мен самата. — С ударение върху „у“-то, нали се сещате — това е латинската дума за „луна“.

— Ох, моля ти се! — подигравателно извива очи Райни. — Чудесно знаем какво означава Луна. И вероятно знаем доста повече

латински от *теб*.

Кимам, като се старая да остана спокойна и да не повишавам глас; няма да се хвана на тактиката ѝ:

— Ами... нали казват, че котките имат някаква мистична връзка с луната... Та си помислих, че... — млъквам, защото един поглед към лицето ѝ е достатъчно да потвърди, че няма смисъл — тя е категорично против.

— Нали знаете, някога се вярвало, че котките са деца на луната — намесва се и Деймън, решен не само да ме спаси, но и да докаже — веднъж и завинаги — че съм достойна за уважението им. — Защото, също като луната, живеят през нощта.

— Може да я наречем Лунно дете! — възкликва Райни.

Обмисля го за миг и добавя:

— Да, това е! Определено. Лунно дете. Звучи *толкова по-добре* от Луна!

— Не е вярно — Роми поглежда към котето, спящо в скута ѝ, и започва да го чеше между ушите. — Лунно дете не е правилно. Звучи прекалено тежко, прекалено голямо за такова малко коте. Освен това името трябва да се състои само от една дума. А котенцето ми прилича именно на Луна. Луна... Значи така ще я наречем, нали?

Поглежда към нас, останалите. С Деймън кимаме в съгласие. Само Райни отказва да се помръдне — естествено, само за да ме ядоса.

— Съжалявам, Райни — Деймън стисва ръката ми, а тънкият воал енергия е единственото, което я разделя от неговата, страхувам се, че печели мнозинството.

После затваря очи и изящна кадифена каишка — толкова тъмнолилава, че изглежда почти черна — се материализира около врата на Луна. Роми и Райни ахват, но очите и на двете светят от удоволствие. После проявява и кадифено легълце в същия наситено лилав нюанс.

— Мисля, че трябва да я оставите да поспи — предлага им той.

— Ама защо, така ни е добре и на двете! — възразява Роми и в гласа и се прокрадва хленчене.

— Да, но освен нея имаме и други неща, с които да се занимаваме. Например уроци. Нали така?

Близначките се споглеждат и се изправят едновременно. Внимателно наместват Луна в новото и легло и за кратко спират до

него, за да се уверят, че спи и й е удобно. После се връщат при Деймън, напълно готови за работа. Сядат срещу него с кръстосани глезени и отпуснати в скутовете ръце. Изглеждат по-покорни и послушни, отколкото някога съм ги виждала. Готови да изпълняват каквото и да им каже да сторят.

За какво са тези приготовления? — питам наум и се измествам, за да може Деймън да седне по-удобно.

— Магия — отвърща той и ги поглежда. — Трябва да се упражняват всеки ден, ако искат силите им да се върнат.

— И как се упражняват? — Присвивам очи и моментално започвам да се чудя дали това има нещо общо с курсовете, които Джуд смята да провежда. — Тоест, има ли някакви тестове, попълване на празни места — като в училище?

Деймън свива рамене:

— Всъщност са серия упражнения за медитация и визуализация... това ти е познато. Само че са по-трудни и продължителни от онези, на които те подложих при първото ни пътуване до Съмърленд. Впрочем на теб не ти бяха необходими. Докато близначките, макар да са наследнички на много поколения надарени вещици, в сегашното си състояние на практика са се върнали съвсем в началото. Все пак се надявам, че с редовни тренировки и малко повече усилия ще си възвърнат изгубеното и то не след дълго.

— Колко всъщност е това „не след дълго“? — питам го.

В действителност имам предвид: *След колко време ще си получим живота обратно?*

Деймън свива рамене:

— Няколко месеца. Може би малко повече.

— Има ли как да използваме „Книгата на сенките“?

Осъзнавам, че съм сбъркала — но чак след като съм произнесла думите на глас. Изражението на Деймън показва, че съвсем не е щастлив от това развитие, а близначките... те са се навели напред, толкова напрегнати, че всеки миг може да паднат от столовете си.

— Имаш у себе си „Книга на сенките“? — пита Райни невярващо, а Роми затаява дъх.

Поглеждам към Деймън и разбирам, че не е доволен от интереса им. Книгата обаче може да помогне и на тях, а не само на мен, затова казвам:

— Е, не точно „имам“... не и у мен. Обаче знам къде е и как може да се доберем до нея.

— Ама наистина ли? Истинска „Книга на сенките“?

Думите са подредени като въпрос, но по погледа ѝ разбирам, че е сигурна — книгата е фалшива.

— Нямам представа — свивам рамене. — Значи не е само една, така ли?

Тя поглежда към Роми, като клати глава и повдига вежди, сякаш се пита докъде точно се простират глупостта и незнанието ми. После се намесва Деймън:

— Не съм я виждал, но от описанието на Евър съм убеден, че е истинска. И доста мощна. Прекалено могъща за вас, поне в сегашната ситуация. Може би по-късно, след като сме напреднали с упражненията по медитация...

Роми и Райни обаче не го слушат, вниманието им е приковано от мен. Едновременно стават от столовете си и казват:

— Заведи ни там, моля те! Трябва да я видим.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Как ще влезете вътре? — прошепва Роми, която наднича иззад гърба ми с предпазливо изражение на лицето.

— Ба! — тръсва глава Райни. — За тях това е съвсем лесно. Просто трябва да отключат катинара с умовете си.

— Така е — намесвам се с усмивка аз, — но по принцип върши работа и ключът.

И го разклащам лекичко пред лицата им, преди да го пхна в ключалката. Внимавам да не срещам погледа на Деймън, което всъщност не ми е нужно, за да разбере, че изобщо не одобрява идеята.

— Тук значи работиш — отбелязва Роми и влиза.

Движи се леко и внимателно, сякаш се страхува да не бутне нещо. Кимам и поставям пръст на устните си, вместо да изшъткам. После тръгвам пред тях към стаичката в задната част.

— Добре де, ама ако магазинът е затворен, а ние сме единствените хора тук, защо трябва да пазим тишина? — пита на висок глас Райни.

Звукът отскача от стените и цялата стая започва да кънти. Явно тя иска да съм наясно — изпитва леко задоволство от това, че ще ѝ покажа „Книгата на сенките“, нищо повече.

Отварям вратата към служебното помещение отзад и ги подканям с жест да влизат вътре и да седнат, докато ние с Деймън обсъждаме ситуацията в коридора пред вратата.

— Това не ми харесва — заявява той с потъмнели очи, приковани в моите.

Кимам — напълно съм наясно с мнението му, но не възнамерявам да отстъпвам.

— Евър, говоря сериозно. Нямах представа в какво се забъркваш. В тази книга има могъщество... ако попадне в погрешни ръце, може да бъде много, много опасна.

Тръсвам глава и отсичам:

— Виж какво, близначките са запознати с този вид магии и всъщност много по-добре от нас. А щом те не са особено притеснени, не би могло да е толкова зле, нали?

Той обаче също отказва да отстъпи:

— Има и по-добри начини.

Въздъхвам. Искам вече да започваме, твърде съм изнервена в момента, за да се разправам и с това.

— Държиш се, сякаш се каня да ги науча на куп черни магии или да ги превърна в зли вещици — с брадавици, метли и черни островърхи шапки! Всъщност единственото, което искам, е да си върнат силата! Не целиш ли и ти същото?

Същевременно много внимателно прикривам ума си, за да не чуе неизреченото — истинската причина за идването ни тук. А тя е, че прекарах целия вчерашен ден в безплодни опити да схвана поне малко от написаното в книгата. Така че ми е нужна помощ, за да открия как да принудя Роман да ми даде противоотровата, ако изобщо има надежда за това. Но е по-добре да премълча тази част. Деймън не би одобрил. Никога.

— Въпреки това. Има и по-добри начини да се направи повтаря той търпеливо, но твърдо. — Набелязал съм им учебна програма, просто трябва да им дадеш достатъчно време, за да...

— Колко време? — прекъсвам го аз. — Няколко седмици? Или няколко месеца... даже година? Може би нямаме толкова време за губене — това не ти ли хрумна?

— Ние?

Веждите му се сключват, докато погледът му внимателно изследва лицето ми. В очите му бавно започва да проблясва разбиране.

— Ние, те — все тая! — свивам рамене, защото усещам, че ще е най-добре да не продължавам в тази посока. — Нека просто им покажа книгата. Поне да разберем дали е истинска. Та ние дори не сме сигурни, че действа! Възможно е реакцията ми да е била малко... ами, може просто така да ми се е сторило. Хайде, Деймън! Моля те! С какво би могло да навреди?

Той очевидно е убеден, че може да навреди, при това много.

— Само един бърз поглед... просто колкото да проверим дали е истинска, или не. После се прибираме директно вкъщи и можеш да започнеш с урока си. Става ли?

Той обаче не казва нищо, само кимва с глава и ми махва с ръка да влизам. Отивам към стола от другата страна на бюрото, сядам и се навеждам към най-долното чекмедже. В този миг Райни казва:

— За ваше сведение, чухме абсолютно всичко. Имаме изключително добър слух. Би било добра идея да се придържате към телепатичните си разговори.

Игнорирам я упорито, поставям ръка на дръжката и отварям ключалката с ума си. Хвърлям бърз поглед към Деймън, докато ровя из купчината папки. Бързо избутвам документите и калкулатора встрани. Достигам фалшивото дъно, сграбчвам книгата и я тръсвам на бюрото. Усещам боцкане и шум в ушите от съдържащата се в нея енергия.

Близначките се втурват напред и се вторачват в древното, подвързано с кожа томче с благоговение, каквото никога преди не съм виждала да проявяват.

— Е, как мислите? Истинска ли е? — Погледът ми се стрелка между двете.

Сдържам дъха си в очакване на отговора им. Роми накланя глава встрани с озадачено изражение на лицето, а Райни се протяга напред. Отгръща първата страница и двете ахват едновременно. Застиват безмълвни и с разширени от учудване очи.

После Райни се покатерва и сяда в единия ъгъл на бюрото. Обръща книгата, така че да я виждат и двете, а Роми се надвесва над краката ѝ и започва да проследява с пръст редиците напълно неразбираеми за мен символи. Ако мога да съдя по движението на устните им, за тях нещата съвсем не стоят така — напротив, те разбират идеално смисъла им.

Хвърлям поглед към застаналия точно зад тях Деймън. Лицето му не издава нищо от чувствата му в момента — просто гледа как близначките си шепнат, кикотят се и се бутат с лакти от въодушевление, докато прелистват страниците.

— Е? — питам, нетърпелива да разбудят загатката и да ми дадат ясен отговор.

— Истинска е — отсъжда Райни и кима с очи, все така приковани в страницата. — Тази специално е направена от някой, който наистина си е разбирал от работата!

— Да не искаш да кажеш, че не е само една? — присвивам очи и се опитвам да срещна техните, скрити под дълги мигли и бретони.

— Точно така — кима Роми. — Има страшно много. „Книга на сенките“ е просто общо наименование, използва се вместо „магическа книга“ или „сборник със заклинания“. Смята се, че са ги наричали така, защото се е налагало да ги крият — да са „в сянка“, както е изразът — заради съдържанието им.

— Да-а — намесва се Райни, — а според други е заради това, че често са ги чели и дори писали на светлината на свещи. А пък тя хвърля сенки, както знаете.

Роми свива рамене:

— Което и да е вярното обяснение, едно е сигурно: за написването им е използван код. Така че да не могат да бъдат разчетени, ако попаднат в неправилни ръце. А онези, които притежават истинска сила, като тази тук — тя забива показалеца си в хартията и розовият ѝ нокът проблясва, — са изключително редки и е много трудно да се намерят. Обикновено са много добре скрити, пак, с цел да не бъдат използвани за нещо зло.

— Значи наистина притежава сила? И е истинска? — просто искам да чуя потвърждението още веднъж.

Райни ме поглежда и започва да клати глава: явно съм толкова тъпа, че чак не е за вярване. Сестра ѝ обаче кима и казва:

— Сигурна съм, че в действителност можеш да усетиш енергията на думите, написани на тази страница. Говорим за реално могъщество.

— Значи смяташ, че ще е полезна? Че ще ни помогне... тоест, ще ви помогне да получите, каквото искате? — очите ми ги стрелват с надеждата, че ще отговорят „да“; същевременно внимателно избягвам погледа на Деймън.

— Лошото е, че сме позабравили... — започва Роми. — И не сме сигурни дали ще успеем да...

— Говори от свое име! — отсича Райни.

Отново прехвърля страниците, докато стига началото и открива онази, която ѝ трябва. После започва да нарежда думи, сред които нямам нито една позната. От нейните устни обаче се леят с такава лекота, сякаш са на майчиния ѝ език.

— Видя ли? — Размахва ръка във въздуха и се разсмява доволно, като вижда светлинките, които ту се появяват, ту изчезват от върховете на пръстите ѝ. — Не съм съгласна, че сме „забравили“.

— Е, като се има предвид, че трябва да избухнат в пламъци, бих казала, че имаме още много работа — отвръща Роми с ръце на кръста и вдигнати вежди.

— Да избухнат в пламъци? — хвърлям стреснат поглед към Деймън.

Май беше прав — това е опасно в неправилните ръце... като техните. Те обаче само се размиват, твърде погълнати от удоволствието, което изпитват.

— Бау! Направо ти изкарахме ангелите, нали? Ха-ха-ха!

— Толкова си наивна, че направо не е за вярване! — добавя Райни. Естествено, че няма да пропусне такъв удобен случай да ме изкара глупачка.

— А пък вие, момичета, гледате прекалено много телевизия! — захлопвам книгата и я измъквам изпод носа им.

— Ама, чакай! Не можеш да ни я вземеш! Тя ни трябва! — два чифта ръце трескаво се протягат и започват да драскат във въздуха.

— Не е моя. Тоест, не можем да си я отнесем вкъщи, така или иначе — заявявам, като я държа достатъчно високо, за да не могат да я стигнат.

— Ама как ще си върнем способностите, ако ни я вземеш и я скриеш?! — нацупва се Роми.

— Ами да — добавя Райни, като клати глава, — първо ни принуждаваш да напуснем Съмърленд, а сега...

Спира, защото Деймън е вдигнал ръка. Всъщност мълкват и двете.

— Мисля, че ще е най-добре да я приберете — казва той през зъби, а напрегнатият му поглед се приковава в моя. — Веднага!

Кимам, като си мисля, че е по-разстроен, отколкото смятах, за да настоява да се придържахме към направената преди малко уговорка. После обаче проследявам погледа му до монитора, на който се вижда как една неясна тъмна фигура влиза в магазина и се насочва право към нас.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Рязко отварям чекмеджето и трескаво набутвам вътре книгата, докато мекото тупкане на стъпките се приближава все по-близо и по-близо. Едва съм успяла да го затворя, когато Джуд отваря вратата и наднича с думите:

— Работиш до късно ли?

Влиза в стаята и протяга ръка към Деймън, който се поколебава за миг, докато го измерва с поглед. После се здрависва с него, но дори след като пускат ръцете си, очите му остават прекалено съсредоточени и нетрепващи, сякаш умът му е много далече оттук.

— Ей, какво става тук? Семейно посещение на работното място ли сте спретнали? — усмихва се Джуд, макар че тази усмивка не успява да стопли напълно очите му.

— Не! Просто...

Нямам никаква представа какво да му кажа. Срецам за секунда дълбокия му пронизателен поглед и бързо отклонявам очи.

— Разглеждахме твоята „Книга на сенките“ — заявява Райни със скръстени ръце и присвити очи. — И се чудехме откъде я имаш.

Джуд кима, а устните му съвсем лекичко се извиват в ъгълчетата:

— А вие сте?

— Роми и Райни — обяснявам. — Те са ми...

Поглеждам ги със странното усещане, че няма как да опиша взаимоотношенията ни.

— Племенници — довършва Деймън с поглед, втренчен в Джуд. — В момента живеят при мен.

Джуд отвърща на погледа му за секунда, след което пак се обръща към мен. Идва на сантиметри от бюрото и кима:

— Е, колкото и добре да бе скрита, не се съмнявам, че това не е било пречка за теб.

Преглъщам с усилие и хвърлям поглед към Деймън, който продължава да оглежда Джуд с изражение, което никога преди не съм виждала на лицето му. Сякаш цялото му същество е застанало нащрек,

в пълна бойна тревога — замръзнала стойка, сковани от напрежение черти и толкова присвити очи, че са се превърнали в цепки.

— Уволнена ли съм? — питам го и се изхилвам лекичко, но не защото ми е весело.

Всъщност съм съвсем сериозна.

Джуд поклаща глава:

— Че защо да си уволнявам най-добрата ясновидка? Всъщност единствената, с която разполагам. — Вече се усмихва открито. — Смешното е, че тази книга е в чекмеджето от миналото лято, но досега не я намери никой.

После свива рамене:

— Впрочем на какво се дължи интересът към нея? Смятах, че не искаш да се занимаваш с магии и заклинания?

Сгърчвам се от неудобство на стола си и започвам притеснено да се въртя, изнервена не само от ситуацията, но и от Деймън, който все така не сваля очи от него.

— Ами, аз не искам, но близначките много се интересуват от...

— Уика — прекъсва ме Деймън и обгръща закрилчески раменете им. — Интересуват се от Уика и Евър реши, че тази книга може да им е полезна. Макар че тя очевидно е за напреднали, прекалено е сложна.

Сега е ред на Джуд внимателно да го огледа:

— Явно току-що си намерих ученички номер две и три.

— Има и първа? — възкликвам прекалено бързо и без да помисля, след което хвърлям поглед към Деймън и силно се изчервявам.

Джуд свива рамене:

— Ако се появи, разбира се. Като че ли много се запали от идеята, но...

Онър. Разбирам го, без дори да ми се налага да надничам в ума му. Тя се е записала първа — и не изпитвам никакво съмнение, че ще се появи.

— Ученички? За някакви курсове? — пита Деймън с ръце, все още поставени върху раменете на момичетата, а погледът му се стрелва между двамата ни с Джуд.

— „Развитие на психическите и екстрасенски способности, първо ниво“. — Джуд свива рамене. — Смятам леко да наблегна

конкретно на способностите за презареждане и отделно на някои прости заклинания. Започваме съвсем скоро, може би още утре. Защо да чакаме?

Роми и Райни се споглеждат. В погледите и на двете блести въодушевление, но Деймън поклаща глава и отсича:

— Не.

Джуд му хвърля спокоен поглед, изражението му не показва никакво притеснение. Не изглежда ни най-малко обезкуражен.

— О, хайде, де! Даже няма да им вземам такса. Така или иначе, това е съвсем ново и за мен, така че ще го сметна просто за добър начин да изпробвам идеята и да проверя дали има смисъл. Освен това ще бъде съвсем опростен начален курс, нищо сериозно и опасно, ако това те притеснява.

Очите им се срещат и моментално разбирам, че макар „сериозната“ магия да е основната причина за загрижеността на Деймън, съвсем не е единствената.

Не, тази внезапна раздразнителност и нехарактерната за него предпазливост определено имат нещо общо с Джуд.

И с мен.

С Джуд и мен, заедно.

И ако не го познавах по-добре, щях да си помисля, че ревнува. Обаче аз го познавам достатъчно добре, за да схвана, че причината за това поведение се свежда само до един човек: мен самата.

Близначките започват да го убеждават, вперили умолително огромните си тъмни очи в неговите:

— Моля те, моля те! — Гласовете им се сливат във високо хленчене. — *Наистина, ама наистина страшно много* искаме да ходим на такъв курс!

— Това ще ни помогне да си върнем магията! — кима Роми с усмивка и започва да го дърпа за ръката.

— И няма да сме постоянно в къщата, така че и Евър ще спре да мрънка, че ви липсва усамотение! — добавя Райни, като успява да вмъкне обида към мен дори в молбата си.

Джуд ме поглежда и вдига вежди развеселено, но аз бързо отклонявам очите си. Чакам със затаен дъх какво ще каже Деймън.

— Ще го постигнем сами, по моя начин... Просто трябва да имате търпение. — Решението му е окончателно и няма място за

преговори.

Джуд кимва и пъха ръце дълбоко в джобовете си, след което все така спокойно заявява:

— Няма проблеми. Ако все пак промениш решението си или пък просто ти се прииска да наминеш и да провериш как върви, заповядай. Кой знае, може пък и да научиш нещо?

Очите на Деймън се присвиват почти незабележимо. Това обаче ми е напълно достатъчно, тъй че се изправям и питам:

— И така, още ли съм в графика за утре?

— Колкото по-рано, толкова по-добре.

Наблюдава ме, странно съсредоточен, докато заобикалям бюрото и се озовавам в прегръдките на Деймън.

— Аз ще позакъснея — добавя Джуд и сяда на мястото, което току-що съм освободила, — затова, ако дойде онова момиче... — и ми хвърля кос поглед.

— Онър — кимам аз.

Деймън ахва изненадано, а Джуд се разсмива и заявява:

— Леле, ти наистина си ясновидка! Както и да е, ако се появи, кажи й, че ще започнем другата седмица по някое време.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Приятелят ти изглежда готин. — Джуд се обляга на ръба на щанда с чаша кафе в ръката и ме поглежда.

— Изглежда, защото е готин — натъртвам аз, докато проследявам с пръст ангажиментите си в книгата за записвания.

Имам сеанси за 14.00 часа, после за 15.00 и така през час до пет следобед. С облекчение забелязвам, че нито едно от имената не ми е познато.

— Значи наистина ти е... гадже, така ли? — Отпива от чашата, докато очите му ме изучават над ръба ѝ. — Не бях напълно сигурен. Изглежда прекалено възрастен, нали разбираш?

Хлопвам книгата и се протягам за водата си, макар че определено бих предпочела глътка от сиропа си за безсмъртие. Обаче съм се заклела да не го пия публично, откакто Роман се появи.

— В един и същи клас сме — свивам рамене и отвърщам на погледа му. — Кое би трябвало да значи, че сме на една и съща възраст, нали?

Надявам се, че поставяйки по този начин въпроса, ще избегна по-нататъшно разпитване. Джуд обаче продължава да се взира в мен, а погледът му сякаш става още по-дълбок и проникателен:

— Не съм съвсем сигурен... така ли е?

Преглъщам с усилие внезапно появилата се в гърлото ми буца и отклонявам поглед. Сърцето ми ускорява ритъма си, докато наум се питам: „Дали и той е усетил нещо? Подозира ли ни... да не би да знае?“

— Би могло да значи, че е повтарял — усмихва се и морскозелените му очи се изпълват със светлина, — в продължение, да речем, на няколко десетилетия... поне.

Изпъвам рамене, твърдо решена да не обръщам внимание на обидата — ако е такава, разбира се. Не бива да забравям, че Джуд ми е не просто шеф — и благодарение на него Сабин спря да ми върви по

петите и да настоява. Също така притежава и „Книга на сенките“. А аз отчаяно имам нужда от нея.

Така че сменям темата:

— Е, как се запозна с Онър?

Докато изчаквам отговора му, се навеждам напред и се преструвам, че съм много заета с витрината с бижута. Пренареждам сребърните верижки, на които висят обковани със сребро камъни, и прикрепвам до тях етикетчетата с цените. Надявам се, че изглеждам достатъчно равнодушна и незаинтригувана — като човек, който просто запълва мълчанието с маловажни въпроси, а не все едно наистина има значение.

Той оставя чашата си на щанда и хлътва в задната част на магазина. След секунди помещението се изпълва със звука на щурци и дъжд — това е дискът, който пуска всеки ден.

— Бях оставил рекламни листовки в това заведение — обяснява той, след като се връща на щанда и посочва надписа върху чашата си.

— Тя сама ли беше или с нея имаше още някого? — продължавам аз.

Присвивам очи, защото ясно си представям Стейша да я подбутва и да я праща да се запознае с него, все едно е някаква игра. Или бас.

Той се вглежда така настойчиво и продължително в лицето ми, че съм принудена да отклоня очи. За да намеря занимание за ръцете си, започвам да подреждам пръстените по цвят на камъните и големина. Продължавам обаче да усещам погледа му.

— Не забелязах — отговаря той накрая и повдига рамене. — Просто се приближи и попита за курса, така че ѝ дадох една листовка.

— Разговаряхте ли? Каза ли ти защо се интересува от подобен курс? — настоявам аз.

С тези думи моментално провалям ефекта от преструвката си. Определено не би ги изрекъл човек, който просто си търси лека тема за разговор.

Джуд също го разбира и ми хвърля бърз, кос поглед:

— Каза, че има проблеми с приятеля си. Искаше да знае дали мога да я науча на някакви подходящи заклинания, с които да оправи нещата.

Ахвам — не мога да преценя дали се шегува, или е сериозен. Той обаче избухва в смях:

— Всъщност откъде се взе този интерес? Да не би да се е опитала да ти открадне гаджето или нещо подобно?

Поклащам глава и затварям стъклото над щанда с бижутата, след което твърдо срещам погледа му:

— Не. Не тя — а най-добрата й приятелка.

Джуд ме измерва с поглед и пита предпазливо:

— И какво стана — успя ли?

— Не! Разбира се, че не!

Сърцето ми препуска, а бузите ми горят. Ясно ми е, че отговорих твърде бързо — няма начин да ми повярва. Затова добавям:

— Това обаче не я спира да опитва отново.

С което всъщност май само влошавам нещата.

— „Не я спира“ или „не я спря“? Не се е отказала, така ли?

Повдига чашата си и отпива, без да сваля очи от лицето ми. Свивам рамене, но не казвам нищо. Още не съм възстановила равновесието си след изблика преди малко. Освен това се ядосвам, защото сама съм си виновна — аз започнах този разговор.

— И какво — захвана се с тази работа, за да откриеш противоположно заклинание? Нещо, което да държи всички други момичета далеч от Деймън? — пита той с вдигната вежда.

Нищо в гласа му не подсказва дали това е просто шега.

Започвам да се въртя на столчето си, изнервена от тежестта на преценяващия му поглед. Не ми харесва и как звучи името на Деймън, когато той го произнася.

— Предполагам, че това обяснява внезапния ти интерес към „Книгата на сенките“ — не се отказва Джуд.

Тръсвам глава и се отдръпвам от щанда. Не ме интересува дали ще го възприеме като поведение на недисциплиниран служител, или нещо подобно. Този разговор приключи и искам това да стане напълно ясно.

— Проблем ли ще е това за теб? — пита той с неразгадаема интонация.

Гласът му ме спира точно до първата лавица с книги. Не съм сигурна какво има предвид, така че се обръщам да разчета аурата му.

Това обаче също не помага — яркожълтият слънчев цвят не носи специално послание в случая.

— Зная, че не искаш хората да знаят каква си, а сега ще идва момиче от твоето училище и... — той повдига рамене и оставя на мен да довърша наум.

Повтарям жеста му, защото няма какво да добавя. Осъзнавам, че хората, на които им е известна истината за способностите ми, все повече се увеличават. Първо Миноз, после Джош, почти веднага след това — Онър, което значи и Стейша (впрочем, тя така или иначе вече подозира). Да не забравям и Хевън и обещанието ѝ да разбуди загатката ни.

Най-лошото е, че всичко може да бъде проследено... и води директно до мен.

Зная, че трябва да кажа нещо, само че нямам идея какво.

— Онър не е...

..._мила, приятна, добра, сваятна — изобщо не е такава, каквато изглежда..._ Истината обаче е, че така бих описала Стейша. Онър е загатка.

Джуд търпеливо чака да довърша. Извързвам се встрани и оставям косата да скрие лицето ми:

— Онър е човек, когото не познавам добре.

— Значи ставаме двама.

Той се ухилва, глътва остатъците от кафето си, след което смачква чашата и я запокитва право в кошчето. Чува се глух удар, а аз вдигам очи и срещам търсеция му поглед.

— Макар че изглеждаше малко несигурна... объркана дори. А точно на такива хора се опитваме да помогнем тук.

И с тези заключителни думи най-после ме оставя да работя.

В шест часа последната ми клиентка — влязла точно преди да затворим — си тръгва. Намирам се пред огледалото в задната стаичка и оправям собствената си коса, след като свалих черната перука, която реших да нося на работа.

— Така е по-добре — отбелязва Джуд, като за кратко вдига поглед от компютъра си. — Русото ти отива. Това, черното, е някак... агресивно. — И се връща към работата си с леко кимване.

— Знам. Изглеждам като прекалено анемична Снежанка — поглеждам го и се разсмяваме едновременно.

— Е, какво мислиш? — пита той с поглед, отново прикован в монитора.

— Хареса ми — казвам замислено и се отдръпвам от огледалото.

Отивам до бюрото и сядам на ръба:

— Беше... добре. Е, някои неща бяха доста потискащи, но е хубаво, когато можеш да помогнеш на някого, за разнообразие. Нали разбираш какво имам предвид? — Разсеяно наблюдавам пръстите му, които хвърчат толкова бързо по клавиатурата, че не успявам да следвам движението им. — Защото, честно казано, не бях съвсем сигурна. Сега обаче си мисля, че наистина мина добре. Всъщност... да не си получил оплакване или нещо подобно?

Той поклаща глава и започва да прехвърля документите на бюрото, като присвива замислено очи.

— Нали не си забравила да си издигнеш предпазен щит?

След което ми отправя дълъг замислен поглед. Аз повдигам рамене. Нямам представа какво има предвид — единственият щит, който умея да прилагам, изключва енергията на всички около мен. А това би направило провеждането на ясновидски сеанс напълно невъзможно.

— Трябва да се защитаващ по някакъв начин — заявява той и избутва настрани лаптопа си, за да ми обърне внимание. — И преди, и след сеанса. Никой ли не ти е показал как да издигаш защитна стена срещу нежелано проникване, като същевременно оставяш пролука в щита?

Поклащам глава. Чудя се дали изобщо е необходимо в моя случай — аз съм безсмъртна, все пак. Не мога да си представя, че съществува обикновен човек, чиято енергия е по-силна от моята...

— Искаш ли да те науча?

Свивам рамене и започвам да се чеша по ръката, като хвърлям скрито поглед към часовника. Питам се колко ли време ще отнеме.

— Няма да е много — обяснява той, правилно разчел изражението ми.

Вече става от бюрото си.

— Освен това е наистина важно. Мисли за това като за миене на ръцете — премахва влиянието на всичко негативно, което носят със себе си клиентите ти. По този начин техните проблеми няма да замърсят живота ти.

Показва ми с жест да седна на единия от столовете и сам се отпуска на другия. После се вглежда в мен със сериозно изражение на лицето:

— Смятах да ти покажа стъпка по стъпка едно медитационно упражнение, което ще ти помогне да засилиш аурата си. Всъщност аз не виждам аурата ти, така че не знам дали наистина се нуждае от укрепване.

Стисвам силно устни и прехвърлям десния си крак върху левия. Започвам неловко да се въртя на мястото си. Не знам как да реагирам.

— Някой път ще трябва да ми кажеш как успяваш да я скриеш толкова добре. Умирам от желание да науча техниката ти.

Кимам съвсем леко, все едно се съгласявам, че ще го направя някой ден — просто не точно сега.

Гласът му е нисък и мек, почти шепот:

— Затвори очи и се отпусни. Дишай бавно и дълбоко, като при всяко вдишване си представяш златист водовъртеж от чиста енергия, а при всяко издишване — вихрушка от тъмна мъгла. По този начин вдишваш доброто и се отърсваш от лошото. Повтаряй този цикъл, като допускаш единствено добрата енергия да прониква в клетките ти. Прави го отново и отново, докато не се почувстваш пречистена, цялостна и готова да започнем.

Следвам съвестно указанията му. Концентрирам се върху дишането си: поемам си въздух бавно, спокойно и равномерно. Първоначално усещането за внимателния му поглед е твърде осезаемо. Зная, че ме изучава по-съсредоточено, отколкото, ако очите ми бяха отворени. Скоро обаче съм погълната от ритъма. Пулсът ми се успокоява, съзнанието ми се изчиства... не остава нищо, освен дишането, върху което съм се съсредоточила.

— Когато си готова, си представи конус от великолепа, бляскава златистобяла светлина, която се спуска към теб от небесата. Конусът нараства и се разширява, докато се оказваш напълно потопена в него. Той обгръща цялото ти същество и прегражда пътя на всички понисши енергии или зли сили, които биха опитали да се промъкнат в теб. Твоята положителна същност остава недокосната и в пълна безопасност от всеки, който би се опитал да я достигне или изсмуче.

Отварям едно око и го поглеждам. Никога не съм се сещала за възможността някой да се опита да открадне моето чи.

— Имай ми доверие — казва той и махва с ръка, явно ме подканя да затворя очи и да се върна към медитацията. — Сега си представи същата светлина, която се издига под формата на невероятно мощна крепост, отблъсква мрака и те пази от всяко зло.

Правя го. Представям си наум картината: първо аз самата, седнала на стола, а конусът от светлина се спуска отгоре ми, обвива първо косата, после раменете и тениската ми, продължава с дънките и стига до чехлите ми. Обгръща ме напълно и заключва доброто от вътрешната си страна, а всичко лошо остава отвън — точно както каза той.

— Какво е усещането? — чувам гласа на Джуд току до себе си, явно е много по-близо, отколкото предполагам.

— Чудесно — кимам с глава и продължавам да поддържам светлинния конус в ума си все така ярък и нетрепващ. — Усещането е за нещо топло и хубаво и е... ами, просто е хубаво.

Свивам рамене. Струва ми се много по-важно да се насладя на преживяването, отколкото да издирвам правилния израз.

— Трябва да правиш това упражнение всеки ден — но не бива да продължава повече, отколкото този път. След като веднъж си го направила, достатъчно е просто да поемеш няколко пъти дълбоко въздух за пречистване и да си представиш себе си, обгърната от светлина, за да поддържаш конуса. Все пак можеш да го подновяваш от време на време — особено ако смяташ да се задържиш и да си спечелиш популярност тук.

Той поставя широко разперена длан върху рамото ми, а пръстите му нежно докосват памучната материя на тениската ми. Усещането е толкова шокиращо и разтърсващо, а образите — така ясни и пълни, че скачам на крака.

— Деймън! — извиквам с дрезгав глас, който стърже по гърлото ми като шкурка.

Обръщам се и го съзирам — застанал е на вратата и ме наблюдава... *ни* наблюдава.

Той кима и среща погледа ми — все така изпълнен с обич към мен. Или поне така изглежда. И колкото повече се разтяга този миг във времето, толкова по-отчетливо усещам нещо друго зад обичайното. Нещо мрачно. Притеснително. Нещо, което той упорито е решен да скрие.

Тръгвам към него и хващам протегнатата му към мен ръка. Наясно съм, че помежду ни потрепва предпазния воал от енергия, но съм сигурна, че никой друг не може да го забележи... После обаче виждам, че Джуд е присвил очи и ни наблюдава.

Стрелвам Деймън с поглед, без да мога да определя какво точно крие — освен, че е нещо важно. Започвам да се чудя какво прави тук, дали не е усетил по някакъв невъобразим начин случващото се.

Ръката му ме обгръща по-силно и той ме придърпва по-плътено към себе си с думите:

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но с Евър трябва да отидем на едно място.

Вдигам поглед към него и жадно започвам да го поглъщам с очи — правилните му елегантни черти, извивката на устните му... тялото ми потръпва от горещия поток от трепет и желание, който преминава от него в мен.

Джуд се изправя и ни изпраща до коридора, където се извинява:

— Съжалявам, не смятах да я задържам до толкова късно.

Ръката му се протяга към мен и леко докосва рамото ми, после се отпуска до крака му.

— О, да! Забравих нещо... книгата. Защо не я вземеш със себе си? Нямам нужда от нея в момента.

Обръща се към бюрото си с намерението да я извади от чекмеджето. За миг наистина се изкушавам да я грабна от ръцете му и да избягам, но усещам как Деймън се напруга. Причината е, че аурата на Джуд се усилва и става още по-ярка и искряща... но не е само това. Цялата работа подозрително много започва да прилича на някакъв вид тест, все едно съм на изпит. Затова казвам, макар и със значително усилие:

— Благодаря ти, но няма да е тази вечер. Деймън и аз си имаме планове.

Деймън се отпуска и енергията му се връща към нормалното си състояние, а погледът на Джуд се насочва първо към него, после към мен.

— Няма проблеми — казва меко той. Някой друг път тогава.

Може би цялото това виждане ми е дошло твърде много... за всеки случай, аз първа отклонявам поглед и се обръщам. Тръгвам пред Деймън навън, бързам да изляза на улицата и да се отърся от енергията

на Джуд... а също и от мислите и образите, които сподели с мен, макар и неволно.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

— Значи все пак го задържа — усмихвам се и се настанявам в бе-ем-вето му.

Наистина съм доволна, че е предпочел него, а не Големия грозник. Той ме поглежда. Очите му са все още сериозни, но гласът му е по-спокоен и весел:

— Ти бе права, малко прекалих със стремежа си към сигурност да не говорим, че е *много* по-приятно да карам това.

Взирам се навън през прозореца и се чудя какво ли приключение е измислил за днес. Решавам обаче, че иска да ме изненада и ще е по-добре да не се опитвам да позная. Наблюдавам безмълвно как подкарва по улицата, влива се в движението и умело изпреварва всички. Ускорява чак когато край нас няма други автомобили, но това се случва толкова бързо, че на практика не ми остава време за чудене. Преди да се усетя, вече сме стигнали.

— Какво е това? — започвам да се оглеждам, удивена от способността му винаги да прави онова, което най-малко очаквам.

— Предположих, че никога не си била тук. — Той отваря вратата откъм моята страна и ми подава ръка да слеза. — Така ли е наистина?

Кимам, докато разглеждам пейзажа, разнообразен от редки храсти. В далечината се издигат планини. И навсякъде има вятърни мелници. Страшно са много, може би хиляди. Всичките са високи. Всичките са бели. И крилата на всичките се въртят.

— Това е вятърна ферма. — Той кима и се покатерва върху багажника на колата си, след което почиства с длан място, на което да седна и аз. — Тук е впрегната силата на вятъра и от нея се произвежда електричество. Само за един час може да се получи ток, с който едно нормално домакинство да покрива всичките си нужди в продължение на цял месец.

Оглеждам се отново, като спирам поглед върху крилата, които не спират да описват мързеливи кръгове. Не мога да разбера значението, което явно имат за него.

— Добре, а защо дойдохме тук? Малко съм объркана.

Той си поема дълбоко въздух, с поглед, вперен в далечината, със замислено, почти тъжно изражение:

— Това място необяснимо ме привлича. Предполагам се дължи на факта, че съм бил свидетел на прекалено много промени през последните шестстотин години... а впримчването и използването на вятъра е много стара идея.

Хвърлям му кос, въпросителен поглед все още не разбирам с какво е по-особено мястото. Само предугаждам, че има някакво специфично значение.

— Независимо от целия технологичен напредък и всички промени в тази насока, забелязал съм, че някои неща — неща като тези тук — си остават общо взето същите.

Кимам, като мълчаливо го подканям да продължи. От думите му съм разбрала, че предпочита да ми разкрие, по своя си начин, по-дълбокия смисъл, който се крие зад тях.

— Технологията се развива толкова бързо... познатите ни неща остаряват и излизат от употреба с невероятна скорост. Модата, например, като че ли се променя и развива. Ако живееш достатъчно дълго обаче разбираш, че всъщност е циклична — приспособява старите идеи, така че да изглеждат новаторски. Примери има много, но истината е една. Макар че всичко около нас сякаш непрекъснато се променя, в същността си хората си остават абсолютно същите. Търсим същите неща, които сме търсили и преди столетия — подслон, храна, любов, някакъв по-висш смисъл в живота си... — започва да клати глава. — Едно търсене, което не се поддава на промяна и еволюция.

Поглежда ме с бездънните си тъмни очи, а аз си мисля, че никога не бих могла да си представя как се чувства в действителност. Какво е да си на негово място. Да си видял толкова много неща, да знаеш и да си постигнал толкова много и въпреки това — независимо какво си мисли той самият — да не си се уморил и изхабил от живота. Деймън все още има толкова много мечти.

— А след като задоволим основните си нужди, след като си осигурим храна и подслон, прекарваме останалата част от отреденото ни време в търсене на любов.

Навежда се към мен и докосва бузата ми с хладните си меки устни — съвсем мимолетна и ефирерна милувка, която напомня на

сладък пустинен ветрец. Отдръпва се, само за да погледне вятърните мелници за миг, после добавя:

— Холандия е изключително известна със своите вятърни мелници. А тъй като ти самата си живяла там, реших, че може да ти е приятно да я посетиш.

Стрелвам го с бърз нервен поглед, като си мисля, че сигурно не съм чула правилно. Или пък той е объркал думите. Нямаме време за подобно пътешествие... нали?

Той обаче само се усмихва, а погледът му просветлява:

— Затвори очи и ела с мен.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Претъркуваме се напред, без да пускаме ръцете си, и се приземяваме с глухо тупване на твърда земя. Отнема ми известно време да възприема гледката около себе си, след което възкликвам:

— Олеле Боже! Та това е...

— Амстердам — кима той, а очите му се присвиват, за да вижда по-добре сред заобикалящата ни мъгла, — само че не истинският, а версията му в Съмърленд. Щях да те отведа в онзи, в реалния свят, но прецених, че така ще отнеме по-малко време.

Бавно оглеждам каналите, мостовете, вятърните мелници, безкрайните полета от яркочервени лалета. Чудя се дали е създал тази, последната част, специално за мен. После се сещам, че Холандия е известна с отглеждането на цветя — и най-вече с лалета.

— Не ти изглежда познато, нали? — Той внимателно изучава лицето ми в очакване на отговора, но аз само клатя глава. — Дай си малко време и ще си припомниш. Възстанових го по памет — така, както го помня от деветнайсети век, когато двамата с теб едновременно се озовахме в него. Копието е доста добро, ако ми позволиш да се похваля сам.

Прекосяваме улицата — първо той, аз веднага след него — като спираме по средата, за да може да премине една празна каляска. Стигаме до нещо като магазин, чиято врата е широко отворена. Вътре се е събрала тълпа от хора, чиито лица не различавам. Деймън ме наблюдава внимателно, може би дебне за знак, че съм получила проблясък, че съм си припомнила нещо. Аз обаче продължавам навътре — искам сама да изпитам усещането, да си създам впечатления. Обикалям стаите с бели стени и дървени подове и се опитвам да си представя предишното свое аз — онова, което има огненочервена коса и яркозелени очи. Взирам се в картините, окачени в помещенията, докато се промъквам между посетителите. Забелязвам, че телата им започват да избледняват... после очертанията им отново

изпъкват и придобиват плътност. Деймън ги е проявил тук, а сега поддържа съществуването им и не им позволява да изчезнат.

Движа се бавно покрай стените. Това явно е галерията, където сме се срещнали за първи път. Донякъде съм разочарована, обаче — нищо тук не ми изглежда познато. А после забелязвам, че картините — също като хората преди малко — се размазват, стават прозирни и после изчезват. Всички, освен онази, която е точно пред мен и която изглежда недокосната от процеса.

Привеждам се напред и присвивам очи срещу изображението на момиче с разкошна златисто червена коса — прекрасен водопад от преливащи се червени, жълти и кафяви нюанси, които контрастират по един невероятен начин със светлата ѝ кожа. Нарисувана е толкова реалистично, изглежда толкова осезаема, жива и примамливо истинска, сякаш всеки миг ще слезе от картината и ще те заговори. Или пък ти ще влезеш при нея.

Погледът ми обхожда цялото ѝ тяло и забелязвам, че е гола — макар стратегическите места да са покрити. Косата ѝ е мокра по краищата. Спуска се на едри вълни, които обгръщат раменете ѝ като наметало и стигат до под кръста ѝ. Ръцете ѝ са скръстени, а пръстите на едната почиват върху гладкото розово бедро, изнесено малко пред другото. Онова, което ме грабва обаче, са очите. Те са наситено зелени, а погледът им е толкова открит, така пряк, сякаш се взира в своя любовник — без никакъв свян и притеснение от ситуацията, в която е уловена.

Стомахът ми се свива, а сърцето ми започва да трепка като уловено в длани птиче. Зная, че Деймън е застанал до мен, но не мога да го погледна в очите. Не мога да го включа в това. Нещо започва да си проправя път към съзнанието ми, оформя се в идея, която настоява да бъде разпозната и възприета. Не минава и секунда — и разбирам. Осъзнавам — със същата сигурност, с която виждам позлатената рамка, обгръщаща платното — че жената съм аз!

Предишното ми „аз“.

Холандското.

Онова „аз“, което е било муза и вдъхновение на холандския художник. А после, в нощта на откриването на тази изложба, се е запознало с Деймън и се влюбило в него.

Онова обаче, което ме обезпокоява и заради което застивам неподвижна и безмълвна, е внезапното осъзнаване, че невидимият любим, към когото гледа тя, не е Деймън.

А някой друг.

— Значи я разпозна — гласът му зад гърба ми е овладян и нехаен и в него няма никакво учудване. — По очите, нали?

Споглеждаме се — лицето му е само на сантиметри от моето — и добавя:

— Цветът им се променя, но същността им — никога.

Поглеждам го — дългите му гъсти мигли почти скриват тъгата и копнежа в очите му. Не мога да понеса тежестта на тези чувства и бързо извърщам поглед.

На колко години съм била? Нямам доверие на гласа си, затова питам наум. Лицето изглежда младо и не виждам бръчки, но увереното изражение принадлежи на жена, не на младо момиче.

— На осемнайсет — кимва той.

Очите му продължават да изследват лицето ми настойчиво и да ме подтикват да го кажа първа. Молят ме да проговоря и да му спестя болезнената задача. После проследяват погледа ми до картината и той тихо казва:

— Беше изключително красива. Наистина. Изглеждаше точно по този начин. Уловил е не само външността, но и същността — толкова... пълно. Съвършено.

Той. Художникът.

Това е, значи.

Остротата в гласа му ми разкрива всичко — доказва онова, за което думите само намекват. Значи знае кой е художникът. Наясно е, че съм се разсъблякла за друг, а не за него.

Преглъщам с усилие и присвивам очи в опит да разчета черните ъгловати букви на подписа в долния десен ъгъл. Разпознавам ги, но те се сливат в поредица съгласни и гласни, съчетание от звукове, които не ми говорят абсолютно нищо.

— Бастиаан де Коол — казва Деймън и ме поглежда.

Обръщам се към него и срещам очите му. Не знам какво да кажа, а и не съм в състояние да говоря.

— Бастиаан де Коол — това е името на художника, който я е нарисувал.

После отново насочва вниманието си към портрета. Очите му го изследват и попиват неразгадаеми. Едва тогава пак се спират върху мен.

Клатя главата си, която изведнъж е олекнала, чувствам се замаяна и объркана. Всичко, което смятах за истина, онова, което си мислех, че зная — за себе си... за нас... цялата основа на живота ни и общото ни минало е подкопана. Цялата постройка е разклатена и заплашва да се срути.

Деймън само кимва лекичко. Наясно е, че не бива да ме притиска. Нито пък има нужда да казва каквото и да било — истината е тук, пред очите ни.

— В случай че се чудиш — всичко бе приключило, преди боята да изсъхне. Или поне така си казах аз... — той тръсва глава. — Сега обаче... ами, не знам. Вече не съм толкова сигурен.

Ахвам и разтварям широко очи. Не разбирам абсолютно нищо. Какво общо би могла да има с нас тази картина... тази моя версия отпреди цял век? С нас и с настоящето ни?

— Искаш ли да го видиш? — пита ме той с помръкнал и далечен поглед, който не успявам да разчета.

— Бастиаан?

Името е странно удобно и познато върху устните ми.

Деймън потвърждава с кимване — готов е да го материализира, стига да пожелае. Отварям уста да откажа, но той поставя ръка върху рамото ми и ме спира:

— Мисля, че трябва. Иначе не би било справедливо.

Поемам си дълбоко въздух и се съсредоточавам върху топлината на дланта му. Той затваря очи и на лицето му се изписва изражение на дълбока концентрация. В празното пространство пред нас се появява висок и строен мъж с дълги крака и разрошена коса.

Деймън пуска ръката ми и отстъпва няколко крачки назад, като по този начин ми оставя достатъчно място за наблюдение. Мога да изучавам на спокойствие проявления художник или поне в рамките на следващите няколко минути, преди да изчезне.

Приближавам се към него с бавни, провлечени крачки. Описвам първо един, после втори кръг около този лишен от изражение непознат — този изпразнен от съдържание ярък, но пуст образ... изкуствено и неистинско създание без душа.

Мимоходом възприемам физическите му характеристики: заради високия си ръст изглежда още по-слаб, тънък слой от мускули покрива костите му, без да прави очертанията му прекалено релефни — той е по-скоро жилест, отколкото як. Дрехите му са чисти и с хубава кройка, макар и леко провиснали, сякаш не са му напълно по мярка. Кожата му е светла и безупречна, хубава почти колкото моята собствена. Косата му е тъмна, чуплива и отметната на една страна. Един голям, тежък кичур влиза в удивителните му очи.

Ахвам и започвам да се боря за въздух. Мъжът изчезва и чувам гласа на Деймън:

— Искаш ли да го извикам отново?

Очевидно е, че му е ужасно неприятно — но ще го направи, ако го помоля.

Аз обаче просто стоя на мястото си и се вирам във вихрушката от вибриращи пиксели, докато те се стопяват напълно. Не е нужно да го възкресява отново, дори и за миг, защото вече зная кой е.

Джуд.

Мъжът, който стоеше пред мен допреди секунди, холандският художник, чието име някога, през деветнайсети век, е било Бастиаан де Коол, в настоящето се е преродил като Джуд.

Протягам се да се хвана за нещо, защото не чувствам никаква опора под краката си. Разтърсена съм. Изкарана от равновесие. Празен бял лист, понесен от вятъра. Чак когато политам, осъзнавам, че няма кой да ме хване.

Деймън обаче е достатъчно бърз.

— Евър! — викът му е толкова уплашен, че ме пронизва до дъното на душата, отеква в сърцето и ума ми като единствената нишка, която в този миг ме придържа към реалността.

Ръцете му ме обгръщат и предпазват — и аз усещам, че съм си у дома. Веднага проявява мека, тапицирана с плюш кушетка, на която ми помага да седна. После се навежда над мен с разтревожен и почти отчаян поглед — ясно е, че изобщо не е предполагал колко ще се разстроя.

Обръщам се да срещна погледа му, като сдържам дъха си. Страхувам се, че ще открия нещо различно, някаква промяна — сега, когато всичко се разкри. Сега, когато и двамата сме наясно, че

невинаги е бил единственият. Че е имало и друг мъж, когото познавам днес — тук и сега.

— Не съм...

Тръсвам глава. Чувствам се засрамена, виновна — сякаш съм го предала по някакъв начин. Като, например, неволно да търся другия.

— Не знам какво да кажа. Аз...

Деймън обаче само поклаща глава и поставя ръка на бузата ми, а с другата ме притегля по-близо до себе си.

— Недей дори и да си го помисляш — казва меко. — Ти нямаш никаква вина в случая. Чуваш ли ме? Абсолютно никаква! Това е просто карма.

Спира за миг и ме поглежда твърдо и настойчиво:

— Би могла да го наречеш недовършена работа.

— Какво недовършено има? — възкликвам, защото в ума ми се е оформила неясна представа за посоката, в която ме води — само дето нямам намерение да го следвам натам. — Та това е било преди повече от сто години! А и както сам каза, приключило е още преди боята да...

Не успявам да довърша обаче. Той ме прекъсва с поклащане на глава. Ръката му докосва бузата ми, после се спуска по рамото и спира на коляното ми.

— Вече не съм толкова сигурен — повтаря, все така меко.

Впивам погледа си в него, като се боря с импулса да се отдръпна. Моля го безмълвно да спре. Искам да се махна. В момента тук ми е не просто неприятно — непоносимо е.

— Явно съм се намесил — обяснява той със застинало, прекалено сурово изражение.

Присъдата е произнесена; тя обаче не включва друг, освен него самия.

— Изглежда, имам ужасния навик да нахлувам в живота ти и да обърквам решенията, които би трябвало да вземаш свободно и съвсем сама. Да ти налагам съдба, която... — тук млъква за миг.

Челюстта му е напрегната, погледът — твърд, но не може да ме заблуди. Виждам как потрепват устните му и разбирам какво му коства да поддържа тази маска.

— ... която всъщност никога не ти е била отредена...

— За какво говориш?! — викам с писклив, прекалено висок и тревожен глас.

Усетила съм енергията, която заобикаля думите му — зная, че ще стане по-зле.

— Не е ли очевидно? — отвърща той на въпроса ми с въпрос, а светлината в очите му се разбива на милиони парченца и се разпада в калейдоскоп от мрак.

Имам чувството, че се е случило нещо необратимо, че се е случило нещо, което не може да бъде поправено.

После той скача от диванчето с едно-единствено гъвкаво и стремително движение. Изправя се точно пред мен и присъствието му изпълва цялото пространство. Аз обаче изпреварвам думите му. Искam някак да ги избегна, да ги предотвратя... да отменя присъдата, преди нещата да са се влошили още повече.

— Това е смехотворно! Цялата тази история! Абсолютно всичко! Та нали именно съдбата ни е събирала отново и отново. Ние сме духовни партньори! Ти сам го каза! А и — поне доколкото аз схващам — именно така работи това с идеалните половинки — те се откриват отново и отново, независимо от всички трудности, каквито и пречки да се изправят на пътя им!

Протягам се да хвана ръката му, но той се изплъзва и започва да крачи пред мен — на точно толкова разстояние, че да не мога да го достигна.

— Съдба ли? — той клати глава свирепо, гласът му е прекалено остър, а погледът — жесток.

Ясно е обаче, че се ядосва на себе си.

— Нима е съдба наистина — като се има предвид, че обикалях земята, с цел да те открия? Правех го отново и отново и не спирах, преди да те срещна!

Млъква за миг и погледът му се приковава в моя, после продължава:

— Кажи ми, Евър — наистина ли ти звучи като работа на съдбата? Или прилича повече на нещо, което се случва по принуда?

Отварям уста, но думите не идват. Като на забавен кадър наблюдавам как се обръща към стената и впива очи в момичето. Едно красиво и гордо момиче, чийто поглед минава право покрай него, защото тя гледа... някой друг.

— В продължение на цели четиристотин години се правех, че не забелязвам нищо. Бях избутал встрани мисълта и я бях скрил в най-

тайното отделение на ума си. По някакъв начин бях успял да убедя сам себе си, че именно това е съдбата ни, че сме предназначени един за друг. Обаче онзи ден, когато се отби за малко след работа, усетих нещо различно — някаква промяна в енергията ти. А пък снощи, като отидохме в магазина... се убедих напълно.

Взираам се в гърба му, в широките му здрави рамене... Поглъщам с очи цялата му стройна мускулиста фигура и си припомням колко странно се държеше — официално, почти като непознат. Сега вече зная причината.

— В момента, в който видях очите му, разбрах със сигурност. — Най-сетне отново се обръща към мен и среща погледа ми. — Сега ми кажи, Евър — и не ми спестявай истината... не се ли случи същото и с теб?

Преглъщам буцата, която изведнъж е заседнала в гърлото ми. Искан ми се да отклоня поглед, но зная, че нямам право. Той ще разбере погрешно — ще си въобрази, че се опитвам да отбягна отговора, за да не го нараня. Същевременно си спомням онзи път, когато Джуд ме завари сама в магазина си — сърцето ми тогава започна да препуска бясно, в лицето ми нахлу кръв, а стомахът ми се разтанцува многозначително. В един миг си бях съвсем добре, а в следващия всичко се обърка и в ума ми настъпи хаос. И всичко това само защото очите ми срещнаха морско зелените ириси на Джуд...

Това не би могло да означава, че...

Не би могло, в никакъв случай...

Нали?!

Ставам от кушетката и се приближавам към него, докато помежду ни остават не повече от милиметри. Искан да му вдъхна увереност... да уверя самата себе си, че...

Да докажа, че това няма никакво значение. Нищо от случилото се не е важно.

Само че това е Съмърленд, където мислите са енергия. И аз разбирам с ужас, че току-що е станал свидетел на материализацията на моите.

— Вината не е твоя — успокоява ме с дълбок, болезнено дрезгав глас. — Моля те, недей да страдаш заради това!

Пъхвам ръце до дъното на джобовете си, сякаш с това действие мога да се закотвя в един свят, в който вече няма нищо сигурно и

стабилно.

— Искам да разбереш колко съжалявам. Обаче... — той тръсва глава и се отдръпва. — „Съжалявам“ изобщо не е достатъчно, за да опише как се чувствам. Тази дума е жалка и неподходяща, ти заслужаваш по-добро обяснение. Заслужаваш да ти се реванширам. Само че се страхувам, че това е невъзможно. Единственото, което мога да направя сега — единственото, с което бих могъл да оправя нещата, е да...

Гласът му се прекършва и аз изтръпвам. Рязко вдигам глава, докато очите ни застават на едно равнище. Стоим толкова близо един до друг, че и най-малкото движение ще стопи разстоянието помежду ни.

Точно когато се каня да направя тази крачка обаче, той отстъпва назад. Погледът му е решителен, чертите — твърди и сурови. Няма да се откаже, преди да го изслушам... независимо от това какво искам аз самата. И ето, че думите идват — като гръмотевица... като проклетие:

— *Оттеглям се.* Това е единственото, което мога да сторя в момента. Повече няма да се намесвам в съдбата ти. От този миг нататък всяка твоя стъпка по пътя ти към бъдещето ще бъде твоя собствена. Ти ще вземаш всички решения.

Усещам, че пред погледа ми се спуска мъгла. Всичко се размазва. Гърлото ми пресъхва и се стяга толкова, че не мога да преглътна. В действителност той не казва онова, което си мисля.

Нали?!

Поглеждам го, както е застанал пред мен — моето друго „аз“, вечната ми половинка, любовта на всичките ми животи... единственият, за когото бях напълно сигурна, че винаги ще бъде до мен и ще ме подкрепя... сега ме напуска.

— Нямам право да нахлувам в живота ти, както правех досега. Никога не ти дадох възможност да избереш сама. И — знаеш ли кое е най-лошото? — при тези думи ме поглежда, а очите му са изпълнени с толкова много себепомраза, че не успявам да издържа и отклонявам поглед. — Липсваше ми достатъчно благородство, липсваше ми мъжество, за да играя честно.

Той тръсва глава.

— Използвах всички номера, които ми бяха известни, всички сили, които управлявах, за да премахна конкуренцията. Няма начин да

променя последните четиристотин години, нито да ти отнема безсмъртието, което ти стоварих без твоето знание и желание... Надявам се обаче, че сега, като се отдръпна, ще ти позволя да се насладиш на усещането за свобода. Ще ти върна правото на избор.

— Да избирам между теб и Джуд? — за малко да се задавя.

Гласът ми издава, че всеки миг ще изпадна в истерия, толкова е висок и писклив. Въпреки това настоявам — искам да го каже сам. Просто да го каже. Да спре да заобикаля въпроса и да стигне до същността. Той обаче просто стои и продължава да ме гледа с най-уморения поглед на света. Прилича на някой, който вече се е предал.

— Да, ама няма нужда от избор! Изобщо не може да става въпрос за това! Джуд ми е шеф... и изобщо не се интересува от мен... нито пък аз — от него!

— В такъв случай просто не успяваш да видиш онова, което виждам аз — заявява той, сякаш говори за сигурен факт, за нещо огромно, непоклатимо и солидно, намиращо се точно пред мен.

— Защото няма какво да видя! Не разбираш ли? Аз виждам само теб. Поглеждам го, макар да не различавам друго, освен размазани петна. Ръцете ми треперят, чувствам се толкова ужасно, така пуста и самотна... сякаш с всеки следващ дъх, който си поемам, се приближавам с крачка към смъртта.

Думите ми още не са отзвучали, когато Деймън осветява цялата картина отново и тя започва да блести толкова ярко, че просто не може да бъде пренебрегната.

Но — независимо от мнението му по въпроса — за мен това момиче е една непозната. Душата ми може и да е обитавала тялото ѝ някога, но вече отдавна не е там.

Искам да кажа нещо, дори се опитвам да заговоря, но думите не желаят да излязат от устните ми. Дълго и пронизително телепатично ридание избликва и се прехвърля от моя ум в неговия. Въображаем звук, който съвсем наистина значи „Моля те!“ и „Недей!“. Звук без край и без надежда.

— Няма да ходя никъде — уверява ме той, сякаш не е чул горката ми молба. — Винаги ще съм наблизо, някъде, откъдето мога да те стигна съвсем лесно. Винаги ще те усещам и ще се грижа да си в безопасност. Колкото до останалото... — той поклаща глава покрушено и добавя с отчаяния и тъжен тон на победен човек, който обаче твърдо

е решил да каже, каквото възнамерява, — наистина повече не мога... ще трябва да...

Но аз не го оставям да довърши — просто не мога да му позволя да каже нищо повече... така че го прекъсвам с вик:

— Вече опитах да живея без теб, когато се върнах назад във времето! И знаеш ли какво? Съдбата ме изпрати обратно!

Погледът ми е замъглен от сълзи, но не се обръщам. Искам ясно да види какво ми причинява криворазбраният му алтруизъм, който така безсмислено насочва в погрешната посока.

— Евър, това съвсем не означава, че ти е било писано да бъдеш с мен. Напълно е възможно съдбата да те е пратила обратно, за да откриеш Джуд. И сега, след като това се случи, ти...

— Добре! — отсичам, защото наистина нямам намерение да му оставям последната дума — не и при всички доказателства в моя подкрепа. — Какво ще кажеш в такъв случай за онзи път, когато почти бяхме допрели ръце и ти ме накара да се съсредоточа върху трепета и топлината помежду им? Тогава твърдеше, че такова усещане има само при истинските духовни половинки! Какво ще кажеш за това? Нима си ме излъгал? Какво — ще отречеш ли?

— Евър... — той поклаща глава и изтрива очите си. — Евър, аз...

— Не разбираш ли?!

Тръсвам главата си. Усетила съм и съм разчела енергията му, но продължавам — независимо че това няма да промени нищо.

— Наистина ли не *виждаш*, че искам *само теб*?

Той поднася ръка към бузата ми. Пръстите му са толкова нежни и внимателни — жестоко напомняне за онова, което повече не ще имам — а мислите му прекосяват разстоянието от неговата глава до моята: умолява ме да разбера и да дам на идеята му шанс и време.

Моля те, не мисли, че това е лесно за мен. Нямах представа колко ужасно трудно е да действаш без ни най-слабия егоистичен подтик. Може би именно заради това не съм пробвал преди? Усмивна се в напразен опит да разведри ситуацията. Аз обаче отказвам да се присъединя към това. Искам да се чувства ужасно — изоставен и самотен. Като мен.

Отнех ти възможността да видиш семейството си отново... изложих на риск самата ти душа — очите му, впити в моите, се

присвиват, — но, Евър, чуй ме, моля те... трябва да разбереш! Време е сама да направиш избор. Това е единственият ти шанс да вземеш решение за нещо — без намеса от моя страна!

— Само дето аз вече избрах — заявявам с безизразен, уморен глас, прекалено изтощена, за да споря. — Избрах теб и не можеш да промениш това.

Поглеждам го с ясното съзнание, че усилието ми е безсмислено: той е твърдо решен да изпълни плана си докрай.

— Деймън, това наистина няма значение. Хубаво — познавала съм го преди стотина години в страна, в която не съм стъпвала след това. Голяма работа! В *един* живот — от колко точно?

Той ме поглежда за миг, после затваря очи и прошепва едва чуто:

— Не бе само в един живот, Евър.

Той оставя галерията да изчезне, но продължава да поддържа вятърните мелници и лалетата. Вместо нея проявява цял нов свят — няколко всъщност. Париж, Лондон, Ню Ингълънд се изреждат пред мен, разположени наред Амстердам, където поначало се намираме и двамата. Световите са съвсем автентични — със съответната архитектура и атмосфера, характерни за периода. В тях обаче липсват хора. Населението се състои само от трима души.

Първа съм аз — във всичките си превъплъщения: бедна парижка слугиня; разглезена лондончанка от висшето общество; дъщеря на пуритан. А Джуд е винаги някъде съвсем близо до мен: младо френско конярче; английски граф; съсед от енорията. Всеки път изглеждаме различно, промените са пълни и неотменни — освен очите, които си остават същите.

Наблюдавам картините една по една: те сякаш са сцени от добре написана пиеса, които се разиграват пред очите ми. Интересът ми към Джуд угасва всеки път, когато Деймън се появява на сцената — точно толкова магично привлекателен и неустоим, колкото е сега. И наистина използва всички номера, които знае, за да ме отнеме от него. И всеки път успява.

Застинала съм там, безмълвна и останала без дъх. Нямам представа какво да кажа и да казвам ли изобщо нещо. Единственото, което знам, е, че искам това да спре.

Обръщам се с лице към него. Сега разбирам начина, по който се чувства, но това не променя абсолютно нищо. Не и за мен. Не и когато

става въпрос за сърцето ми.

— Значи си решил, така ли? Добре. Не ми харесва, но се съгласявам. Обаче наистина трябва да знам... за колко време говорим? Два дни? Седмица? — тръсвам глава. — Колко точно време ти трябва, за да приемеш факта, че — независимо от това какво се е случило, какво мислиш и казваш или за колко нечестна смяташ битката за сърцето ми — избирам теб. Всеки път съм избирала теб и ще го направя пак. За мен съществуваш единствено ти.

— Това не е нещо, на което да можеш да сложиш краен срок... Трябва да си дадеш време, за да се отърсиш от привързаността си към мен... време, за да продължиш напред...

— Виж какво! Само защото си решил твърдо да го сториш — да *поправиш нещата*, каквото и да значи това — не значи, че ти определяш всички правила! И ако наистина смяташ да ме оставиш да избирам, ще го направя до края на деня!

Той поклаща глава, а очите му съвсем леко просветляват. Струва ми се, че виждам и бегъл проблясък на облекчение. И в този миг разбирам, че има — макар и съвсем мъничък — лъч надежда. Сърцето ми подскача. На него тази история му е точно толкова противна, колкото и на мен. Не само аз имам нужда от краен срок.

— До края на годината — заявява той.

После здраво стисва челюстта си — явно държи да бъде благороден и смел, независимо колко нелепа е ситуацията.

— Това ще ти даде достатъчно време.

Едва е довършил изречението и аз вече клатя глава:

— До края на утрешния ден. Със сигурност ще съм решила дотогава.

Той обаче няма намерение да се съгласява; всъщност не оставя дори място за преговори:

— Евър, моля те! Ще имаме вечността пред себе си, ако избереш това. Просто го направи както трябва. Наистина няма нужда от бързане.

— Тогава до края на другата седмица — кимам с глава, гласът ми спада.

Нямам представа как ще издържа дотогава.

— До края на лятото — отсича той и когато срещам погледа му, разбирам, че това е окончателното му решение.

Останала без думи, стоя пред него и си мисля, че лятото, което очаквах с такова нетърпение от мига, в който го срещнах — представях си три месеца веселби и забавления под невероятното слънце на „Лагуна Бийч“ — страшно бързо се изроди в най-ужасния и самотен сезон.

Няма какво да си кажем повече, затова тръгвам. Не обръщам внимание на протегнатата му ръка и желанието му да се върнем заедно. След като толкова държи да избирам собствения си път, започвам от тази минута. И първата стъпка е да изляза от галерията и да прекося Амстердам, Париж, Лондон и Ню Ингълънд, без изобщо да погледна назад.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Веднага, щом завивам зад ъгъла, се впускам в бяг. Движа краката си толкова бързо, все едно вярвам, че наистина мога да избягам от Деймън, от галерията — от всичко. Каменната настилка преминава в паваж, а после в трева, но аз продължавам да тичам. Подминавам обичайните си спирки и любими места в Съмърленд. Искам да проявя ново, свое собствено място, където Деймън да не може да ме последва.

Изкачвам се до последния ред дървени скамейки на игрището на старото ми училище и се изправям с лице срещу таблото, на което пише: „Напред, мечки!“. После сядам в десния край, където опитам първата си (и последна) цигара, където за първи път целунах бившия си приятел Брандън, и където заедно с бившата ми най-добра приятелка, Рейчъл, се забавлявахме неимоверно. Бяхме всепризнатите водачки на мажоретките, кикотехме се и флиртувахме, без да имаме никаква представа колко сложен и труден може да е животът.

Поставям крака върху предната пейка и отпускам глава върху коленете си. Имам чувството, че ще се задавя с преглътнатите тежки ридания, които разтърсват цялото ми тяло. Опитвам се да разбера какво се случи току-що, но не успявам. Използвам цял куп носни кърпички, които проявих, за да издухам носа си, и се вирам невиждащо, с премрежени от сълзите очи, във футболното игрище. На него в момента тренира цял отбор играчи без лица и имена, докато техните приятелки, също толкова неясни, мятат коси, флиртуват и клюкарстват отстрани. Надявах се, че тази нормална, позната сцена ще ме успокои и ще ме накара да се чувствам по-добре, но тя само влошава нещата, затова я оставям да изчезне.

Това вече не е моят живот. Не е моята съдба.

Деймън е моето бъдеще. В това нямам никакви съмнения.

Макар наистина да реагирам на присъствието на Джуд — като започвам да нервнича и да се напрегам — и да не мога да отрека, че усещам нещо всеки път, когато го видя, това е без значение. Не означава, че той е Единственият. Това е просто резултат на

някогашното ни познанство, някакво разпознаване на подсъзнателно ниво. Нищо повече.

Само защото е играл роля в историята на живота ми не означава, че ще участва и в бъдещето ми — освен като мой шеф на работата, която изобщо нямаше да търся, ако Сабин не ме бе накарала. Невъзможно е да имам някаква вина в случая. Това е просто някакво странно съвпадение, досадна част от миналото ми, която отказва да умре — и при това не защото аз не искам. Наистина... не е като да съм отишла да го търся... нали?

Нали?!

Сърцето ми знае истината, обаче... не мога да не се питам какво сме означавали някога един за друг. Дали наистина съм излязла гола от планинското езеро, без да се притеснявам, че той ще види тялото ми? Или онзи портрет е плод на прекалено буйното му въображение?

Това обаче просто води след себе си още въпроси, при това такива, на които не искам да обръщам внимание. Като например...

Нима наистина съм умирала девствена във всичките си животи през последните четиристотин години?

Дали наистина съм спала с Джуд, а не с Деймън?

Това ли е причината да се чувствам толкова неловко и странно, когато съм край него в настоящето?

Вглеждам се в пустото поле пред себе си, после го превръщам подред в Колизеума, египетските пирамиди, Акропола в Атина, Операта в Сидни, площадът на свети Марко във Венеция, Медина в Маракеш... Наблюдавам смяната на пейзажа, всички места, които се надявам да посетя някой ден... и мисля само за едно нещо: имам три месеца.

Три месеца без Деймън.

Три месеца, през които ще знам, че той е там някъде навън, съвсем наблизо — но няма да мога да го докосна, да го достигна, да бъда с него.

Три месеца, през които трябва да науча достатъчно за магията, за да разреши всичките ни проблеми и да си го върна — този път завинаги.

Чувствам също със сигурност, по-голяма, отколкото съм усещала преди, че той и само той е моето бъдеще, моята съдба — независимо какво се е случвало преди.

Съсредоточавам се отново върху пейзажа: Гранд каньон се прелива в Мачу Пикчу, който пък се превръща във Великата китайска стена. Зная, че ще имам достатъчно време за тях по-късно. Сега обаче трябва да се връщам.

Обратно на земята.

Обратно в магазина.

Надявам се да заваря Джуд, преди да затвори. Наистина спешно трябва да разчета тази книга. А той е единственият, който може да ме научи.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Цяла седмица успях да отбягвам Сабин. Не смятах, че е възможно, но разкъсана между училището, новата си работа и последното представление на Майлс, бях оставена да правя каквото си искам — чак до този миг, когато тъкмо се каня да изхвърля закуската си в мивката.

— Е — промъкнала се е зад гърба ми, без да я чуя, и сега ми се усмихва, облечена в спортен екип и сияеща като потен образец на доброто здраве, — не мислиш ли, че е време да поговорим? С други думи, да проведем разговора, който ти доста се постара да избегнеш.

Протягам се за чашата си и свивам рамене. Нямам идея какво очаква да чуе.

— Как е новата ти работа? Всичко наред ли е?

Кимам леко и неангажиращо — сякаш точно в момента е много по-важно да изгълтам сока си (нищо, че всъщност малко ми остава да се задавя с него), отколкото да ѝ отговоря.

— Защото сигурно все още мога да те вмъкна в онази стажантска програма, ако имаш желание...

Поклащам глава отрицателно и допивам остатъците, включително кашата на дъното. После изплаквам чашата и я поставям в съдомиялната с думите:

— Това не е необходимо. — Улавям изражението, което се изписва на лицето ѝ, и добавям. — Наистина. Всичко е наред.

Тя ме изучава с напрегнат поглед, а очите ѝ не пропускат нито една подробност. Изведнъж придобивам усещането, че се намираме в съда, особено след като задава въпроса:

— Евър, защо не ми каза, че Пол ти е учител?

Замръзвам, но само за миг. После се преструвам на силно привлечена от купата зърнена закуска, която всъщност нямам никакво желание да ям. Грабвам една лъжица и започвам да разбърквам парченцата:

— Защото Пол с готините обувки и марковите дънки не е мой учител. Преподава ми господин Миноз с глупавите очила и панталоните таки.

След този отговор поднасям лъжицата към устата си, като много внимателно избягвам погледа ѝ.

— Просто не мога да повярвам, че не ми спомена! — Тя поклаща глава и се намръщва.

Свивам рамене и се преструвам, че не искам да говоря, докато устата ми е пълна. Истината всъщност е, че просто не искам да говоря.

— Притеснява ли те? Това, че излизам с твой учител, имам предвид? — тя присвива очи, дръпва кърпата от раменете си и започва да попива потта от челото си.

Продължавам да разбърквам закуската си, сякаш това е най-важното нещо на света. Между другото не съм в състояние да погълна дори една хапка повече — не и след като повдигна тази тема.

— Не, стига да не говорите за мен — отвърщам, защото все пак трябва да кажа нещо.

Изучавам отблизо лицето ѝ, разчитам аурата и езика на тялото ѝ, забелязвам, че започва да се върти неспокойно... и спирам точно преди да надникна в мислите ѝ.

— Всъщност вие... не говорите за мен, нали? — добавям и впивам очите си в нейните.

Тя обаче само се разсмява и отклонява поглед, а по бузите ѝ избуява ярка руменина:

— Оказа се, че имаме много повече общи неща, както и теми за разговор, освен тази.

— Така ли? Какво например?

Започвам да избивам нерви върху закуската си, докато под натиска на лъжицата ми парченцата заприличват на лепкава разноцветна каша. Чудя се дали да ѝ съобщя сега, или да оставя новината за по-късно. Имам предвид стряскащото разкритие, че тази връзка няма да я бъде — не и според видението, което имах. В него тя бе с един непознат сладур, който работи в нейната сграда...

— Ами, като за начало, и двамата много харесваме италианския Ренесанс...

Поглеждам я, като едвам се сдържам да повдигна вежди. Никога не съм я чувала да споменава подобно увлечение, а живея с нея вече

почти година.

— И двамата обичаме италианска храна...

О, да — определено сте идеалните си половинки! Единствените двама души на света, които обичат пица и спагети и разни други тестени нещица, залети с доматиен сос и поръсени със сирене!

— И освен това, от този петък нататък, той ще прекарва доста време в моята сграда.

Застивам. Преустановявам всичко, което правя — включително да дишам и мигам — за да мога с по-голям успех да гледам тъпо и със зяпнала уста.

— Той ще бъде експертен свидетел по едно дело, което...

Устните ѝ продължават да се движат, а ръцете ѝ да ръкомахат възбудено, но аз съм спряла да я слушам. Думите ѝ са удавени от звука на сърцето ми, което се разбива, и от безмълвния писък, който изключва всичко останало.

Не-е-е!

Не може да бъде!

Не. Може. Да. Бъде.

Нали?!

Ясно си спомням видението в ресторанта онази вечер — Сабин, която се събира с някакъв симпатичен мъж, който работи в същата сграда като нея — мъж, в когото не успях да разпозная Миноз, защото беше без очилата си!

Моментално разбирам какво означава това — то е... той е... съдбата ѝ! Миноз е Единственият!

— Добре ли си? — ръката ѝ се протяга към мен, а на лицето ѝ се изписва загриженост.

Аз обаче бързо се отдръпвам, за да избегна докосването ѝ. Преглъщам с усилие и се опитвам да извикам усмивка на лицето си. Разбирам, че тя заслужава да е щастлива... по дяволите, дори той заслужава щастие! Обаче... защо трябва да са щастливи заедно?! От всички мъже, с които можеше да излиза, защо, за Бога, избра именно моя учител? При това онзи, който знае тайната ми?

Поглеждам я и кимам насилено, после мятam купата си в мивката и изхвърчам през вратата с думите:

— Да, да. Всичко е наред, наистина. Аз просто... не искам да закъснявам.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Еей, ама днес е неделя! Никога не отваряме преди единайсет!

Това е Джуд, който обляга дъската си за сърф на стената и ми хвърля кос поглед.

Кимам, като се откъсвам от книгата само за секунди, колкото да го погледна, и веднага отново забивам поглед в нея. Твърдо съм решила, че най-сетне ще схвана смисъла на написаното.

— Трябва ли ти помощ?

Той захвърля кърпата си на един от столовете и заобикаля бюрото, за да застане зад гърба ми.

— Ако имаш предвид нещо дори бегло напомнящо на този засукан речник на кода, който ми направи — и потупвам листа до себе си — или допълненията към безкрайния списък от медитационни упражнения, тогава — не, благодаря. До гуша ми дойде от тях. Ако смяташ обаче най-сетне да ми кажеш как да разчета проклетата книга, без да заемам позиция лотос, да си представям лъчи от бяла светлина и/или дълги вретеновидни корени, които израстват от ходилата ми и проникват до центъра на земята — тогава, да — моля те, на всяка цена го направи!

Плъзвам книгата към него, като много внимавам да не докосвам друго, освен ъгълчетата ѝ. С периферното си зрение за миг улавям развеселеното му изражение, погледа на очите с цвят на тропическа лагуна, разсечената вежда... и бързам да отклоня очи.

Той се подпира на бюрото и се привежда към книгата. Втрещавам се в разперените му върху старото проядено дърво пръсти, защото иначе трябва да обърна внимание на факта, че тялото му е толкова близо, че усещам натиска на енергийното му поле върху своето.

— Има и друг начин. Може и да се получи. Тоест, някой с твоите дарби има много по-голям шанс от останалите. Ако съдя обаче по това как докосваш само крайчетата и предпазливо отбягваш досега с магията вътре, мога с голяма доза сигурност да твърдя, че се страхуваш.

Гласът му се разнася край мен, мек и успокоителен. Подтиква ме да затворя очи, поне за миг, и да се отпусна. Да си позволя да го почувствам, наистина да го почувствам — без да се опитвам да спра енергийния поток или да го отблъсна. Искам да докажа, че Деймън греши, за да мога да се върна при него и да потвърдя, че съм опитала честно и почтено, но помежду ни не възниква нищо, никаква реакция. Че няма и следа от горещина или трепет. Независимо че Джуд ме харесва, харесва ме по начина, по който аз харесвам Деймън и той — мен. Разбрах го онзи ден от образа, който той неволно сподели с мен, когато ме докосна. Това важи обаче само за него, чувства има само от негова страна. Аз по никакъв начин не им отвърщам. При мен само намалява стресът, тревожността изчезва и я замества усещане за такъв пълен покой, такова невероятно спокойствие, което напълно отпуска напрегнатите ми нерви, че...

Той ме потупва по рамото и ме изважда от унеса, в който съм изпаднала. Показва ми с жест да се преместя заедно с него на малкото диванче в ъгъла. Сяда на него и разтваря книгата на коленете си, след което ме кара да поставя ръката си върху страницата и да затворя очи. Трябва само да изчистя ума си от всички странични мисли и да разгада посланието.

Първоначално не се случва нищо, но това е защото съм изпълнена с отрицание и се съпротивлявам. Все още ми държи влага от предишния сблъсък с енергията ѝ, който буквално изпържи вътрешностите ми. После цяла вечер се чувствах изтощена и разпиляна, все едно ме бе разкъсала на парченца. Точно когато се каня да се откажа обаче — да се предам и просто да позволя на жужащия и трептящ поток да нахлуе в мен — ме залива вълна от енергия, която ме изненадва неимоверно. Прекалено е лична... става ми неудобно, все едно съм прочела нечий мисли.

— Получава ли се нещо? — пита ме той с нисък глас и очи, приковани в моите.

Свивам рамене:

— Това е сякаш... имам чувството, че чета нечий дневник. Такова е моето усещане поне. А при теб?

— Абсолютно същото — кима той.

— Мислех, че ще прилича по-скоро на книга със заклинания... Нали се сещаш — по едно на всяка страница или нещо подобно.

— Говориш за *гримоар*, учебник по магия — Джуд се усмихва и се появяват двете пленителни трапчинки на бузите му, които заедно с очарователните му леко криви зъби го карат да изглежда ужасно сладък.

Намръщвам се, защото никога не съм чувала тази дума.

— Това е нещо като сборник с рецепти, само че за магии. В него се включват много конкретни данни — дата и точно време на проведения ритуал, резултатите от него — такива неща. Чисто професионално — само факти и нищо странично.

— А тази? — забивам пръст в страницата.

— Тя е по-скоро дневник, както и сама отбеляза. Много личен отчет на напредъка на една вещица — какво е направила, защо го е направила, как се е почувствала, какви са били резултатите и така нататък. Това е и причината обикновено да пишат такива дневници чрез код. В този случай е използван Тиван — руническата азбука, приписвана на папа Хонорий Тивански.

Раменете ми се смъкват и отчаяно извивам устни настрани. Не мога да разбера защо всеки път, когато си мисля, че напредвам, се оказва, че всъщност съм направила две гигантски крачки назад.

— Търсиш нещо по-конкретно, така ли? Любовно заклинание, може би?

Поглеждам го с присвити очи и започвам да се чудя какво има предвид и защо го каза.

— Извинявай — той свива рамене, а очите му пробягват по лицето ми, като се спират върху устните ми за малко по-дълго от необходимото. — Стори ми се, че в рая са възникнали проблеми. С Деймън се отбягвате вече няколко дни.

Затварям очи за няколко секунди, докато изхвърля отровата и залича раната от жилото. Измина една седмица — цяла седмица без Деймън, без нежните му телепатични послания, без топлата му любяща прегръдка. Единственият белег, че все още съществува някъде — може би дори съвсем наблизко — е току-що приготвеният еликсир, който откривам в хладилника си. Вероятно го оставя, докато спя, като взема всички възможни предпазни мерки да се оттегли, преди да се събудя. Всеки изминал час е толкова болезнен и самотен, така мъчителен и отчайващ, че не знам как ще оцелея без него до края на това убийствено лято.

Енергията на Джуд се променя, аурата му се отдръпва, а по краищата ѝ започва да трепка нежно чувствително синьо.

— Е, каквото и да търсиш — връща се на темата той, — ще го откриеш тук. Просто трябва да си дадеш известно време да възприемеш всичко. Разборът на действията ѝ е много подробен, а съдържанието е наистина задълбочено и сериозно.

— Къде я откри? — Наблюдавам кичурите му, които се люлеят на сантиметри от устните му. — И от колко време я имаш? — Добавям, внезапно заинтригувана от историята.

Той свива рамене и отклонява поглед.

— Взех я от едно място... даде ми я един човек, с когото се познавах преди време. — Той поклаща глава. — Беше много отдавна.

— Толкова, че да си спомниш само смътно? — изхилвам се нервно, но той не се присъединява към насиленото ми веселие. — Така де, та ти си само на деветнайсет! Колко отдавна може да е било?

Изучавам го внимателно, като си припомням времето, когато зададох същия въпрос на Деймън — това бе доста преди да разбере какъв е. Внезапно по кожата ми пробягва смразяваща тръпка. Настоячиво започвам да оглеждам лицето му — кривите предни зъби, белегът, разполовяващ веждата му, кичурите златистокестенява коса, падащи в тези толкова познати зелени очи. Имам нужда да се убедя, че е просто някой, когото познавам от миналото си. И не е като мен и Деймън.

— Предполагам, че просто не ме бива особено да преценявам времето, нито да следя хода му — казва той и се размива, но някак неубедително. — Опитвам се да живея за мига... да се потопя в настоящето, нали разбираш. Но, все пак... доколкото помня, бе преди около четири-пет години — когато започнах да се интересувам от такива неща.

— Ами Лина? Да не би да я е намерила? Затова ли толкова се бе постарал да я скриеш?

Той поклаща отрицателно глава и се изчервява:

— Колкото и да ме е срам да си призная, тя намери една кукла, която бях направил — и буквално откачи. Помисли я за вуду магия. Възприе погрешно абсолютно всичко!

— Кукла? — поглеждам го въпросително, защото изобщо не схващам за какво говори.

— Вид магическа кукла — обяснява той, свива рамене и ме поглежда засрамено. — Бях дете... какво друго да кажа в свое оправдание? Достатъчно бях млад и заблуден, за да реша, че по този начин мога да накарам едно определено момиче да ме хареса.

— И какво — подейства ли? — сдържам дъха си и напрегнато очаквам отговора му, като същевременно се чудя откъде се взе това странно усещане в стомаха ми и какво трябва да значи.

— Лина я унищожил точно преди да проработи. Всъщност така стана по-добре — той свива рамене. — Оказа се, че момичето не е стока.

— Обичайният ти тип — думите се изплъзват от устата ми, преди да успея да ги обмисля и да се спра.

Той ме поглежда, а очите му започват да блестят особено:

— Старите навици умират трудно.

Оставаме така — с впити един в друг погледи, почти без да дишаме. Накрая не издържам и го прекъсвам, като връщам вниманието си отново върху книгата.

— С удоволствие бих ти помогнал — заявява той с дълбок, чувствен глас, — но останах с впечатлението, че пътешествието ти е твърде лично, за да се включа и аз.

Вдигам поглед и отварям уста, за да отговоря, но той продължава, без да ме изчака:

— Не се безпокой, няма проблеми. Разбирам. Обаче има няколко неща, които трябва да знаеш, ако искаш да се занимаваш със заклинания. — Очите му се приковават в моите, за да се увери, че е привлякъл изцяло вниманието ми. — Първо, те са последният изход. Използваш ги само в случай че всички други пътища са затворени или изчерпани. Второ, в действителност те са просто рецепти, чрез които да получиш нещо желано или да промениш дадена ситуация, която се нуждае от промяна. Само че, за да проработи заклинанието, трябва ясно да си представиш резултата, който желаеш да постигнеш, след което да насочиш цялата си енергия към това.

— Подобно на материализацията — казвам и веднага си пожелавам да върна думите назад, защото виждам промяната в погледа му.

— Материализацията отнема твърде много време... магията действа по-бързо... или поне би могла.

Стисвам устни, защото не е добра идея да му обяснявам, че и проявяването може да се прави мигновено, стига да разбираш как работи вселената. От друга страна, не можеш да материализираш неща, които не познаваш — и съответно противоотровата, наред с много други неща, си остава все така недостижима.

— Мисли за нея като за гигантска готварска книга, само че с бележки в полетата — усмихва се и потупва с нокът по страницата. — Тук обаче нищо не е фиксирано и статично, можеш да променяш рецептите, за да подходат на твоите цели, както и да подбиращ съответните инструменти...

— Инструменти? — нов въпросителен поглед.

— Кристали, билки, елементи, свещи, фази на луната... такива неща. Това са средствата на занаята, т.е. инструментите.

Замислям се за еликсирите, които направих, точно преди да се върна назад във времето. Тогава ги възприех по-скоро като вид алхимия, отколкото като магия. А в определен смисъл те са почти едно и също.

— Доста помага и ако рецитираш заклинанието в рими.

— Като стихотворение? — поглеждам го стреснато.

Може би, в крайна сметка, идеята няма да проработи. Съвсем определено не ме бива с тия неща.

— Не е нужно да се съревноваваш с поетите. Просто нещо в рими, което носи определен смисъл за теб самата и описва онова, което искаш да постигнеш чрез него.

Започвам да се мръщя. Чувствам се обезкуражена, още преди да започна.

— Освен това, Евър...

Поглеждам го.

— Ако искаш да направиш заклинание на някой човек, би било добре да размислиш. Лина бе напълно права. Ако не можеш да убедиш някого да види гледната ти точка или пък да ти съдейства по обичайния начин и с традиционни средства, има сериозна вероятност да не успееш въобще, независимо какво използваш.

Кимам и отклонявам очи. Това сигурно е вярно — за някаква друга ситуация. Не и за моята обаче.

Моята е различна.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Отбих се в работата ти — погледът на Хевън се придвижва съсредоточено от косата ми, през черната копринена връвчица, на която виси талисманът ми и която почти не се вижда под тениската, а накрая се спира на лицето ми.

Кимам отсечено и отново насочвам вниманието си към Онър. Тя се смее със Стейша, Крейг и останалите от елитния списък, сякаш всичко е нормално... само дето не е. Не и за нея. В момента тя навлиза в дебрите на магията — изучава сериозно *занаята*, според Джуд. И го прави, без знанието и съгласието на тарторката на групата.

— Смятах, че можем да обядваме набързо заедно или нещо подобно, но сладурът на щанда каза, че си заета.

Тя започва да обира с пръст глазурата на кексчето си, но очите ѝ въобще не слизат от лицето ми.

Майлс вдига поглед от телефона си и сключва вежди, а очите му започват да се стрелкат помежду ни.

— Моля? Правилно ли чух? Има някакъв сладур, а на мен никой не ми е съобщил?!

Обръщам се рязко към тях. Чак сега възприемам смисъла на думите на Хевън. *Тя е ходила до работата ми! Знае къде работя! Какво друго е разбрала?*

— О, да, наистина е секси — кима Хевън с глава, като продължава да ме гледа. — *Muy caliente*, няма спор. Евър обаче явно е решила да го държи в тайна. Нямах представа за съществуването му, преди да го видя със собствените си очи.

— Как си научила къде работя? — питам я, като напразно се опитвам да звуча нормално и да не издавам колко съм разтревожена от новината.

— Близначките ми казаха.

Току-що нещата се превърнаха от просто лоши в катастрофални.

— Срегнах ги на плажа. Деймън ги учи да карат сърф.

Усмихвам се, но усмивката ми е немощна и седи фалшиво на лицето ми.

— Предполагам затова не си ни казала за новата си работа — не си искала най-добрите ти приятели да се нахвърлят на сексапилния ти колега.

Майлс изоставя писането на съобщения и ме поглежда в очакване на нещо много по-интересно и обещаващо.

— Той ми е *шеф* — започвам да клатя глава. — И не е някаква тайна, просто не ми се удаде възможност да ви кажа, това е всичко.

— Да, бе! Сигурно защото разговорите ни по време на обяда са толкова интересни и важни, че просто не можеш да ги прекъснеш за нещо толкова тривиално. Моля ти се! — Хевън повдига вежди. — Толкова, ама толкова не вървиш с това обяснение!

— Ей, ало! Няма да е зле да предоставите някакво описание вече! — Майлс се навежда напред с нетърпеливо изражение и очи, които подканят ту мен, ту Хевън.

Аз само свивам рамене. Хевън обаче се усмихва, оставя кексчето си и изтръсква трохите от скута си:

— Представи си бронзова кожа, невероятно тяло, уникални морскозелени очи, златисти кичури — после умножаваш с коефициент „десет пъти по-готин“ и може би ще добиеш бегла представа за този най-сексапилен сърфист от клана на Секси Сърфистите.

— Сериозно ли говориш? — хлъцва Майлс и ме зяпва. — Ама *наистина* сериозно?!

Въздъхвам и започвам да късам сандвича си на парченца, а Хевън му отговаря доволно:

— Можеш да ми вярваш — няма думи, с които да опиша колко секси е точно. Единствените, с които бих могла да го сравня, са Деймън и Роман, но пък те самите са съвсем отделна категория, така че в действителност не се броят. Впрочем на колко години е? — поглежда ме тя. — Изглежда прекалено млад, за да бъде, чийто й да е началник.

— На деветнайсет — свивам рамене.

Не искам да говоря за работата, за Джуд или за каквото и да било в тази връзка. Именно за това ме предупреждаваше Деймън. За нещата, които трябва да избягвам, ако не искам да загазя.

— Впрочем като говорим за готини момчета, как е Джош? — правя опит да сменя темата.

Скокът е малко неочакван, но се надявам да проработи. Наблюдавам аурата ѝ, която започва колебливо да трепти и да проблясва, докато тя самата се преструва, че е изключително ангажирана с кексчето си.

— Всичко приключи в момента, в който се опита да ми пробута онова котенце. Трябваше да го видите как се хилеше — все едно ми поднася подаръка на века! — тя прави отвратена физиономия и разчупва кексчето наполовина. — Ама, сериозно! Колко глупав трябва да си, за да направиш нещо толкова неадекватно?!

— Той просто се опитваше да бъде мил... — казва Майлс, но Хевън го пресича веднага.

— Моля те! — намръщва се тя. — Ако наистина разбираше през какво преминавам, никога не би опитал да ми натрапва заместител на Чарм. Някакво очарователно котенце, чиято единствена участ е да умре, след като съм се привързала към него изключително силно — така че, разбира се, да изпитам възможно най-силна болка и страдание.

Майлс повдига вежди, а аз опитвам да я успокоя:

— Не е задължително да става така...

Тя обаче не позволява и на мен да я залъгвам:

— Така ли? Хубаво — назови едно нещо... поне едно живо същество, което не умира, не те изоставя — или и двете наведнъж? Последния път, когато ти зададох този въпрос, започна да заекваш. Ти също, Майлс — какво си седнал да ми правиш физиономии и да се хилиш — давай, кажи си тежката дума! Да чуя едно нещо, което не...

Майлс започва да клати глава и вдига ръце в знак, че се предава. Той не обича такива сблъсъци, още по-малко пък с Хевън, и без никакво съжаление се оттегля от играта, още преди да е започнала. Хевън се усмихва, доволна от двойния ни провал, и заявява:

— Аз просто го изпреварих. Така или иначе щеше да приключи в някакъв момент.

— Е — свива рамене Майлс в заключение, преди да се върне към писането на съобщения, — аз го харесвах, ако това има някакво значение. Мислех, че си подходите.

— Ами тогава излизай ти с него! — Хевън се ухилва и мята по него парченце от кексчето.

— А, не, благодаря. Прекалено е кльощав и сладък — усмихва се и той. — Виж, шефът на Евър е друга работа...

Поглеждам към Майлс, проверявам аурата му и разбирам, че се шегува... почти.

— Казва се Джуд — въздишам с примирение. Разговорът е направил пълен кръг и се е върнал в начална позиция. — И, поне доколкото мога да преценя, си пада единствено по момичета, които не го харесват. Свободни сте, разбира се, да се пробвате.

Затварям кутията си за обяд, в която все още има неначената ябълка, пакет чипс и накъсан на дребно сандвич.

— Може би трябва да го поканиш на купона, който организирам за изпращането си в Италия — предлага Майлс. — Така ще мога да го опозная дълго и напоително, преди да се сбогувам, нали разбираш.

Той се разсмива и прокарва ръка през късата си кестенява коса.

— По този повод — намесва се Хевън, а изкуствените мигли, с които експериментира напоследък, пърхат и закриват очите ѝ, — да ви кажа, че майка ми викна майстори и изкъртиха всекидневната — ама имам предвид *буквално*. Махнаха мокета, изнесоха мебелите и срутиха половината стени — все едно е паднала бомба. От една страна, това е хубаво, защото не могат да продадат къщата в този ѝ вид, но, от друга, означава, че в никакъв случай не можем да направим партито у нас. Затова се надявах, че...

— Разбира се — кимам и срещам погледите на две така шокирани лица, че ме хваща срам.

Осъзнавам, че редовните им посещения в дома ми, както и петъчният ни ритуал, при който си поръчвахме пица и се топвахме в джакузито, приключиха в момента, в който Деймън влезе в живота ми. Сега обаче, когато него го няма — или поне настоява да се разделим, ако ще и временно — може би е най-подходящото време да ги подновим.

— Сигурна ли си, че Сабин няма да има нищо против? — пита Майлс с надежда, но и с предпазливост в гласа.

Тръсвам глава:

— Стига вие да нямате нищо против Миноз да се отбива от време на време, всичко ще е наред.

— Миноз?! Имаш предвид учителя ни по история? — ахват те едновременно.

Двамата ми най-добри приятели изглеждат точно толкова шокирани, колкото бях аз самата, когато научих. Очите им сякаш ще

изскочат.

— Да, излизат заедно — кимам в потвърждение.

Независимо колко ми е неприятно, не мога да направя нищо по въпроса, тъй че най-добре ще е да приема фактите.

Хевън отмества сините къдрици от лицето си и се привежда към мен:

— Чакай... дай да уточним това! Леля ти Сабин излиза с готиния даскал по история, така ли?

— Нали беше „готин, ама като за учител“, а сега? — Майлс се разсмява и я побутва по ръката.

Хевън обаче само свива рамене:

— Моля те, не се прави, че не си забелязал! Определено като за възрастен — освен като такъв, дето носи очила и панталони таки — си е направо секси парче!

— Моля те, не му викай „парче“! — разсмявам се, независимо от желанието си. — Освен това — просто за информация — вечер зарязва очилата и сменя панталоните с маркови дънки.

Хевън се надига от пейката с усмивка:

— Решено е, значи. Празненството ще е в твоята къща. Просто *трябва* да видя тази гледка!

— Деймън ще идва ли? — Майлс прибира телефона си в калъфчето и внимателно ме поглежда.

— Ами, тъъ, не знам... може би. — Свивам рамене, стисвам устни и започвам толкова нервно да се чеша по ръката, че със същия успех бих могла да прикрепя на челото си неонов надпис: „Ей, вижте тук! Аз лъжа, лъжа!“. — Ами, той, тъъ... Доста е зает с близначките напоследък и въобще...

— Затова ли не се появи на училище цяла седмица? — пита Хевън.

Аз кимам и започвам да мърморя някакви глупости за това, че си е взел изпитите предварително, но не влагам сърце в тях и ми личи. Виждам, че кимат, все едно приемат обяснението ми, но знаей, че го правят само за мое успокоение. Очите и аурите им показват, че не вярват на нито една дума от казаното.

— Просто направи така, че Джуд да присъства — казва Майлс в заключение.

При самото споменаване на името му стомахът ми започва да се бунтува.

— Да, ще ми е нужен за резервен вариант... ако не потръгне с момчето, с което имам среща — усмихва се и Хевън.

— Имаш среща? — пита ме с Майлс едновременно, след краткия миг, през който просто зяпаме глупаво.

— С кого? — интересувам се аз, а в същия момент Майлс изтърсва:

— Леле, наистина си бърза!

Хевън обаче само се усмихва и ни махва през рамо, докато върви към класната стая.

— Ще видите! — изчуруликва на прощаване тя и изчезва.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тъй като вече удържах обещанието си към Миноз и присъствах в часа по история (като се чувствах доста по-неловко от него), и тъй като не съм давала обещания на други учители, решавам да пропусна останалите часове и директно се насочвам към магазина.

Докато пътувам по крайбрежната магистрала, мислите ми се понасят към Деймън. Представям си го толкова ясно, че той се материализира на съседната седалка. Поглежда ме с дълбоките си, горещи тъмни очи, устните му са полуотворени и съблазнителни, а после изсипва поток от червени лалета в скута ми. Болката е толкова силна и разкъсваща, че бързам да го прогоня, много преди да е изчезнал от само себе си. Зная, че един проявен Деймън не може да ми свърши работа. Не и когато истинският е някъде отвън, съвсем наблизо... и чака да изтекат трите месеца.

Аз обаче не мога да чакам. Отказвам да чакам. Единственият начин да се отърся от това ужасно усещане за празнота, е да си върна Деймън. А единственият начин да го сторя, е да разбия кода на Роман. Да се добера до противоотровата и веднъж завинаги да разреши всичките си проблеми. Само дето — като изключим варианта да отида пак до дома му — нямам никаква представа къде да го открия. Точно като Деймън и той не смята да се появява в училище за последните часове.

Завивам по алеята и паркирам на съвсем малкото свободно място зад магазина. Втурвам се през вратата с такава скорост и устрем, че Джуд ме поглежда объркано. Насочвам се към щанда и грабвам книгата за записвания.

— Виж, ако знаех, че ще избягаш от училище, щях да ти запиша няколко сеанса. В момента обаче нямаш нищо в графика си.

— Не бягам от училище — измърморвам, макар и двамата да сме наясно с истината. — Добре де, така е — и свивам рамене. — Само че това е последната седмица, така че наистина не е нещо кой знае какво. Няма да кажеш на никого, нали?

Той отхвърля въпроса ми с махване на ръка, сякаш не си струва дори да отговаря. После повдига рамене с думите:

— Просто ми се иска да знаех от по-рано. Щях да си донеса дъската.

— Все още можеш да отидеш да я вземеш — насочвам се към лавиците с книги и започвам да ги пренареждам.

Не че имат нужда. Просто искам да съм по-далече, за да избегна съблазнителната вълна от спокойствие, която ме залива в близост до него.

— Сериозно — казвам му, защото той не се помръдва. — Аз ще наглеждам тук.

Той ме поглежда твърдо и произнася:

— Евър...

Вдигам очи към неговите и веднага усещам какво смята да каже, затова бързам да разсея притесненията му предварително:

— Не е нужно да ми плащаш — заявявам с ръце, пълни с книги. — Не съм дошла да работя допълнително. Всъщност за мен няма значение дали изобщо ми плащаш.

Той присвива очи, без да ги отнема от моите. Моментът се проточва — един удар на сърцето, два, три... После накланя глава на една страна и замислено казва:

— Наистина няма, нали?

Свивам рамене, връщам книгите на лавицата и започвам да ги подреждам в идеално права редица, като се възползвам от тази кратка отсрочка, за да обмисля отговора си:

— Не. Няма.

Чувствам се добре, че съм се освободила от още едно самозаблуждение — независимо колко е маловажно.

— А за какво всъщност си тук? — гласът му рязко спада. — Заради книгата ли?

Обръщам се и нервно го поглеждам; не знам къде да дяна ръцете си.

— Толкова ли е очевидно?

Повдигам рамене и се засмивам насила. Чувствам се облекчена, когато той се присъединява към смеха ми. После обаче прави жест с вдигнат палец и казва:

— Давай, забавлявай се. Няма да кажа на Деймън с какво си се захванала.

Стрелвам го изнервено. Искam да стане ясно, че съм приключила с шегите на тема Деймън... обаче той е сериозен.

— Съжалявам — свива рамене той.

Свивам рамене и аз. В никакъв случай няма да обсъждам Деймън с него. Вместо това се насочвам към задната стаичка, сядам зад бюрото и тъкмо се каня да отворя чекмеджето със силата на ума си, когато забелязвам, че ме е последвал.

— О-о, тъъ, забравих, че е заключено — мърморя, докато се пресягам към чекмеджето.

Зная, че звуча фалшиво и изглеждам смешно — аз съм ужасна актриса и още по-лоша лъжкиня, но въпреки това правя съответните движения, сякаш наистина съм се канела да отворя с ръка.

Той се обляга на рамката на вратата и ме стрелва с такъв поглед, че ми става ясно — не е повярвал на нито една дума.

— Не те спря преди — заявява с плътен, нисък глас. — Нито пък първия път, когато те заварих в магазина.

Преглъщам с усилие и се чудя какво да му отвърна. Ако призная какви способности притежавам, ще наруша основното правило на Деймън. Същевременно погледът на Джуд е толкова тежък и така ме притиска, че все пак опитвам:

— Не мога... аз, тъ...

Той повдига вежда — много добре му е ясно, че всъщност мога.

— Не мога да го направя *пред теб* — довършвам с пълното съзнание, че този номер е глупав.

— Това ще свърши ли работа? — ухилва се той и закрива с длани очите си.

Поглеждам го за миг, докато преценявам възможностите си, но нямам много такива. С надеждата, че няма да наднича през пръсти, си поемам дълбоко въздух и също затварям очи. После *виждам* как ключалката се отключва, навеждам се и вземам книгата. Поставям я на бюрото в момента, в който той сяда срещу мен с наклонена на една страна глава и поставя единия си крак върху коляното на другия:

— Знаеш ли, Евър, ти си много специална.

Замръзвам с пръсти, потрепващи над древния том, и сърце, което бие като полудяло.

— Искях да кажа, че *дарбата* ти е специална — той ме поглежда и изправя рамене.

Поглежда ме косо и присвива очи, а по скулите му плъзва руменина:

— Никога не съм срещал човек с твоите способности. Начинът, по който извличаш информацията от дадена книга... или от човек... И въпреки това, ти...

Взирам се в него със стегнато, парещо гърло. Усещам, че това е началото на нещо, което би било най-добре да избегна.

— И въпреки това, ти нямаш представа кой е застанал до теб. Точно до теб всъщност.

Въздъхвам и започвам да се чудя дали това е мигът, в който ми мята рекламна брошура и започва да описва случаите, в които е виждал духове. Той обаче само прави жест с ръка вдясно от мен. Кима и се усмихва, сякаш там наистина има някого — но когато се обръщам в тази посока, очите ми срещат само празното пространство.

— Първоначално бях убеден, че си дошла в магазина именно по тази причина — да ме научиш. — Той се усмихва, разчел изражението ми, и добавя. — Със сигурност знаеш, че такива неща като съвпадения просто не съществуват — вселената е прекалено прецизна, за да допусне случайни събития. Дойде тук с определена причина, независимо дали го осъзнаваш, или не, а...

— Тук ме доведе Ава — отсичам.

Не ми харесва посоката на този разговор и смятам да го прекъсна — тук и сега.

— И се върнах да видя Лина, не теб.

Той обаче само кима невъзмутимо, все едно не съм казала нищо:

— Въпреки това, обърни внимание — върна се в момент, когато Лина я нямаше. По този начин стана възможно да намериш мен.

Започвам да се въртя неловко на мястото си и се вторачвам в книгата пред себе си... просто не мога да го погледна. Не и след онова, което току-що каза. Не и след пътешествието си до Амстердам с Деймън.

— Чувала ли си някога поговорката: „Когато ученикът е готов, се появява учителят“?

Свивам рамене и за миг вдигам поглед към него, веднага, след което отново свеждам очи.

— Среждаме хората, които ни е писано да срещнем — когато дойде времето за това. И макар да съм сигурен, че има много неща, които мога да науча от теб, наистина ми се иска първо аз да ти покажа нещо, ако ми позволиш... ако си отворена към новите неща и склонна да се учиш.

Усещам погледа му, настойчив и сериозен. Зная, че нямам кой знае какъв избор, затова само свивам рамене. С периферното си зрение виждам как той лекичко кима, накланя глава встрани и отново насочва погледа си вдясно от мен — сякаш там има някого.

— Един човек иска да ти каже „Здравей“ — обяснява ми с поглед, прикован във въпросната точка вдясно. — Тя обаче ме предупреди, че си много недоверчива и ще трябва доста да се потрудя, за да те убедя.

Взира се в него, без да мигам и без да дишам. Мисля си, че ако това е шега — ако ми е погодил някакъв номер — ще го...

— Името „Райли“ говори ли ти нещо?

Преглъщам буцата, която внезапно е заседнала на гърлото ми и препречва пътя на думите. Умът ми бясно започва да прехвърля всички разговори, които сме водили в търсене на онзи, в който може би съм му споменала за нея.

Той ме гледа спокойно и търпеливо чака. Аз обаче само кимам — не искам да му разкривам повече, отколкото вече знае.

— Казва, че ти е сестра — по-малката ти сестра. — Паузата след тези думи е толкова кратка, че не ми оставя време да кажа каквото и да било. — О, да — довела е и още някого със себе си... Всъщност, не става въпрос за...

Той се усмихва и отмята кичурите от лицето си, сякаш за да вижда по-добре.

— Не става въпрос за човек. Куче е — жълт...

— Лабрадор — произнасям тихо, независимо от решението си да не казвам нищо. — Това е кучето ни.

— Жълтичко — кима той.

— Жълтурко. Казва се Жълтурко — присвивам очи и се чудя как така сбърка точно името, ако Райли наистина е застанала пред него.

Той обаче само кима и продължава:

— Тя казва, че не може да остане дълго, защото е много заета напоследък. Исква обаче да знаеш, че прекарва много време покрай теб

— повече, отколкото си мислиш.

— Така ли? — скръствам ръце и се облягам назад. — Защо тогава не се показва?

Намръщвам се и изоставям решението си да запазя мълчание — прекалено много съм й ядосана.

— Защо не *прави* нищо, така че да разбере, че наистина е до мен?

Джуд се усмихва, макар и половинчато и насила — устните му се извиват съвсем леко в ъгълчетата. После отговаря:

— В момента ми показва поднос с... — той млъква за секунда, присвива очи и после казва — ореховки. Пита дали са ти харесали.

Замръзвам. Спомням си, че преди няколко седмици Сабин направи ореховки по мамината рецепта. На най-голямата имаше „Р“, а на най-малката — „Е“. Точно по този начин Райли изписваше инициалите ни някога, в Орегон, когато майка ми печеше сладките...

Поглеждам към Джуд. Гърлото ми е толкова свито, че не мога да произнеса нито дума. Боря се да си възвърна равновесието, когато той добавя:

— Също така иска да знае дали си харесала филма — онзи, който ти е показала в...

Съмърленд. Затварям очи и силно ги стисвам, за да не рукнат сълзите ми. Чудя се дали бърбивата ми сестричка ще му каже и това, но той само свива рамене и оставя изречението недовършено.

— Кажи й... — гласът ми е толкова дрезгав и безсилен, че съм принудена да прочистя гърло и да опитам отново. — Отвърни й с „да“ на всичко... абсолютно всичко. И й кажи, че... че я обичам... и ми липсва... и я моля да каже „Здрасти“ на мама и татко... и че наистина трябва да ми помогне да разбере как да разговарям отново с нея... защото трябва да...

— Точно тук започва моята роля — сдържано заявява той с нисък, тих глас, а очите му настойчиво търсят моите. — Искане да ви бъде посредник, защото не може да говори направо с теб, освен в сънищата ти. Каза обаче да ти предам, че винаги те чува.

Поглеждам го. Скептицизмът ми отново взема връх. Наш посредник?! Райли наистина ли би пожелала това? Значи ли то, че му вярва? Тя дали знае за миналото ни? А какво беше това за сънищата — та последния път, когато се появи в мой сън, той се превърна в

истински кошмар! Изпълнен с безсмислени загадки кошмар, от който не разбрах абсолютно нищо.

Поглеждам отново към Джуд. Питам се дали мога да му имам доверие. Дали пък не си измисля? И как би могъл да го направи? Може близначките да са му споменали нещо... да е проверил в интернет и да е прочел за инцидента...

— Тя си тръгва — казва той, като се усмихва и маха с ръка за „Довиждане“ на моята предполагаемо присъстваща, но невидима сестра. — Искаш ли да й кажеш нещо, преди да си отиде?

Стисвам силно страничните облегалки на стола и впивам поглед в бюрото пред себе си. Боря се да си поема въздух. Имам чувството, че стаята изведнъж се е свила и ме притиска, сякаш таванът се спуска над мен, а стените се опитват да се съберат и да ме смачкат. Нямам представа дали мога да му вярвам, дали Райли наистина е тук... Дори не мога да съм сигурна дали нещо от случилото се е истина.

Единственото, което зная, е, че трябва веднага да се махна оттук.

Да изляза навън за глътка въздух.

Чувам гласа му след себе си, когато скачам от бюрото и се втурвам към вратата. Не знам къде отивам, но се надявам, че там е просторно, открито и най-вече — че се намира далече от *него*.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Изхвърчам през вратата и хуквам към плажа. Сърцето ми препуска, в ума ми цари пълен хаос. Съответно забравям да превключа на нормална скорост, преди да стигна там. Пръстите на краката ми вече докосват водата, когато осъзнавам, че ме следват облак пясък и множество озадачени погледа. Хората присвиват очи и клатят глави, мислейки си, че им се е сторило. Видяното не би могло да е истина — никой не е в състояние да тича толкова бързо. Във всеки случай не и човек, който изглежда толкова нормален като мен.

Зарязвам чехлите си на пясъка и влизам по-навътре. Спирам за миг, за да навия крачолите на дънките си. После обаче една вълна ме залива до коленете и решавам, че това не е важно. Те така или иначе вече са мокри, а аз искам просто да почувствам нещо — нещо осезаемо, физическо и реално. Проблем, който има лесно и очевидно разрешение. Не като онези, с които в действителност трябва да се преборя.

Освен това — независимо че самотата не ми е непозната — никога не съм се чувствала така самотна, както в момента. Винаги е имало при кого да отида. Сабин... Райли... Деймън... приятелите ми... Сега обаче цялото ми семейство го няма: Сабин е заета с Миноз, приятелят ми реши да даде почивка на връзката ни, а на приятелите си не мога да се доверя... и какъв е смисълът?

Какво от това, че притежавам подобни способности — че мога да управлявам енергията и да проявявам разни неща, след като не мога да материализирам единственото, което наистина желая?

Каква е ползата да виждам духове, след като не мога да съзря онези, които са истински важни за мен?

Какъв е смисълът да живея вечно, ако съм принудена да водя именно такъв живот?

Влизам още по-навътре, докато водата стига до средата на бедрата ми. Никога — абсолютно никога — не съм се чувствала така

самотна, независимо че съм на препълнен с хора плаж. Нито пък толкова безпомощна — в такъв прекрасен слънчев ден.

Не се помръдвам, когато Джуд се приближава иззад гърба ми, сграбчва ме за рамото и се опитва да ме издърпа по-далеч от вълните. Оставам на място и се наслаждавам на плискането на водата, която мокри кожата ми, на непрестанното движение — навътре-навън — което ме подмамва да го последвам и да се потопя в дълбокото.

— Ей! — очите му се присвиват срещу слънцето, докато погледът му зорко изследва лицето ми.

Явно няма намерение да отслаби хватката си, преди да се е уверил, че съм добре.

— Какво ще кажеш да се върнем в магазина? — тонът му е кротък, премерен и спокоен — сякаш вярва, че съм прекалено крехка и способна да сторя някоя глупост, ако не внимавам.

Преглъщам с усилие и стъпвам още по-здраво на дъното, без да помръдна и на сантиметър. С поглед, прикован в хоризонта, казвам задавено:

— Ако си се пошегувал... ако това бе някакъв номер... да знаеш, че...

Тръсвам глава — не съм в състояние да довърша. Но заплахата в думите ми е явна и неподправена.

— Никога не бих го направил. — Той ме стисва още по-силно и ме повдига нагоре, така че новата вълна да мине под мен, без да ме намокри още повече. — Та ти ме *разчете*, Евър! Още през онзи първи ден. Знаеш какво мога да правя... *да виждам*.

Поемам си дълбоко въздух, макар да не зная какво да му кажа. Той обаче не ме оставя дори да опитам:

— А и — просто за информация — виждал съм я и преди. Не беше с теб всеки път, но се появяваше достатъчно често. Това обаче бе първият случай, когато я чух да казва нещо.

— И на какво се дължи тази промяна? — обръщам се и срещам погледа му.

Не че имам истинска причина да не му вярвам, но трябва да получа възможно най-много доказателства.

— Предполагам, че искаше първо да се увери, че може да ми има доверие — той свива рамене. — Точно като теб, впрочем.

Поглеждам го и потъвам в тези дълбоки морскозелени очи. Истината е там, на повърхността — открита и очевидна. Той не лъже, не играе игрички, не прилага номера и определено не си измисля. Наистина вижда Райли и единствената му цел е да помогне.

— Мисля, че именно заради това се срещнахме — гласът му е съвсем тих, почти шепот. — Чудя се дали Райли го е организирала?

Райли... или нещо друго? Нещо, по-голямо и по-могъщо от нас?

Вглеждам се в океана пред себе си и се чудя дали и той ме разпознава, така, както аз го познах. Дали усеща онова присвиване в стомаха, боцкането по кожата, странното, но въпреки това много познато чувство, че нещо те тегли към другия... всички тези неща, които аз изпитвам? И ако е така... какво означава това? Дали наистина имаме недовършена работа? Карма, която трябва да бъде насочена и канализирана?

Вярно ли е това, че съвпадения не съществуват?!

— Мога да те науча — казва той с поглед, равносилен на обещание, което съм сигурна, че държи да спази. — Няма гаранции, че ще успея, но ще опитам.

Отскубвам се от ръцете му и влизам по-навътре. Не ме интересува дали ще намокря целите си дънки, стига да съм суха от кръста нагоре.

— Всеки човек притежава тази способност — застига ме гласът му. — Точно както всеки може да е ясновидец... или поне да усеща интуитивно някои неща. Всичко зависи от това доколко си отворен, доколко си готов да се отпуснеш и да се научиш да го правиш. С твоите дарби обаче... няма причина да не се научиш да я виждаш и ти.

Поглеждам го, но само за секунда, защото нещо друго е привлякло вниманието ми. Нещо, което...

— Номерът е да увеличиш скоростта на вибрациите си и да достигнеш до ниво, където...

Не успяваме да съзрем вълната, преди да ни застигне. Нямаме шанс да се гмурнем под нея, още по-малко пък — да я избегнем. Не ме отнася навътре само защото рефлексите на Джуд са наистина изключителни, а ръцете му — неочаквано силни.

— Добре ли си? — пита ме задъхано и впива очи в моите.

Мисълта ми обаче вече лети другаде — към онова топло, прекрасно привличане, към познатото любящо присъствие, което може

да принадлежи само на един човек... само на *него*...

Наблюдавам Деймън, който разсича вълните с дъска под мишница. Изпивам с очи изваяното му бронзово тяло и си мисля, че Рембранд би направил всичко, за да го използва за модел. Водата се разделя, за да му направи път — чисто, плавно, все едно нож минава през масло.

Устните ми се разтварят. Изпитвам отчаяна нужда да го извикам, да произнеса името му, да го върна при себе си. В мига, преди да го направя обаче, очите ми срещат неговите и проумявам какво вижда той: аз, мокра, с разбъркана коса и прилепнали към тялото подгизнали дрехи, играя с вълните в този прекрасен слънчев ден... а мускулестите загорели ръце на Джуд все още ме обгръщат.

Измъквам се панически от хватката му — но е прекалено късно. Деймън вече ме е видял.

И е продължил нататък.

А аз оставам така — бездиханна, безчувствена и отчаяна — да наблюдавам оттеглянето му.

Няма лалета, нито телепатично съобщение... само една безкрайна тъжна пустош, която заема освободеното от него пространство.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джуд излиза от водата след мен и върви подире ми през половината плаж, като не спира да ме вика и да се опитва да ме настигне. Отказва се чак когато пресичам улицата и се насочвам към магазина, където работи Хевън. Имам нужда да поговоря с някого, да се доверя на приятел. Да разкажа всичко и да премахна тази тежест от раменете си, независимо от цената, която ще се наложи да заплатя.

Не усещам тежестта на прогизналите си дънки, не чувам звука, с който мократа ми блуза шляпа по кожата ми. Изобщо не ми хрумва да си материализирам нови сухи дрехи, преди да отворя вратата и... почти да се сблъскам с Роман.

— Съжалявам, но без обувки и прилична върхна дреха не пускаме — ухилва се той. — Макар че, да си призная, аз определено се наслаждавам на гледката.

Проследявам погледа му и бързо скръствам ръце върху гърдите си. Блузата ми, която и без това не е особено плътна, е мокра и напълно прозрачна.

— Трябва да говоря с Хевън — опитвам се да го избутам от пътя си, но той отново ме спира.

— Евър, моля те! Това място е от висока класа. Може би трябва да се върнеш, когато... ами, когато се почувстваш по-добре.

Надничам над рамото му и виждам едно сравнително голямо помещение, което обаче е така претъпкано с вещи, че прилича на вътрешността на вълшебната пещера на някой джин. Кристални полилеи висят от тавана, по стените са разположени метални свещници и маслени картини в тежки рамки, а подът е покрит с разноцветни застъпващи се тъкани килими. Антични мебели са сбутани до закачалки с красиви старовремски облекла, а сред тях са разхвърляни множество витрини, преливащи от всякакви бижута и дрънкулки, покрити със скъпоценни камъни.

— Просто ми кажи дали е тук — впервам настойчиво поглед в него.

Търпението ми определено се изчерпва. Той само ме гледа отвисоко и се хили нагло. Опитвам се да се настроя на вълната на нейната енергия, но не успявам и разбирам, че той блокира пътя ми.

— Може да е, а може и да не е. Кой знае със сигурност? — Той бръква в джоба си и вади пакет цигари, от които предлага и на мен.

Присвивам очи и правя отвратена физиономия, а той невъзмутимо поднася запалката си към цигарата и вдишва дълбоко дима:

— Дам' се не знай, Евър! Пробвай, бе! Ти просто пропиляваш безсмъртието си!

Намръщвам се и демонстративно прогонвам дима с ръка, след което питам:

— Кой е собственикът на това място?

Осъзнавам, че преди не съм забелязвала този магазин. Същевременно се чудя каква е връзката на Роман с него.

Той дръпва продължително от цигарата и ме оглежда от главата до петите с присвитите си като на котка очи:

— Смяташ, че се шегувам, но те уверявам, че това не е така. Никой уважаващ себе си безсмъртен не би си позволил да го видят, изглеждащ по този начин — и ми размахва пръст. — Въпреки това... Не, наистина — може да задържиш потника, стига да подмениш всичко останало.

След което продължава да се взира в мен и да се хили. Прилича на голям и циничен хищник, който се готви за скок.

— Кой е собственикът? — повтарям и отново надничам зад него.

В ума ми е започнала да се оформя една идея... не мисля, че това е просто магазин за демодирани дрехи и вехти предмети. Тези неща принадлежат на Роман. Това са вещи, които е събирал през последните шестстотин години и с които се разделя крайно неохотно — винаги в най-подходящия момент и срещу съответната сума. Той е търговец на антики.

Роман ми хвърля кос поглед и издишва дима, оформяйки няколко идеални кръгчета. После нехайно отронва:

— Един приятел го държи. Не е твоя работа във всеки случай.

Присвивам очи — не може да ме залъже толкова лесно. Вече ми е ясно — магазинът е негов. Той е шеф на Хевън, той й подписва чековете. Не искам обаче да оставя нещата така, затова подмятам:

— А-ха, значи си се сприятелил с някого, все пак. Колко жалко за горкия човек!

— О, аз имам много приятели! — той се усмихва широко и още веднъж дръпва силно от цигарата, преди да хвърли угарката на земята и да я изгаси с обувката си. — За разлика от теб аз не отблъсквам хората. Не пазя само за себе си своите дарби. Раздавам ги на всички, защото вярвам в правото на обикновения човек да има всичко, което имам и аз. Така че им давам онова, което искат.

— И какво искат хората? — питам го.

Част от мен се чуди какво правя още тук, със стичаща се от мен върху тротоара вода и трепереща в мокрите си дънки и прозрачна блуза — само за да участвам в този малоумен разговор. Другата ми част обаче е като прикована към земята и заради нея не мога да помръдна.

Той се усмихва и впива в мен тъмносините си очи с думите:

— Ами — искат, каквото искат всички, нали така? — След което избухва в нисък, гръден смях, който прилича на ръмжене и от който ме побиват тръпки. — Не е кой знае колко трудно за разбиране. Няма ли да се опиташ да познаеш?

Надничам отново над рамото му, защото съм сигурна, че забелязах движение зад него. Надявам се това да е Хевън, но вместо нея виждам онова момиче — същото, което мярнах за кратко пред къщата му в нощта, когато проявих невероятната глупост да отида в дома му. Заобикаля щанда и се насочва към вратата, където сме застанали. Очите ѝ срещат моите. Тя е такава невероятна красавица, екзотична и мистериозна, с гарвановочерната си коса, черни като въглени очи, смугла гладка кожа и гъвкаво тяло, че буквално оставам без дъх.

— Беше ми приятно да си побъбрим, Евър, но мисля, че е време да си тръгваш. Без да се обиждаш, милинка, но изглеждаш леко... раздърпана. Ще навреди на бизнеса, ако продължаваш да се моткаш тук с този вид на мокра улична котка. Би отблъснало клиентите, нали разбираш? Впрочем, ако ти трябва дребни за автобуса... — той започва да рови в джоба си и измъква цяла шепа монети, които разстила на дланта си. — Вземи си, колкото ти трябва. Нямам представа колко струва билетът в днешни дни. Не съм се качвал на автобус от...

— Отпреди шестстотин години — прекъсвам го и присвивам очи.

Виждам как момичето спира и се отдръпва, когато Роман ѝ прави знак с пръсти да не се приближава. Жестът е толкова бърз и лек, че нормален човек не би го забелязал... аз, естествено, не го пропускам. Нито пък тя. Подчинява се и се оттегля в друга стая, която е недостъпна за погледа ми.

Обръщам се да си вървя — нямам повече работа тук. Викът на Роман ме застига, когато вече съм на улицата и се отдалечавам:

— Преди шестстотин години нямаше автобуси! Щеше да го знаеш, ако не бягаше от часовете по история!

Аз обаче продължавам по пътя си. Нямам никакво намерение да участвам в играта му. Почти съм стигнала до ъгъла, когато той ме сграбчва с ума си и ми изпраща мислено послание:

Ей, Евър! Знаеш ли какво искат хората? Не би било зле да поразсъждаваш по този въпрос — отговорът му ще те отведе до противоотровата!

Спъвам се и панически протягам ръце към опората на стената пред себе си. Боря се неистово да си върна равновесието, а гласът на Роман продължава да гърми в главата ми. Заради акцента прилича на бодър марш:

Не сме така различни, ти и аз. Напротив — много си приличаме. И не след дълго, скъпа, ще имаш шанс да го докажеш. Не след дълго ще платиш цената.

Разсмива се от сърце и чак тогава ме освобождава, но зная, че това не е истинска свобода. Само отсрочка.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващия ден отивам на работа, все едно нищо не се е случило. Твърдо съм решила да загърбя онази странна прегръдка на плажа и неловката ситуация, в която ме постави. Да не говорим за споделеното минало, което Джуд не помни и в което никога не сме стигали до нещо по-сериозно. За последното си има причина, при това много добра.

Причина, която се казва *Деймън*.

И независимо че много бързах — са ме изпреварили. Майлс и Хевън вече са там, облеegnати на щанда. И двамата флиртуват с Джуд.

— Какво правите тук? — питам ги, като се опитвам да не се паникьосвам.

Определено имам поводи за притеснение, както веднага разбирам, докато местя поглед между триумфиращата Хевън, блесналите очи на Майлс и шашнатия, макар и развеселен Джуд.

— Издаваме всичките ти тайни, преувеличаваме недостатъците ти и, о, да! Каним Джуд на прощалното ми празненство... нали се сещаш, в случай че ти забравиш да го сториш — разсмява се Майлс, истински въодушевен.

Поглеждам към Джуд с пламнали бузи и започвам да се чудя какво да кажа. Все още го гледам, когато се намесва и Хевън:

— И какъв късмет само — оказа се, че тогава е свободен!

Заобикалям щанда и се преструвам, че няма проблем. Сякаш изобщо не ме интересува, че момчето, с което съм се сближавала неведнъж през последните няколко века — същото, с което вечната ми половинка смята, че имам недовършена работа — ще се забавлява с мен и приятелите ми в гостната ни, при това само след няколко дни.

В този миг Хевън взема една от листовките на Джуд, рекламиращи курса за развитие на екстрасенските способности, и я размахва пред лицето ми:

— И защо не си ми споменала за това? — намръщва се срещу мен. — Точно по такива неща си падам, а ти чудесно го знаеш!

След което с ослепителна усмивка се обръща към Джуд.

— Съжалявам, но не е вярно — свивам рамене, пускам чантата си на пода под щанда и се настанявам на столчето до Джуд.

Категорично няма да се съобразявам с нещо, което изобщо не е така. Колко ли време ще ми трябва, за да ги накарам да си тръгнат?

— Да, ама е така. От известно време насам се интересувам и от такива работи. — Повдига едната си вежда, сякаш ме предизвиква да отрека отново, но аз отказвам да се хвана на този евтин трик. — За щастие Джуд може би ще успее да ме вмъкне.

Стрелвам го с поглед. Той веднага схваща, че съм против, но само свива рамене и тръгва към задната стаичка. След минута се връща с дъската за сърф под мишница, махва ни за „Довиждане“ и изчезва през вратата.

— Не мога да повярвам, че си го пазила в тайна! — възкликва Майлс, веднага щом Джуд се отдалечава достатъчно, за да не може да го чуе. — Това е ужасно и отвратително егоистично! Особено като се има предвид, че вече си имаш един красавец!

— А аз не мога да повярвам, че си държала това в тайна! — присъединява се и Хевън, която все още стиска листовката. — Имаш късмет, че се съгласи да ме запише!

— Аз ли имам късмет?! — тръсвам глава.

Определено нямам нужда Хевън неочаквано да развие скритите си ясновидски способности — каквито определено проявява в изобилие, поне що се отнася до мен и Деймън.

— Освен това курсът вече започна. Именно затова ти е казал, че ще опита да те вмъкне, вместо да ти обещае.

А аз със сигурност ще направя всичко възможно да превърна това „ще опитам“ в „не мога“ — но това, естествено, й го спестявам.

— Ами какво ще стане с работата ти? Няма ли да попречи на графика ти там?

Тя обаче поклаща глава. Това, че се противопоставям на идеята, явно само засилва решимостта й:

— Нее, те нямат нищо против да си определям сама смените и работното време. Определено няма да ми създадат проблеми.

— Те ли?

Хвърлям й кратък и остър поглед, след което грабвам книгата за записвания и започвам да я прелиствам безцелно в напразен опит да

изглеждам безразлична. Истината е, че моментално съм настръхнала — думите ѝ са ме поставили в състояние на пълна бойна тревога.

— Силите, които просто съществуват — отвръща ми тя през смях. — За Бога, Евър, какво ти става?! Шефовете ми, разбира се!

— Роман един от тях ли е? — питам аз и я стрелвам с очи, след което бързам да сведа поглед към книгата.

— Ъ-ъъ, я пак? Та той е още в гимназията, ако си забравила! Как може да ми е шеф?

Двамата с Майлс си разменят особени погледи, които не ми се иска да разчитам.

— Отбих се вчера. — Изучавам внимателно аурата и енергията ѝ, като се въздържа единствено от това да надникна в мислите ѝ. — Роман ми каза, че в момента те няма.

— Знам, предаде ми. Явно сме се разминали за малко — тя свива рамене. — Слушай, може и да си мислиш, че си сменила темата, но аз не съм съгласна. И така — обясни ми какво става с този курс? — и забива лакирания си в лилаво нокът в брошурата. — Защо не искаш да го посещавам? Заради Джуд ли?

— Не! — поглеждам първо към единия, после и към другия.

Отговорих прекалено бързо, прекалено силно — никой от двамата не ми вярва. Всъщност само засилих съмненията им.

— Все още съм с Деймън — добавям, макар че това не е точно така.

Как обаче да им призная истината, след като я крия дори от себе си?

— Това, че не идва на училище, не значи...

Млъквам и тръсвам глава. Най-добре е веднага да спра.

— Имай предвид обаче, че и Онър се записа. Просто предположих, че няма да ти е приятно да посещаваш един и същи курс с нея — и приковавам поглед в очите на Хевън с надеждата, че ще обърне внимание поне на това.

— Наистина ли? — хлъцват едновременно с Майлс и два чифта кафяви очи ме зяпват изненадано и ужасено.

— Ами Стейша? А Крейг? — пита Хевън нервно.

Готова е веднага да зареже цялата идея, ако целият отбор на гаднярите се е захванал да развива екстрасенските си способности.

Много ми се иска да излъжа, но съм принудена да поклатя глава и да отвърна:

— Не, само тя. Странно, а?

Аурата на Хевън започва да проблясва и трепти, докато преценява всички „за“ и „против“ на възможността да развие психическите си способности — но заедно със злобарка като Онър. Междувременно оглежда магазина с подновен интерес и пита:

— Ти всъщност какво правиш тук? Бъдещето ли предсказваш или какво?

— Аз ли?! Не, разбира се! — стисвам устни и се пресягам за кутията с касовите бележки, които започвам да прехвърлям забързано.

Единствената причина за тези действия е да се направя на заета и да избягам от проникателния ѝ поглед.

— Коя е тогава тая Авалон? Добра ли е?

Замръзвам, останала без думи. Очите ми безпомощно се стрелкат ту към единия, ту към другия.

— Ехоо! Земята вика Евър! Говоря за знака точно зад гърба ти — онзи, на който пише „Авалон ще ви предскаже бъдещето. Запазете си час при нея сега!“ — тя клати глава разочаровано и добавя, като се шегува само донякъде. — Ама ти наистина разчиташ само на външния си вид!

— Запиши ме! — намесва се и Майлс. — Би било чудесно Авалон да ми предскаже бъдещето. Дали може да разбере къде ходят готините типове във Флоренция? — и се разсмява.

— О, да — и мен! — кима енергично Хевън. — Винаги съм искала да ми гледат, а точно сега би ми било особено полезно да знам бъдещето си. Тя тук ли е в момента? — отново започва да върти глава на всички посоки.

Преглъщам с усилие. Трябваше да го предвидя. Именно за това ме предупреждаваше Деймън.

— Ей, ехоо! — Хевън размахва ръка току пред лицето ми и с Майлс отново си разменят озадачени погледи.

— Искаме да си запазим час да ни предскажат бъдещето, ако обичаш. Доколкото схванах, ти работиш тук и това би трябвало да ти влиза в служебните задължения — нали?

Пресягам се и измъквам книгата за записвания изпод щанда. После започвам да прелиствам страниците — но толкова бързо, че

датите и имената се сливат пред очите ми в мъгла от размазани черни букви на бял фон. После рязко я затварям и я бутвам на мястото ѝ с думите:

— Всички часове са заети.

— Дообре! — Хевън присвива очи и ме взема на мушка. — А утре?

Поклащам глава.

— А вдругиден?

— Пак е заета.

— Другата седмица?

— Същото, съжалявам.

— *Догодина* по това време?!

Свивам рамене.

— Какъв ти е проблемът? — поглежда ме остро тя.

Спирам за миг — колкото да забележа начина, по който са се вторачили в мен и двамата. Явно са убедени, че или крия нещо, или напълно съм откачила — а може би и двете едновременно. Със сигурност трябва да направя нещо по въпроса, затова обяснявам:

— Просто не смятам, че е добре да си давате парите за глупости. Тя изобщо не е добра. Доста хора вече се оплакаха.

Майлс тръсва глава и отсича:

— Защо не започна с това?!

Хевън обаче все едно не е чула нищо. С прикован в мен поглед тя кима съвсем бавно:

— Е, това надали е единственото място, където могат да ти предскажат бъдещето. И поради някаква причина — поради някаква странна, неизвестна и необяснима причина — в момента съм още потвърдо решена да опитам.

После премята чантата си през рамо, стисва ръката на Майлс и го повлича след себе си към изхода.

— Не знам какво става с теб, Евър, но се държиш адски странно. По-странно дори и от нормалното ти поведение. — На вратата спира и ми хвърля поглед, за чието значение нямам желание дори да помисля. — Наистина, ако се интересуваш от Джуд, просто си кажи! Макар че не би било зле първо да съобщиш на Деймън. Той заслужава поне това уважение, не си ли съгласна?

— Не се интересувам от Джуд, не разбрахте ли?

Опитвам се поне външно да запазя спокойствие и да изглеждам равнодушна, но се провалям с гръм и трясък. Не че има значение — те така или иначе вече са решили за себе си. Всички са убедени, че харесвам Джуд. Абсолютно всички — с изключение на мен самата.

— Освен това няма нищо особено. Просто ме чакат изпитите, плановете за купона на Майлс и... абе, обичайните неща... — гласът ми затихва и млъквам — няма смисъл.

Както вече казах, никой от тях не ми вярва. Впрочем, аз самата не си вярвам.

— Къде тогава е Деймън? Защо вече не го виждаме край теб? — пита Хевън, а Майлс стои до нея и кима в съгласие.

Дава ми няколко секунди да отговоря, но когато не го правя, просто продължава:

— Нали знаеш, че приятелството трябва да е двупосочно. Давай — за да ти дават. Основава се на доверието. Но поради някаква безумна причина ти смяташ, че трябва винаги да се държиш идеално. Като че ли нищо никога не се обърква в перфектния ти, чудесно подреден живот. Все едно нищо никога не те разстройва, притеснява или депресира. Обещавам ти, че и Майлс, и аз ще те обичаме, дори да си позволиш някой миг на слабост и несъвършенство. Всъщност дори да не е само момент, дори и да е цял ден, ние с Майлс пак ще седим до теб на обяд и ще ти пишем съобщения в час. Защото, Евър, ние така или иначе изобщо не се връзваме на позата ти. Въобще не вярваме, че всичко е идеално... но не сме те изоставили, нали?

Поемам си дълбоко въздух и кимам. Гърлото ми е толкова свито и така пари, че не мога да кажа и дума.

Зная, че и двамата чакат — застанали до вратата, готови да се върнат, стига само да поискам. Стига да намеря смелост да се разкрия пред тях, да покажа, че им имам достатъчно доверие. Да споделя и да стоваря тази тежест от себе си — поне веднъж, за разнообразие.

Само че не мога. Само Господ знае как биха реагирали, а аз вече си имам достатъчно проблеми за разрешаване.

Така че само се усмихвам и обещавам да си наваксаме по-късно. Опитвам се да не трепна, когато ми хвърлят сърдито разочаровани погледи на изпроводяк. А после вратата хлопва зад тях.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Седя в задната стаичка, приведена над книгата, когато Джуд се връща. Учуден е, че съм още тук.

— Видях колата ти на паркинга отзад и реших да се уверя, че си добре.

Спира за миг на прага, за да ме огледа подробно, с присвити очи, след което идва и се отпуска на стола от другата страна на бюрото. Продължава да ме изучава и след като е седнал.

Вдигам замъглен поглед от книгата и го насочвам към часовника на стената. Очите ми се разширяват, като виждам колко късно е станало.

— Май се поувляхох — казвам смутено. — Има прекалено много за четене. При това по-голямата част е безполезна.

Затварям томчето и го бутвам встрани.

— Не е нужно да висиш тук цяла нощ, нали знаеш. Можеш да си я вземеш вкъщи, ако искаш.

Мисля си за дома и съобщението, което Сабин ми прати преди няколко часа — че ще приготи вечеря, защото е поканила Миноз у нас. Точно в този момент „вкъщи“ е последното място, където искам да бъда.

— Не, благодаря — поклащам глава. — Приключих.

Когато произнасям думите, осъзнавам, че са напълно верни — и то не само за четенето и за тази вечер. Макар да бе толкова обещаваща в началото, единственото, което прочетох дотук, бяха заклинания за определяне на нечие местоположение, магии за любов, както и едно доста съмнително заклинание за премахване на брадавици. Не открих обаче и думичка за това как да противодействам на променената от кръвта ми противоотрова, нито пък как да накарам даден човек да ми разкрие единственото, което наистина искам да знам.

Абсолютно нищо, което да ми е от полза.

— Има ли нещо, с което да ти помогна? — пита ме той, като вижда поражението в погледа ми.

Каня се да поклата глава отрицателно, но се спирам насред движението. *Ами ако... всъщност има такова?*

— Тя тук ли е? — сдържам дъха си и го гледам напрегнато. — Райли... виждаш ли я в момента?

Той хвърля поглед вдясно от мен, после поклаща глава:

— Съжалявам — и свива рамене. — Не съм я виждал, откакто...

Гласът му заглъхва, но и двамата знаем какво е премълчал. Не я е виждал от вчера, когато Деймън ни хвана да се прегръщаме на плажа — момент, който ми се иска да забравя.

— Добре, тогава... как точно можеш да научиш някого да вижда духове?

Поглежда ме за миг, като потрива брадичката си с юмрук, а очите му внимателно изучават моите.

— В действителност не е задължително да уча някого да ги вижда. — Той се обляга назад и качва ходилото на единия си бос крак върху коляното на другия. — Всеки човек е различен — с различни дарби и способности. Някои са надарени по рождение с паранормално зрение — способни са да виждат... или пък имат слух за свръхестественото — могат да чуват. А може и да притежават свръхестествена сетивност — това значи, че могат да...

— *Усещат.*

Кимам с глава — зная накъде води това предисловие и съм нетърпелива да стигнем по-скоро до важната част, до същността — онова, което ще помогне на мен.

— Добре, а ти какъв си? Какви са твоите способности?

— Владея и трите. А, да — също така и подушвам присъствието им. — Той се усмихва — бърза, лека усмивка, която буквално озарява стаята — и кара стомаха ми да се свие на топка. — Вероятно и при теб е така. Тоест, сигурно и ти притежаваш и четирите способности. Номерът е да увеличиш скоростта на вибрациите си. Убеден съм, че след това...

Спира, защото е осъзнал, че съм изгубила връзката след споменаването на думата „вибрации“. Затова опитва по-отдалеч:

— Знаеш, че всичко е енергия, нали?

Този въпрос моментално ме връща към онази нощ на плажа, само преди няколко седмици, когато Деймън говореше за абсолютно

същите неща — за енергията, вибрациите и така нататък. Спомням си как се чувствах тогава и колко бях уплашена.

Поглеждам към Джуд, чиито устни продължават да се движат, докато обяснява за енергията, вибрациите и способността на душата да продължи напред, формите на съществуване, които приема. Аз обаче не го чувам наистина. Мисля само за нас тримата — за Деймън, него и мен — и се питам как се вписваме във всичко това. И как ще успеем да се справим.

— Какво мислиш за предишните животи? — прекъсвам го. — Нали се сещаш, за преражданията. Вярваш ли в такива неща? Смяташ ли, че хората наистина имат карма — проблеми и действия, останали недовършени от предишен живот, които трябва да повтарят отново и отново, докато ги разрешат и извършат по правилния начин?

Изчаквам реакцията му със затаен дъх. Чудя се какво ще отговори, дали си спомня нещо за нас и кои сме били преди.

— Защо не? — свива рамене той. — Кармата определено съществува и управлява всичко. Ако не се лъжа, Елинон Рузвелт казва, че няма предишен живот, в който би се чувствала по-странно, отколкото в настоящия си. Кой съм аз да споря със старата Елинон? — и се размива високо.

Изправям гръб и се вглеждам в него. Искане ми се да знаеше за споделеното ни минало и обвързаността ни. Най-малкото, за да свалим картите на масата, да извадим истината наяве — така бих могла да се върна при Деймън и да му кажа, че всичко е приключило. Предполагам, че всъщност е моя работа да прищипоря събитията, така че си поемам дълбоко въздух и питам:

— Чувал ли си някога името Бастиаан де Коол?

Той ми хвърля кос поглед и присвива очи.

— Бил е холандец... художник, който, ъъъ, нарисувал е разни неща и... — тръсвам глава и отклонявам погледа си.

Чувствам се глупаво, че повдигнах въпроса. Наистина, какво повече бих могла да кажа? „Ами, просто за информация, ти си бил Бастиаан — преди няколкостотин години. А моделът, който си рисувал, съм била аз!“

Някак не върви да го изтърся.

Джуд седи пред мен с извити в ъгълчетата устни и изпънати рамене, като очевидно няма никаква представа какво целя с думите си.

И тъй като не искам нито да го водя в Съмърленд, нито да пресъздавам галерията, в която е изложена картината му, оставам без път, по който да продължа. Ще трябва да се откажа от тази идея и просто да изчакам трите ми самотни месеца да изтекат.

Оставям този неуспех зад гърба си с едно решително тръсване на глава и се заемам със следващата задача. Събирам кураж и го поглеждам:

— И така, как да увеличи скоростта на вибрациите си?

Когато приключваме, не съм по-близо до общуването с умрели хора, отколкото бях преди. Поне не и с онази мъртва, която ме интересува. Впрочем много други безтелесни души се изправиха пред мен, но аз ги блокирах всичките.

— Необходими са доста упражнения. — Той заключава на излизане входната врата и ме съпровожда до колата ми. — Наложил ми се да участвам в спиритически кръг всяка седмица в продължение на години, преди силите ми да се възстановят напълно.

— Смятах, че имаш тези способности по рождение — присвивам аз очи.

— Така е — кима той. — Но ги бях потискал в продължение на толкова дълго време, че трябваше да работя наистина усилено, за да ги развия отново.

Въздишам тежко. Не мога да си се представя седнала в кръга на групата за спиритични сеанси. Искан ми се да имаше по-лесен начин.

— Тя те посещава в сънищата ти, нали знаеш?

Сецам се за онзи откачен кошмар и се намръщвам. Не може да е бил нейна работа.

Той обаче само ме поглежда и твърдо кима:

— Разбира се, че идва в сънищата ти. Всички го правят. Това е най-лесният начин да ни достигнат.

Облягам се на вратата на колата и започвам да обхождам с очи лицето му, а пръстите ми стискат ключовете несъзнателно силно. Ясно ми е, че трябва да му пожелаая „Лека нощ“ и да потеглям по пътя си, но по някаква незнайна причина не съм в състояние да помръдна.

— Нощта е царството на подсъзнанието, което ни освобождава от всички ограничения и забрани, които си поставяме през деня — всичко, което блокираме, не приемаме, казваме си, че е невъзможно, защото смятаме, че свръхестествени неща не съществуват. А в

действителност вселената е едно магическо място, тайнствено и много по-голямо, отколкото си мислим — и изпълнено с какви ли не създания и явления, включително свръхестествени. И от тях ни дели съвсем тънка преграда от енергия. Зная, че навикът им да общуват чрез символи е много объркващ, а и не мога да преценя доколко причината за това е в нас самите и начинът ни да възприемаме информацията и доколко у тях и ограниченията на онова, което могат да споделят с нас.

Поемам си дълбоко въздух. Цялото ми тяло трепери, макар че всъщност изобщо не ми е студено. По-скоро ме побиват тръпки, все едно съм видяла призрак — а за това са виновни както думите му, така и самото му присъствие. И начинът, по който ме кара да се чувствам. Но не ми е студено. Точно обратното, ако трябва да съм честна.

После мисълта ми скача към съня и започвам да се питам какво ли е имала предвид Райли със стъкления затвор. И защо аз виждах Деймън, а той мен — не? Опитвам се да проумея загадката, все едно съм на упражнение по английски език или съм попаднала на кодирано чрез символи послание в книга. Дали не значи, че Деймън се е заблудил и не може да види онова, което е пред него? И ако е така, какво следва?

— Това, че ти не виждаш нещо, не значи, че то не съществува — гласът му е единственият звук, който съществува в тази застинала, безмълвна нощ.

Кимам в съгласие и си мисля, че знам това по-добре от всеки друг. Той продължава да говори за измеренията, задгробния живот, за това, че времето е едно измислено от хората понятие, което не съществува в действителност... А аз не мога да спра да се чудя какво ли ще направи, ако го заведе. Ако просто се протегна, стисна ръката му, затворя очи и го отведа в Съмърленд да му покажа колко е прав и колко по-грандиозно е всичко...

И той ме хваща. Отново ме улавя да поглъщам с очи гладката му загоряла кожа, златистите кичури край лицето му, белега, който разсича веждата му на две. Осъзнавам го, когато най-накрая срещам очите му — тези наситенозелени, невероятни очи — така разбиращи и толкова дълбоки. Не мога да издържа на силата и настойчивостта им и бързо извъръщам поглед.

— Евър — гласът му е нисък, напрегнат, а ръката му се протяга към мен. — Евър, аз...

Но аз поклащам глава, обръщам се и забързано се качвам в колата си. Докато се измъквам от тясното пространство зад магазина, хвърлям поглед в огледалото за обратно виждане. Не се учудвам, когато го съзирам — застинал на същото място с поглед, който неотклонно ме следи и в който се чете копнеж.

Тръсвам отново глава и се съсредоточавам отново в пътя, като усещам, че това конкретно минало и чувствата, които някога съм изпитвала, нямат нищо общо с бъдещето ми.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Първоначално бе предвидено купонът да се проведе в събота, но Майлс трябваше да тръгне рано сутринта в понеделник, а и междувременно имаше страшно много неща за вършене. Затова го преместихме в четвъртък, последния учебен ден.

Макар да зная колко държи Деймън на думата си, чувствам силно разочарование, когато влизам в часа по английски и не го заварвам в стаята.

Поглеждам към Стейша, която присвива очи, усмихва се злобно и протяга крак точно когато минавам покрай нея. Онър седи до нея и участва в играта, независимо че не смее да ме погледне в очите — нали споделяме една и съща срамна тайна.

Заемам мястото си и се оглеждам. Един поглед към присъстващите в стаята потвърждава онова, което вече знам — всеки си има партньор, приятел или просто някой, с когото може да поговори... Всеки, освен мен. Прекарах по-голямата част от учебната година в опити да се сприятеля с един определен човек, който в момента отказва да се появи тук. Мястото му до моето е отчайващо празно.

Като голям къс лед, изместил, неизвестно как, слънцето.

И така, докато господин Робинс продължава да бърбри почти несвързано за неща, от които никой не се интересува, включително той самият, аз си организирам малко разнообразие. Правя пролука в щита си и насочвам квантовото си дистанционно управление към всичките си съученици. Стаята внезапно се изпълва с какофония от цветове и звуци. Чувствам се точно като по времето, преди да срещна Деймън, когато това усещане за хаос ме заливаше от всички страни и непрекъснато бях заплашена да се удавя в него.

Настройвам се първо на вълната на господин Робинс, който с нетърпение очаква последния звънец, след което смята да се наслади на хубаво дълго лято без никакви учебни часове и ученици. После се прехвърлям на Крейг, който възнамерява да скъса с Онър в края на

деня и да се възползва максимално от предстоящите три месеца свобода. Накрая надничам в мислите на Стейша, която не си спомня нищо от краткия период, прекаран с Деймън, макар определено все още да си пада по него. Наскоро е разбрала къде кара сърф и планира да прекара лятото в демонстриране на колекцията си от предизвикателни бански. Сигурна е, че ще е достатъчно да не носи горнище, за да започне следващата година увиснала на ръката му. И макар че тази картина ме притеснява, се насилвам да продължа към Онър, която силно ме изненадва. Графикът ѝ е запълнен от край до край, но няма нищо общо нито със Стейша, нито с Крейг. Цялата ѝ програма е съобразена с интереса ѝ към *занаята*, който все повече се засилва.

Стеснявам фокуса си и изключвам всички останали, за да мога да я *видя* по-добре. Искам да разбера какво подхранва това внезапно желание да овладее магията. Предполагам, че се дължи на безобидно увлечение по Джуд... и трепвам, когато виждам, че няма нищо общо с това. Всъщност е уморена да е винаги в сянката зад прожекторите, да бъде неотменното „Б“, което следва „А“. Омръзнало ѝ е да бъде винаги на второ място, винаги на долното стъпало — и планира деня, в който всичко ще е различно, а ролите им — разменени.

Тя хвърля поглед през рамо и го впива право в мен. Очите ѝ се присвиват, сякаш е наясно какво виждам и ме предизвиква да я спра. Все още ме гледа, когато Стейша я сръгва с лакът и също се обръща, а устните ѝ оформят думата „откачалка“.

Повдигам вежди и правя многозначителна физиономия. Точно преди да се обърна обаче, тя отмята коса от лицето си и се привежда към мен с думите:

— Е, кажи какво стана с Деймън? Да не би заклинанието ти да е спряло да действа? Или той просто е разбрал, че си вещица? — и ме измерва нагло с очи.

Поклащам глава и се облягам на стола си с кръстосани крака и сключени върху чина ръце. В ума си оформям картина на пълно спокойствие, след което ѝ хвърлям толкова продължителен и мрачен поглед, че тя започва да се върти от неудобство на стола си. Смешното е, че вярва, че аз съм единствената вещица в стаята. Няма представа, че собствената ѝ втора цигулка планира магическа атака — и смята да я спечели.

Насочвам вниманието си отново към Онър. Усещам предизвикателното неподчинение, което се надига в нея — тази новооткрита сила, която никога преди не е показвала. Очите ни се срещат, преценяват... мигът се проточва и аз съм първата, която отклонява поглед. Казвам си, че това не е моя работа. Нямам право да се намесвам в приятелството и отношенията им... Не мога да се натрапвам.

Изключвам всички звуци и цветове и се вторачвам в чина си. След секунди съм погълната изцяло от задачата да изрисувам поле от лалета върху тетрадката си. *Видях* достатъчно за един ден.

Когато стигам до стаята по история, Роман е вече там — разтакава се пред вратата и приказва с някакъв тип, когото никога не съм виждала. Дватамата млъкват, щом се приближавам, и се обръщат да ме огледат.

Протягам се към бравата, но Роман препречва пътя ми. Усмива се, когато ръката ми неволно докосва бедрото му. И направо се разсмива, като ме вижда как се сгърчвам и отдръпвам след това. Тъмносините му очи срещат моите и изтърсва:

— Вие двамата познавате ли се? — след което накланя глава към приятеля си.

Правя недоволна физиономия. Единственото, което искам, е да вляза в стаята и да приключа с всичко — да оставя цялата отвратителна година зад гърба си. Готова съм да му сригам задника, ако се наложи.

Той започва да цъка с език, а после проточва:

— *То-оолкова* недружелюбно. Направо безсърдечно поведение. Обноските ти, Евър, са под всякаква критика! Но няма да насилвам нещата. Някой друг ден, може би... аз мога да чакам, нали помниш?

Кима на приятеля си, с което го подканя да си тръгва. Тъкмо се каня с облекчение да се шумугна в класната стая, когато съзирам нещо с периферното си зрение... по-точно, виждам липсата му. Той няма аура. Освен това външността му е... перфектна. Твърде идеална за обикновен човек. Сигурна съм, че ако се вгледам още по-внимателно, ще открия татуировка на Уроборос — което със сигурност ще потвърди подозренията ми.

— С какво си се захванал? — погледът ми се прехвърля върху Роман.

Чудя се дали *приятелят* му е един от отдавна забравените сираци, или някоя нещастна заблудена душа, която е променил в по-скорошни времена.

Усмивката разтяга устните му почти от ухо до ухо и той заявява:

— Всичко е част от загадката, Евър. Същата, която много скоро ще те призова да разгадаеш. Засега обаче ще е най-добре да влезеш в клас и да опресниш знанията си по история. Наистина — разсмява се той, — няма никакъв смисъл от бързане. Времето ти ще настъпи много скоро.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Макар да казах на Сабин, че може да покани Миноз, ако желае, тя е достатъчно умна и усети, че в действителност не съм напълно искрена. Така че, за наш късмет, те са си направили други планове за вечерта.

Подготовката за партито тече с пълна пара. Всичко е свързано по някакъв начин с Италия — и храната, и украсата. От спагетите в огромните чинии се вдига пара, има също пица, канелони и какво ли не още. Окачила съм навсякъде балони в червено, бяло и зелено, а по стените — множество картини. Проявих репродукции на „Пролет“ и „Раждането на Венера“ от Ботичели, „Венера от Урбино“ на Тициан, „Тондо Дони“ („Светото семейство“) на Микеланджело и — о, да! Статуя на Давид в цял ръст е разположена отвън, до басейна.

През цялото време, докато украсявам и се занимавам с подготовката, не спирам да си мисля за онова ужасно парти на Хелюин — за нощта, когато за първи път целунах Деймън... когато срещнах Ава и Дрина... нощта, която промени всичко.

Спирам за кратко, за да огледам за последен път резултата. После отивам до дивана и сядам на него в позиция лотус. Затварям очи и се концентрирам в усиливането на вибрациите си, както ме научи Джуд. Райли ми липсва толкова много, че съм готова на всичко — включително да създам собствен спиритичен кръг. Ще се упражнявам абсолютно всеки ден, докато се появи. Успокоявам ума си и го изчиствам от обичайните шумове и бърбрене. Отварям го и го поддържам готов и чувствителен към всичко, което ме заобикаля. Надявам се да усетя някаква промяна, необяснима тръпка или хлад, шепот — някакъв знак, независимо какъв, който да ми подсказе, че тя е наблизо. Единственото, което постигам обаче, е поток от досадни, настойчиви духове, които нямат нищо общо с моята дръзка, шумна, дванайсетгодишна сестра.

Точно се каня да изоставя заниманието си — само временно, разбира се — когато пред мен започва да се оформя една трептяща,

проблясваща прозирна фигура. Привеждам се напред и се напъвам, за да я *видя* по-добре... В този момент две идентични, пискливи гласчета се провикват:

— Какво правиш?

Веднага щом ги виждам, скачам на крака. Сигурна съм, че той ги е довел — и се надявам, че мога да го настигна, преди да си тръгне.

Роми обаче поставя длан върху ръката ми и спира устрема ми с поклащане на глава:

— Качихме се на автобуса и после повървахме пеша. Деймън не е тук.

Поглеждам ги, като се боря да си поема дъх и да се успокоя:

— О! А-ха. Добре. Е, какво става? — Чудя се дали са дошли заради купона и дали Хевън не ги е поканила, без да ми каже.

— Трябва да поговорим с теб — Роми и Райни се споглеждат, преди отново да насочат вниманието си към мен. — Има нещо, което трябва да знаеш.

Преглъщам буцата, която внезапно е заседнала на гърлото ми. Чакам нетърпеливо думите им — да чуя със собствените си уши колко зле се чувства Деймън без мен, че съжалява за решението си да се разделим и отчаяно иска да се съберем отново, и то веднага...

— Става въпрос за Роман — заявява Райни и ме измерва мрачно — явно е разчала изражението ми, ако не мислите. — Смятаме, че създава още като теб... още нови безсмъртни.

— Само дето не са точно като *теб* — добавя Роми, — защото ти си добра, а той е ужасен и зъл.

Райни свива рамене и се озърта разсеяно наоколо, сякаш не желае да се съгласи с твърдение, което поставя мен и добра в едно изречение.

— Деймън знае ли за това?

Не зная дали въпросът е важен сам по себе си. Май по-скоро просто искам да произнеса името му на глас, да изпълня стаята със звученето му. Да го извикам — отново и отново.

— Да, но няма да направи нищо — въздиша тя. — Казва, че имат право да са тук, след като не ни заплашват с нищо.

— А така ли е? — очите ми се стрелкат ту към едната, ту към другата. — Наистина ли не представляват заплаха?

Те си разменят безмълвно погледи — пак онова тяхно особено общуване — след което се обръщат към мен:

— Не сме сигурни. Райни започва отново да усеща, макар и слабо... Понякога имам чувството, че и част от моите видения се връщат... но засега всичко става много бавно. Затова се запитахме дали не може да погледнем отново книгата. Нали се сецаш за коя говорим — „Книгата на сенките“, онази, която държиш в магазина. Смятаме, че може да помогне.

Оглеждам ги подозрително с присвити очи. Чудя се дали наистина се притесняват заради новопоявилите се подопечни на Роман, или просто се опитват да ме изиграят — тъй като не успяват с Деймън — и да получат, каквото искат. Въпреки това не се съмнявам, че казаното от тях е истина. По последни преброявания в града има трима нови безсмъртни и всичките са свързани с Роман. Това не може да е добра новина — едва ли се отличават от него в намеренията си. Същевременно, поне досега, не са направили нищо, с което да докажат злите си помисли.

Не искам обаче да ме сметнат за твърде отстъпчива, затова питам:

— И Деймън няма нищо против, така ли? — след което за известно време просто се гледаме — и на трите ни е ясно, че има, и то много.

Те си разменят бърз поглед — а вероятно и обсъждат нещо по техния си безмълвен, характерен за близнаците начин. После се обръщат към мен, стигнали до решение. Думата взема Райни:

— Виж какво, трябва ни помощ. Начинът на Деймън е прекалено бавен. Ако го следваме, ще бъдем на по трийсет години, когато се върнат силите ни. Не съм сигурна на кого това ще му е по-неприятно — на нас или на теб. Ти как мислиш?

Аз само свивам рамене под изпитателния ѝ поглед с пълното съзнание, че не мога да отрека онова, което намеква. И двете знаем, че е вярно.

— Трябва ни нещо работещо, нещо, което ще даде бързи резултати. А единствената ни възможност е да се обърнем към теб и да потърсим в книгата.

Поглеждам първо към тях, а после и към часовника си. Питам се дали ще успея да стигна до магазина, да взема книгата и да им я

донеса, без да закъснявам за партито. Като се има предвид колко бързо се движа — и че до купона остават часове — със сигурност ще успея.

— Дали ще вървиш, или ще ходиш, няма значение. Просто го направи! — кима Райни с глава — ясно ѝ е, че съм съгласна. — Ние ще те изчакаме тук.

Насочвам се към гаража. Първоначално си мислех да изтичам дотам — това би ме накарало да се чувствам силна и недосегаема, сякаш мога да се справя с проблемите, с които се сблъсквам — вместо уплашена, слаба и неспособна. Навън обаче е все още светло, затова вземам колата.

Когато стигам до магазина, заварвам Джуд да заключва вратата — явно затваря по-рано. Той ме посреща с думите:

— Ти не трябваше ли да подготвяш празненство?

После оглежда с присвити очи тениската, късите ми спортни панталони и чехлите.

— Забравих нещо — обяснявам забързано. — Ще отнеме само секунда, така че... тръгвай, не се безпокой. Аз ще заключа... няма проблем.

Той накланя глава на една страна и ме поглежда. Ясно му е, че става нещо — но все пак отваря вратата и ми махва да влизам. После тръгва по петите ми и наблюдава, застанал на прага на задната стаичка, как отварям чекмеджето и повдигам капака на двойното дъно. Обажда се, точно преди да извадя книгата оттам:

— Няма да повярваш кой се отби днес.

Хвърлям му кратък, озадачен поглед, след което отварям чантата си и пъхам книгата вътре. Той продължава:

— Ава.

Замръзвам и вдигам очи към неговите:

— Разкажи ми.

Той само кима с глава.

Преглъщам с усилие. Стомахът ми бясно подскача като топче за пинг-понг — имам чувството, че се е разходил няколко пъти между петите и гърлото ми, когато най-после успявам да си възвърна гласа:

— Какво искаше?

— Работата си, предполагам — свива той рамене. — Мисля, че свободната практика не ѝ е допаднала и иска отново нещо по-стабилно

и сигурно. Изглеждаше силно изненадана, когато ѝ съобщих, че съм те наел на нейно място.

— Казал си й?! *За мен!*

Той започва неловко да пристъпва от крак на крак и ме поглежда несигурно:

— Ъ-ъъ, ами... да... Реших, че след като сте приятелки и така нататък...

— А тя какво направи? Кога ѝ каза? Какво точно отвърна?!

— Сърцето ми се блъска в гърдите, сякаш всеки момент ще изскочи, а очите ми не се откъсват от неговите.

— Нищо особено. Макар че доста се изненада.

— От какво се изненада — че съм *тук* или че си ме наел? Кое я изненада повече?

Той само седи срещу мен и примигва неразбиращо, а такъв отговор определено не ми върши работа.

— Спомена ли нещо за *Деймън*... или за *мен*, или за *Роман*? Каза ли нещо друго изобщо? Каквото и да било? Трябва да ми разкажеш *всичко*... без да пропускаш дори запетая!

Той излиза заднишком в коридора, като на шега вдига ръце, сякаш се предава:

— Наистина, това беше *всичко*! Веднага след това си тръгна — така че няма какво друго да ти кажа. Хайде, да тръгваме. Не искаш да закъснееш за собственото си парти, нали?

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Макар че Джуд предложи да кара след мен до дома ми и да помогне с приготовленията, не исках да разбира, че съм взела книгата за близначките. Затова измислих някакво глупаво извинение — че ми трябват пластмасови чаши — и го помолих да мине през магазина и да купи, най-добре червени, бели и зелени. След това наруших всички ограничения на скоростта, за да стигна вкъщи преди него и да предам доставката.

— Първо — няколко основни правила — заявявам, вдигнала високо книгата над главата си, като се правя, че не забелязвам двата чифта ръце, които се протягат към нея. — Не мога да ви я дам просто така, защото не ми принадлежи. И не можете да си я вземете вкъщи, защото Деймън ще откачи. Следователно единственият начин да я изучавате е тук, под мой надзор.

Те се споглеждат. Очевидно това условие изобщо не им харесва — но трябва да се примирят, защото нямат друга възможност.

— Ти прочете ли я? — поглежда ме Роми.

Свивам рамене:

— Опитях с интуитивно разчитане, но не постигнах кой знае какво. Прилича по-скоро на дневник, отколкото на магическа книга.

Райни прави физиономия и се протяга отново към томчето, а сестра ѝ обяснява:

— Трябва да се вгледаш по-добре и да четеш между редовете.

Хвърлям им неразбиращ поглед.

— Едва си докоснала повърхността и си се плъзнала по нея. Тук е използван не само тиванският шифър, самите думи са вид код.

— Код в кода — намесва се и Райни в обясненията. — При това защитен с магия. Джуд не ти ли каза?

Замръзвам. Не, не помня да ми е казвал подобно нещо... или?

— Ела, ние ще ти покажем — заявява Роми, а близначката ѝ грабва книгата и трите тръгваме нагоре по стълбите. — Ще ти преподадем един урок.

Малко по-късно близначките се връщат във всекидневната и отново се надвесват над книгата. Аз самата отивам до вградения си, приличащ на малка стая, гардероб, протягам се и свалям една кутия от най-горната лавица. От нея вадя различните кристали и свещи, масла и билки — всичко, останало от направата на еликсирите, които приготвих преди синята луна. Останалите неща в списъка просто ги проявявам — всъщност ми липсват само тамян от сандалово дърво и атаме — двуостра кама за магически ритуали с инкрустирана със скъпоценни камъни дръжка, която доста прилича на материализираната от Деймън преди време.

Подготвям и подреждам всичко, преди да съблека дрехите си и да сваля амулета си. Него оставям на рафта до чантичката с метална закопчалка, която Сабин ми подари преди няколко месеца — ясно ми е, че няма как да го скрия под роклята с дълбоко деколте, която съм подбрала за вечерта. Освен това не мисля, че ще ми е нужен, след като изпълня замисления ритуал.

Всъщност няма да се нуждая от нищо повече.

Благодарение на Роми и Райни получих ключа, който търсих толкова дълго. Нужна бе само парола — трябваше да застанем в кръг около книгата, да се хванем за ръце и всяка от нас да повтори магическата строфа:

*Вълшебен свят — и посред него тази книга е сега;
за нея сме избрани ние — и се завръщаме дома.
В мистичното царство ще намерим своето място,
да надникнем в нея и разкрием тайните спящи.*

Двете се притиснаха към мен, когато поставих длан върху предната корица, едновременно уплашена и очарована, а книгата се разтвори сама. Страниците се запрелистваха стремително сред шумолене и шепот — и в крайна сметка спряха точно на онази, която ми трябваше.

Тогава коленичих пред нея, без да вярвам на очите си. Онова, което допреди малко бе невероятно сложен за разчитане код, се бе

превърнало в простичка рецепта, с която да получа именно онова, което искам.

Мятам мръсните си дрехи в коша за пране и се пресягам за бялата копринена роба, която нося много рядко, но която е идеална за ритуала. Отнасям я в банята, където пълня ваната. Възнамерявам да се насладя на едно пълно, отпускащо и пречистващо къпане — което, според книгата, е първата важна стъпка за всеки ритуал. То не само ще освободи тялото и ума от всякакви разсейващи негативни сили и мисли, но ще спомогне и на времето да свърши своята работа — да въздейства на целта на заклинанието, на резултата, който искам да постигна.

Добавям във водата шепа салвия и див пелин и пускам един чист планински кристал, които да подобрят концентрацията ми и да спомогнат в търсенето ми. После се потапям, затварям очи и започвам да напявам:

*Пречисти и приеми тялото мое,
така че заклинанието ми да подейства.
Духът ми се възражда, готов за полет
и тази нощ магията ми ще успее.*

През цялото време си представям Роман, застанал пред мен — висок, загорял от слънцето, със златиста коса и приковани в мен тъмносини очи. Извинява се за ужасните неприятности, които ни причини, моли за прошка и сам предлага — абсолютно доброволно — противоотрова за противоотровата, защото е разбрал колко погрешен е начинът му на действие.

Оформям този образ отново и отново, докато кожата ми започва да се набръчква и почервява от водата. Време е да продължа нататък. Излизам от ваната и обличам робата си — пречистена и обновена, готова за действие. Паля тамяна и три пъти прокарам през пламъка над него камата с думите:

*Призовавам въздуха да прокуди
всички тъмни сили от това атаме —*

*и нека само светлина остане.
Призовавам огъня да прогони
всичко негативно от това атаме —
и нека само добро да остане.*

Повтарям напева и за останалите елементи, призовавам водата и земята да пропъдят мрака и да оставят само светлина. Завършвам освещаването с поръсване на сол върху ножа и се обръщам към най-могъщите магически сили, които да се погрижат всичко да се изпълни както трябва. Пречиствам и освещавам и стаята, като я обикалям три пъти и размахвам кандилото с тамяна в четирите посоки на света. Същевременно произнасям следващата част от заклинанието:

*Три пъти обикалям този кръг,
за да сбере земята в него сила;
тя ще прелее в мен и в този миг
аз призовавам твойта помощ и закрила!*

След това оформям магически кръг, като поръсвам сол на пода — точно както стори Райни за Деймън само преди няколко седмици. Заемам мястото си в центъра му и си представям конус от енергия, докато подреждам кристалите си, паля свещите и помазвам тялото си с магическо миро. После призовавам огъня и въздуха да подпомогнат заклинанието ми и затварям очи, за да проявя една тънка бяла корда, изплетена от свилени нишки, както и двойник на Роман. Когато съм готова, произнасям най-важните думи:

*Където и да идеш, заклинанието ми ще те последва,
където и да се скриеш, то ще те намери,
където и да подслониш глава, до теб ще легне.
С тази нишка спирам твоите злодеяния,
с кръвта си разбулвам всичките ти знания
и те привързвам към себе си с това заклинание.*

Вдигам високо атамето и с рязко движение разсичам дланта си. Прокарвам острието по линията на живота си, в кръга се надига мощен повей, а над главата ми се чува тътенът на гръмотевица, която възприемам като поздрав. Косата ми се развява около лицето, докато следя с присвити очи вихрушката. Кръвта ми се стича по бялата нишка и тя поаленява. Бързам да я обвия около врата на Роман, да го привържа и принудя да ми даде онова, от което имам нужда. Подчинявам го на волята си с прикован в очите му поглед и му внушавам да изпълни исканото, след което го карам да изчезне, все едно никога не е съществувал.

Изправям се с треперещо тяло, подгизнала от пот, но изключително въодушевена. Най-сетне всичко приключи и постигнах желаното. Сега е само въпрос на време, докато получа противоотровата и с Деймън се съединим в едно цяло.

Вятърът започва да утихва, а с него — и съскането, и пращенето на електричеството, което бе изпълнило кръга. Вече събирам кристалите и гася свещите, когато Роми и Райни връхлитат през вратата със зейнали усти и разширени очи. Едва прекрачили прага, се заковават като поразени от гръм и едновременно ахват.

— Какво си сторила?! — изпищява Райни, а погледът ѝ трескаво се мести от кръга, който оформих от сол, през колекцията ми от кристали, соли и масла, до покритата с кръв кама.

Поглеждам ги твърдо и сигурно и отсичам:

— Спокойно. Всичко свърши. Оправих нещата. Съвсем скоро всичко ще си дойде на мястото.

После понечвам да прекрача солния кръг, но Роми ме спира с вик:

— Не го прави! Не излизай от кръга!

Ръката ѝ е протегната напред с широко разперени пръсти, очите ѝ горят.

Зад гърба ѝ сестра ѝ се присъединява:

— Не мърдай! Моля те, поне този път ни повярвай и направи онова, което ти казваме!

Замирам за миг и ги поглеждам, като се чудя за какво е цялата истерия. Заклинанието проработи. Усещам енергията му, която все още бушува в мен. Сега е само въпрос на време Роман да се появи и да...

— Този път наистина премина всички граници — процежда Райни и клати глава. — Не знаеш ли, че сега луната е в тъмна фаза? Не бива никога да прилагаш магии по време на тъмната луна — абсолютно, съвсем *никога*! Моментът е подходящ за размишления, медитация, обаче никога, при никакви обстоятелства не бива да правиш магии... освен ако не си последовател на *мрачните* изкуства. Само те прилагат черни магии.

Поглеждам ги и се питам дали говори сериозно. И ако наистина е така — какво значение има. Щом заклинанието е проработило, просто е проработило и толкова. Останалото са маловажни подробности. *Нали така?*

В този миг прозвучава и гласчето на близначката ѝ:

— Кого повика на помощ?

Сещам се за стихчето, което измислих и с което толкова се гордеех. Припомням си конкретно думите: *Аз призовавам твойта помощ и закрила!* И ѝ ги повтарям.

— Страхотно! — Райни отчаяно затваря очи и започва да клати главата си.

Застаналата до нея Роми се мръщи и добавя:

— По време на тъмната луна Богинята отсъства. На нейно място властва Кралицата на подземния свят. С други думи, вместо да призовеш Светлината да подпомогне заклинанието ти, си се обърнала за помощ към силите на Мрака.

При това не само за помощ. *А и за да свържеш Роман със себе си!*

Ахвам, когато осъзнавам за какво говорят. Местя разширените си от ужас очи ту към едната, ту към другата и трескаво се питам как мога да разваля ефекта от заклинанието — и то по възможно най-бързия начин, преди да е станало прекалено късно!

— Вече е прекалено късно — казват те едновременно, разгадали изражението на лицето ми. — Единственото, което можеш да направиш, е да изчакаш следващата фаза на луната и да се опиташ да го развалиш тогава. Ако това е възможно, разбира се.

— Ама... — думите засядат на гърлото ми, когато започвам да проумявам размерите на катастрофата.

Припомням си думите на Деймън, които сега звучат като предупреждение — за това как някои хора затъват твърде дълбоко в

магьосничеството и тръгват по мрачната пътека... обръщат се за помощ към злите сили.

Вторачвам се в тях, изпаднала в паника. Не съм в състояние да произнеса дори думичка. Райни клати гневно глава, а сестра ѝ само ме поглежда и тихо казва:

— Единственото, което можеш да направиш сега, е да пречистиш себе си и използваните инструменти, да изгориш атамето... и да се надяваш на най-доброто. Чак тогава — и то, ако имаш късмет — ще те пуснем да излезеш от кръга. Първо трябва да се уверим обаче, че призованите зли сили и негативни енергии няма да се измъкнат заедно с теб.

— Ако имам късмет ли?! — стрелвам ги с очи, а стомахът ми се смъква в петите.

Ама тя сериозно ли говори?!

Нима положението наистина е толкова зле?

Сигурна съм, че отчаянието ясно се чете в погледа ми, защото Роми казва:

— Точно така. И недей да го насилваш. Нямах представа какво си направила... нито какви ще са последствията.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Майлс и Холт пристигат заедно. Само един поглед към украсата е достатъчен на Майлс да изпадне в луд възторг:

— Вече няма никакъв смисъл да ходя до Флоренция! Та ти си я пренесла тук! — и ме привлича към себе си.

Веднага обаче ме пуска и се отдръпва с думите:

— Ох, извинявай! Забравих, че мразиш да те докосват.

Но аз само поклащам глава и го прегръщам отново. Чувствам се много добре, независимо от мрачните физиономии на Роми и Райни, които са застанали до мен. Те са живо олицетворение на песимизма — повдигнати вежди, скръстени на гърдите ръце, свити устни. По същия начин се държаха, докато извърших бърз, но задълбочен ритуал за заземяване и защита: представих си силни лъчи от ярка бяла светлина, които нахлуха в тялото ми и го прочистиха цялото. Това бе опит да намаля поне част от щетите, които близначките смятат, че съм нанесла.

Обаче истината е, че не виждам смисъла. След първоначалния изблик на енергия, който последва веднага щом завърших заклинанието за обвързване, всичко се върна към нормалното. Дори ритуала го изпълних само защото те изглеждаха толкова ужасени, че почти убедиха и мен. А и единственият начин да ги накарам да млъкнат бе да изпълнявам указанията им, поне за момента. Сега обаче си мисля, че всичко бе просто едно голямо недоразумение. Те реагираха твърде остро, направо преиграха.

В крайна сметка аз съм безсмъртна. Надарена съм със сили, толкова големи, че те дори не могат да си ги представят. Наистина за тях най-вероятно би било опасно да провеждат магически ритуали по време на тъмната луна. За мен обаче надали има значение кога съм го направила.

Едва съм занесла напитките на Майлс и Холт, когато чувам входния звънец. А после още веднъж и още веднъж... Преди да се усетя, къщата се е напълнила с участници и сценични работници от

представлението „Лак за коса“. Доколкото мога да преценя, дошли са абсолютно всички, ако не и малко отгоре.

— Хм, явно срещата на Хевън не е била с него, освен ако не са се разбрали да дойдат поотделно. Ти как мислиш? — пита Майлс и махва с ръка към Джуд, който тъкмо влиза в стаята.

После се разсмива с онзи свой добродушен и заразителен смях, налива си безалкохолен коктейл и се отдалечава заедно с Холт. А ние с Джуд оставаме сами.

— Много приятен начин на изпращане — отбелязва Джуд, след като е огледал обстановката. — И на мен ми се прииска да замина нанякъде.

Усмивам се разсеяно на думите му и се чудя дали забелязва нещо различно у мен, някаква промяна в енергията ми, ново усещане за сила...

Той обаче само се усмива и продължава:

— Париж. — Отпива и кимва с глава. — Винаги съм искал да отида в Париж. А също в Лондон и Амстердам. Всъщност — повдига рамене, — май която и да е от великите европейски столици би свършила работа.

Хлопвам челюсти и рязко преглъщам. Едва успявам да не се задавя. Чудя се дали не е разбрал по някакъв начин... дали споменът не е заровен някъде в подсъзнанието му и дали не се опитва да изплува на повърхността. Защо иначе би изредил именно важните места от общото ни минало?

Той ме поглежда. Невероятните му наситенозелени очи се спират за толкова дълго в моите, че накрая съм принудена да изтърся първото, което ми идва наум:

— Ха-ха... А аз да взема да теzakлеймя като търсач на силни усещания и последовател на екотуризма! Нали се сещаш — Коста Рика, Хавай, Галапагоските острови и прочее дестинации, където ходят любителите на природата и големите вълни...

Наясно съм, че смехът, в който избухвам накрая, изобщо не прикрива нервността ми. Каня се да продължа да дрънкам глупости, но нещо зад гърба ми приковава вниманието му и той ми спестява мъчението:

— Идват нови попълнения.

Обръщам се и съзирам Хевън, която прилича на джудже между високата гъвкава красавица от магазина, където работи — и... Роман. А зад тях пристъпва безсмъртният, когото срещнах днес в училище. Хевън неволно е поканила в дома ми трима великолепно, но зли безсмъртни, които нямат не само аура, но и душа.

Преглъщам с усилие и впивам присвитите си очи в Роман, а пръстите ми се стрелват към гърлото. Търсят амулета, който сама избрах да не слагам. Разбира се, веднага си напомням, че вече нямам нужда от него. Вече аз командвам парада. Аз го повиках тук.

— Предположих, че ще имаш достатъчно място и храна за още трима — усмихва се Хевън.

Оглеждам я — боядисала е косата си в тъмнокафяво, почти черно; покрай скулата ѝ се извива един-единствен платиненорус кичур. Сменила е обичайния си външен вид в стил „емо“ с друг, който е дори по-предизвикателен... и същевременно ретро. Нещо като постапокалиптично ретро, ако такова понятие въобще съществува. Един поглед към мургавата красавица до нея — щръкнала, оформена с гел коса, множество обици, фина рокля от черна дантела с корсет, комбинирана с черни кожени ботуши — и разбирам от кого се е вдъхновила за поредната си пълна промяна.

— Казвам се Миса — с усмивка се представя момичето.

В гласа ѝ звучи някакъв съвсем слаб акцент, чийто произход не различавам. Ръката ѝ се протяга към моята и се подготвям за ледената тръпка, познатото нахлуване на студената струя по вените ми, които наистина не закъсняват. Подозренията ми се потвърждават, макар да не успявам да разбера дали е една от сираците, или е била превърната наскоро.

— И, разбира се, познаваш Роман — Хевън се усмихва дори по-широко.

А после вдига ръката си, за да видя, че е преплела пръсти с неговите.

Аз обаче отказвам да реагирам. Не се издавам, не показвам нищо. Само кимвам, като че ли това въобще не ме притеснява.

Защото *наистина* не ме притеснява.

Вече е само въпрос на време Роман да ми предаде лекарството и да започне да се подчинява на нарежданията ми. Това е единствената причина, поради която е тук.

— А, да — това пък е Рейф. — Тя посочва с палец зад гърба си, където е застанал великолепият зъл безсмъртен, когото не познавам.

Това е същата групичка от безсмъртни, за която говореха близначките. Няма го само Марко — онзи с ягуара. И макар че нямам никаква представа нито какво са замислили, нито какво целят, щом са с Роман, определено не е нещо добро. Разбирам тревогата на Роми и Райни.

Хевън тръгва към всекидневната. Няма търпение да запознае приятелите си с Миса и Рейф. Роман я следва мързеливо, като изостава за миг — колкото да ми се ухили подигравателно:

— Почти бях забравил колко добре изглеждаш, когато положиш малко усилия — очите му се плъзгат по тюркоазносинята ми рокля, като се задържат доста по-дълго от необходимото върху дълбокото ми деколте.

Там, където върху голата ми кожа трябваше да лежи амулетът.

— Предполагам, че причината е той — кима уверено и маха с ръка към Джуд, — защото знаем, че не си го направила заради мен, а и Деймън нещо се губи напоследък, нали така? Какво стана, Евър? Да не би да си се отказала от целта си?

Преглъщам и успокоявам дишането си, макар и с усилие. После с твърд поглед го измервам от глава до пети: изкусно разрошената златиста коса, марковите му къси панталони, кожените чехли и блузата с дълъг ръкав — нищо в него не изглежда променено. И двамата обаче сме наясно, че това не е вярно. Искриците, които палаво проблясват в очите му, циничният и похотлив поглед, с който ме оглежда, опитите му да ме смути и засрами — всичко това е просто поза, напразен стремеж поне на външен вид да запази спокойствие, преди да ми предаде желаното от мен.

— Ти ли наливаш от коктейла — кима той към купата за пунш, — или е на самообслужване?

Начинът, по който презрително поглежда към безалкохолното, внезапно ме изнервя повече от предишните му действия.

— Не мисля, че ще ти хареса — свивам рамене и втрещвам поглед в неговия. — Въобще не е по твой вкус.

— В такъв случай е добре, че си донесох собствена напитка — намига ми той и повдига една стъклена бутилка към устните си.

Малко преди да отпие, спира и я накланя към Джуд с думите:

— Искаш ли да пробваш? Премахва умората и раздразнението. Давам гаранция за това!

Джуд присвива очи, очарован от хвърлящата перлени отблясъци течност, която Роман разклаща пред лицето му. Каня се да се намеся, когато Роми и Райни се втурват надолу по стълбите, съзират го и се заковават на място. Сигурна съм, че знаят — аз съм виновна за присъствието му тук.

— Проклет да съм, ако това не са близначките от католическото училище! — усмихва се той широко и ги оглежда внимателно. — Много ми харесва новият ви стил! Особено твоят, приличаш на малка пънк богиня! — кима с глава към Райни и я подканя с жест да се завърти и да демонстрира късата си рокля, чорапогащника с дупки и черните обувки на високи платформи.

— Връщайте се обратно горе — нареждам им с желанието да ги отдалеча колкото се може повече от Роман. — А аз ще...

Искам да кажа, че след минутка ще се кача и аз, но Джуд пристъпва напред, сбутва ме с лакът и предлага:

— Защо не ми позволиш да ги закарам до тях?

Не съм особено въодушевена от идеята да ходи до дома на Деймън, а пък самият Деймън надали ще я хареса повече... но нямам кой знае какъв избор. Докато Роман е в къщата ми, съм принудена да остана тук и да го наглеждам.

Съпровождам ги до вратата, където Райни спира и подръпва ръкава ми. След като успява да привлече вниманието ми и се навеждам към нея, ми прошепва в ухото:

— Не знам какво си сторила, но усещам — нещо *страшно лошо* ще се случи!

Поглеждам я — не мисля, че е права. Каня се да ѝ обясня, че няма нищо такова, че всичко е под контрол, но тя само поклаща глава и мрачно прибавя:

— Предстоят промени. Сериозни промени. И няма да е зле този път да избереш правилната пътека.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Седнала съм отвън, до басейна, когато Джуд се връща. Наблюдавам русото, загоряло и с невероятно тяло момче мечта — Роман, който разплисква вода навсякъде и подканя всички да скачат при него.

— Май не ти допада особено? — Джуд се отпуска до мен и внимателно се вглежда в лицето ми.

Намръщвам се, приковала поглед в аурата на Хевън, която блести все по-ярко и по-ярко. Тя самата е увиснала на гърба на Роман и се наслаждава на усещането на тялото му под себе си, когато той се гмурка. Няма представа, че това не е никаква среща, че той е тук само защото аз го призовах. Аз съм онази, която е свързана с него.

— Загрижена си за приятелката си или... има нещо друго? — продължава Джуд с въпросите.

Играя си с гривничката на ръката си — онази с кристалната подкова на нея, която Деймън ми подари преди време. Въртя я между пръстите си в напразен опит да потисна нервността си. Недоумявам защо отнема толкова време. Ако заклинанието наистина е подействало (а аз *зная*, че е така), защо все още не държа противотровата в ръцете си? Защо отлага Роман?

— А близначките... всичко наред ли е? — откъсвам очи от басейна и насочвам вниманието си към Джуд.

Очите ни се срещат и той казва нещо неочаквано:

— Вероятно Деймън беше прав и книгата е прекалено силна за тях.

Стисвам рязко устни. Наистина се надявам Деймън да не е разбрал, че съм действала зад гърба му и съм се намесила в плана му за обучението им.

— Не се безпокой — отвърща той, разчел мислите ми по изражението. — Тайната ти е в безопасност у мен. Дори не съм споменавал за книгата.

Въздъхвам с облекчение.

— А видя ли го? Видя ли Деймън? — питам със стегнато гърло и внезапно полудяло сърце.

Самото споменаване на името му кара вътрешностите ми да се разтопят. Същевременно ужасно ме боли, като си помисля как се е почувствал, когато го е видял на верандата си. Своя съперник, отмъщението за стореното през предишните му животи, същото момче, с което ме хвана да се прегръщам на плажа — и Роми и Райни, застанали от двете му страни.

— Беше излязъл, а близначките така се бяха шашнали и уплашили, че го изчаках да се върне. Леле, каква къща има само!

Пронизва ме силна болка и стисвам устни. Питам се какво е видял. Дали близначките са го развели? Дали специалната стая на Деймън е възстановена в предишния си вид?

— Стори ми се доста изненадан, когато ме завари във всекидневната си да гледам телевизия. След като му обясних обаче, нещата потръгнаха сравнително добре.

— Сравнително? — повдигам вежда.

Той само свива рамене и ми отправя поглед, толкова открит и искрен, че го усещам като прегръдка на любим. Не издържам и извърщам очи, след което с треперлив и несигурен глас питам:

— И какво точно му обясни?

Той се навежда към мен и прошепва:

— Казах му, че съм ги видял на спирката на автобуса и съм решил да ги докарам. Това не би трябвало да е проблем, нали?

Хладният му дъх гали бузата ми и разпраща тръпки по тялото ми. Навел се е прекалено близо до мен. Поемам си дълбоко въздух и се съсредоточавам отново върху Роман. Той качва Хевън на раменете си и тя започва на шега да се боричка с Майлс. Плискат се и се забавляват — едно простичко и чисто неподправено забавление. Или поне така изглежда, преди Роман да се обърне и времето да спре. Той ме стрелва с проблясващ, подигравателен и тържествуващ поглед — сякаш ми съобщава, че знае какво съм направила. Всичко приключва толкова бързо, че не успявам даже да мигна. Още не съм си поела дъх, а той вече се е върнал към играта. Започвам да се чудя дали наистина съм видяла онова, което си помислих, че виждам.

— Не, не е проблем — отвърщам, а в стомаха ми се надига ослепителна болка, която ме кара да се питам с какво точно съм се

захванала.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

След четвъртия си напразен опит да ме вкара във водата, Майлс в крайна сметка излиза от басейна и идва към мен:

— Хей, какъв е проблемът? Знам, че си си облякла банския — виждам връзките!

След което се залива в смях, издърпва ме от шезлонга и ме сграбчва в прегръдките си:

— Казвал ли съм ти някога колко много те обичам, Евър? Вечна-неразделна-любов — другото ти име, вечна Евър? А, казвал ли съм ти някога?

Поклащам глава и се отдръпвам, като хвърлям умолителен поглед към Холт. Той е застанал точно зад Майлс и го дърпа за ръката — убеждава го да спре да се закача с мен и да ме остави на мира.

Майлс обаче не е съгласен — решил е да ми каже нещо и ще го направи. Прехвърля мократа си ръка през рамото ми и се надвесва над мен. От тялото му върху роклята ми капе вода, докато той фъфли почти неразбираемо:

— Шъвшем шериозно говоря, Евър! Преди да дойдеш в нашето училище, бяхме шамо аз и Хевън. Щом обаче ти ше появи на нашта машина онзи път на обяд... и штанахме трима: аз, Хевън и *ти*.

Поглежда ме леко неуверено, а главата му се клати, докато се опитва да фокусира погледа си. После ме сграбчва още по-здраво, защото има сериозна опасност да изгуби равновесие и да цамбурне обратно.

— Брей! Това бе наистина... прочувствено и задълбочено наблюдение! — възкликвам с усмивка и поглеждам зад гърба му.

Двамата с Холт се опитваме да потиснем кикота си, премятаме по една ръка през раменете му и го повеждаме към кухнята да пийне кафе. Тъкмо му помагаме да седне на бара, когато влизат Хевън и тримата й безсмъртни приятели.

— Да не би да си тръгвате? — присвивам очи при вида им: напълно облечени, с мокри кърпи в ръцете.

Хевън кимва:

— Миса и Рейф са на работа утре, а аз и Роман имаме уговорка.

Поглеждам директно към него и недоумяващо присвивам очи:

Как така си тръгва, след като не ми е дал, каквото искам? И не е започнал да пълзи, да се разкайва и да моли за прошката ми — така, както си представях?

От къде на къде си отива — та това няма нищо общо с плана ми!

Изпращам ги до вратата. Сърцето ми бие като лудо. Забелязвам начина, по който Роман нагло повдига брадичка, както и опасния блясък в очите му — и най-сетне схващам, че това не е добър знак. Нещо не е наред. Някъде нещо се е объркало, при това ужасно. Макар да направих заклинанието съвсем точно, като следвах всички указания в книгата, по погледа му разбирам, че нито Богинята, нито Кралицата са успели да ми помогнат. Подигравателно извитите му устни ми подсказват, че съм се провалила.

— Къде отиваш? — присвивам очи и се опитвам да разчета енергията му, но не успявам да проникна през защитата му.

Хевън ме стрелва с поглед, повдига едната си вежда и се усмихва със задоволство, когато Роман я прегръща през раменете с думите:

— На частно парти. Но за теб място има винаги, Евър. Може би ще наминеш малко по-късно, когато приключиш тук, а?

Срещам очите му, но не успявам да издържа тежестта им и се обръщам към Хевън. Зная, че обещах да не го правя, зная, че не е правилно — но докосвам аурата ѝ, прекосявам я и надничам право в мислите ѝ. Трябва да разбере какво се крие там, задължително трябва да науча какво става... но не стигам много далеч. Сблъсквам се с каменна стена, която някой е издигнал на пътя ми.

— *Добре ли си?* — пита ме Роман и ме поглежда косо, докато отваря вратата. — *Изглеждаш леко... напрегната.*

Поемам си дълбоко въздух и присвивам очи. Точно когато се каня да изстрелям нещо в отговор обаче се приближава Джуд и ми съобщава:

— Някой току-що повърна на килима.

Разсейва ме само за миг, но това им е достатъчно, за да потеглят. На прага Роман се спира, колкото да ме изгледа през рамо и да каже:

— Извинявай, че те зарязваме така, Евър. Сигурен съм обаче, че ще се видим по-късно.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Предполагах, че става въпрос за Майлс, но се оказа, че той е добре. Дори ми помага да избърша гадорията. Когато приключваме, заявява с усмивка:

— Ето на *това* му викам аз актьорско майсторство! *Viva Firenze!*

И размахва юмрука си във въздуха.

— Значи наистина се чувстваш добре?

Подавам му чиста кърпа. Чувствам се доста неудобно заради онова, което го карам да прави — при условие, че веднага щом всички си тръгнат, просто ще накарам килима да изчезне и на негово място ще материализирам нов.

— Не си пиан, така ли?

— Съвсем не! Важното обаче е, че ти реши, че съм се напил!

Свивам рамене:

— Фъфленето, залитането... за малко да паднеш във водата... а и глупостите, които наговори — всички белези присъстваха и бяха отчетени.

Той събира кърпата на купчинка и ми я подава, но в този миг до мен застава Джуд и я поема от ръцете му.

— За пране ли да я нося? — пита ме, повдигнал вежда въпросително.

Аз обаче само поклащам глава и посочвам кошчето за боклук, без да свалям очи от Майлс:

— Добре. Кой тогава е донесъл алкохола?

— О, не — забрави! — тръсва той глава и скръства ръце пред гърдите си. — Съжалявам, че именно на мен се налага да ти обяснявам фактите, но това скромно събиране, което организира, сред нормалните хора е известно като парти. Независимо дали си приготвила твърд алкохол и дали искаш да го сервираш, той си намира начини да се вмъкне. А от мен няма да научиш нищо повече!

След тези думи стисва плътно устни и дръпва върху тях въображаем цип. Веднага обаче се сеца за още нещо и добавя:

— Предлагам просто да изхвърлиш и този стар парцал — махва с ръка към килима. — Сериозно, даже ще ти помогна да го навиеш. После трябва само да разместим малко мебелите отгоре и Сабин въобще няма да забележи липсата му!

Аз обаче поклащам глава. Няма как да му обясня, че покритият с петна от повръщано килим е най-малкият ми проблем в момента — сега, когато съм осъзнала, че Роман няма да ми съдейства. На всичкото отгоре помъкна Хевън на някаква тайнствена уговорка, чието значение не успях да измъкна от ума й. А и какви бяха онези приказки, че ще се видим по-късно? Дали намекваше за заклинанието за обвързване... или за нещо друго, съвсем различно?

Майлс се навежда да ме прегърне, като ме задържа за миг в ръцете си и ме притиска наистина силно, след което ме отдръпва и се вглежда в очите ми:

— Благодаря ти за чудесното изпращане, Евър. Наистина бе добро. И още нещо искам да ти кажа, надявам се да ме чуеш и да го възприемеш сериозно. Готова ли си?

Свивам рамене. Мозъкът ми е твърде зает с други неща, всичките ми мисли са се устремили навън, към едно съвсем различно място.

Той се прави, че не забелязва разсеяността ми, и заявява, сериозно свъсил лице:

— Не знам какво става между теб и Деймън, но ти заслужаваш да бъдеш щастлива. — Кима, за да подчертае думите си, а погледът му изведнъж е станал много напрегнат. — И ако Джуд те кара да се чувстваш щастлива, няма нужда да изпитваш вина заради това.

После в продължение на цяла минута очаква някаква реакция от мен, но тъй като аз не казвам нищо, продължава:

— Когато някой повърне на пода, това определено е знак, че купонът е свършил — не си ли съгласна? Така че ние ще изчезваме. Обаче ще се видим пак, преди да тръгна за Флоренция, нали?

Кимам и го проследявам с поглед. Малко преди да се изниже през вратата след последния от приятелите си, се провиквам:

— Ей, Майлс! Чу ли Роман или Хевън да споменават къде ще ходят?

Той се обръща и събира вежди замислено:

— Струва ми се при гадателка.

Трепвам, а стомахът ми потъва към петите, макар да нямам ясна представа защо.

— Не помниш ли, че онзи ден спомена колко иска да ѝ предскажат бъдещето?

Кимвам със свито сърце.

— Споделила с Роман и той уредил домашно посещение от ясновидката.

— Ама... толкова късно? — поглеждам към китката си, за да проверя часа, макар да не нося часовника си в момента.

Майлс обаче само свива рамене и се насочва към колата си. Започвам да се чудя дали и аз не трябва да изляза — да се опитам да настигна Роман и Хевън и да се уверя, че тя е добре. Опитвам се да се настроя на вълната на енергията ѝ, но не постигам кой знае какво. Всъщност не постигам нищо.

Тъкмо се каня да опитам отново, когато Джуд изниква до мен и заявява:

— Наистина трябва да изхвърлиш килима. Смърди отвратително. Кимам. Разсеяла съм се и сега не знам какво да правя.

— Знаеш ли кое върши най-добра работа?

— Утайка от кафе — измърморвам.

Спомням си, че един път майка ми я използва, когато Жълтурко бе изял нещо развалено и му бе прилошало в стаята на Райли.

— Ъ-ъ, да — това също. Аз обаче си мислех по-скоро да се разкараме по-далеч от вонята. Поне при мен винаги действа.

Поглеждам го сепнато. На лицето му се разлива усмивка.

— Наистина — плъзва ръка под моята и ме повежда навън, — какъв е смисълът от толкова приготовления, украса и храна? Направи чудесно прощално парти за приятеля си, но през цялата вечер стоя отстрани и само гледаше. Не видях да се забавляваш, а и нито веднъж не влезе в басейна. Че какво е това парти край басейн, щом домакинята не се е измокрила дори?

Аз извъръщам поглед:

— Купонът бе на Майлс, не мой. Освен това той ме намокри.

— Въпреки това — Джуд тръсва глава и ме поглежда съсредоточено. По цялото ми тяло се разлива необичайна топлина и спокойствие. — Изглеждаш малко напрегната, а нали знаеш кое премахва напрежението?

Виждам усмивката, която тръгва от очите му, а после огрява цялото му лице:

— Мехурчета.

— Мехурчета ли?!

Той посочва към джакузито и повтаря със сериозно изражение и поглед, прикован в моя:

— Мехурчета.

Поемам си дълбоко въздух и поглеждам към оформената в единия край на басейна вана — топла, приканваща и определено бълбукаща. Наистина е пълна с балончета. Джуд грабва няколко кърпи и ги подрежда на ръба, а аз решавам, че нямам какво да губя. Едно потапяне в приятната вода не би ми навредило, по-скоро ще ми помогне да си прочистя главата и да измисля нов план. Така че се обръщам с гръб към него и бързо свалям роклята. Доста глупав пристъп на скромност, като се има предвид, че съвсем скоро ще бъда почти гола... Но ако го направя с лице към него, твърде много би приличало на разсъбличане.

Като пред любовник.

Като нещо, което би направило момичето от картината.

Той отива до ръба на джакузито и потапя палеца на крака си във водата. Очите му се разширяват толкова смешно, че не успявам да се сдържа и се разхилвам.

— Сигурен ли си, че е добра идея? — обвивам ръце около кръста си, сякаш умирам от студ.

Всъщност единствената ми цел е да се предпазя от погледа му. Невъзможно е да пропусна начина, по който аурата му проблясва и се разширява като след взрив, нито кръвта, която нахлува в лицето му, или бързината, с която отклонява очи — всичко това само защото за миг е съгледал тялото ми.

— Определено — потвърждава той с нисък, дрезгав глас, като наблюдава само с периферното си зрение влизането ми във ваната.

Първо потръпвам и се мръщя, защото водата е наистина гореща. После бавно се потапям сред мехурчета и топли водни струи, които ме обливат и отмиват стреса. Нищо чудно това да се окаже най-умният ми ход днес.

Затварям очи и се облягам назад, мускулите ми спират да трептят и се отпускат... и в този миг чувам гласа на Джуд току до ухото си:

— Дали ще се намери място за още един?

Трепвам като опарена и безмълвно наблюдавам, докато той съблича тениската си, широките му мускулести гърди, плоския корем, мястото, където шортите му се смъкват опасно ниско на хълбоците... Веднага връщам поглед отново нагоре — към трапчинките и морскозелените му очи, които помня от толкова много предишни животи. Той тръгва към ръба, сега се за нещо, спира и вади телефона от джоба си. Мекото тупване върху кърпата е заглушено от гласа му:

— И чия идея бе това?

Разсмива се и се намества в горещата пара до мен. Когато протяга краката си, единият неволно се озовава върху моя, но той не го отдръпва веднага.

— О, да! Това е животът! — заявява доволно и затваря очи с отпусната назад глава.

После рязко ги отваря и ме поглежда:

— Каж ми, моля те, че непрекъснато го използваш! Че не ти се случва просто да забравиш, че имаш такова блаженство на разположение... и се налага да те подмамват във водата!

— Това ли правиш? Подмамваш ме?

Той се усмихва с онази своя небрежна, умопомрачителна и нежна усмивка, която озарява цялото му лице:

— Ами... като че ли не бе склонна да се съгласиш веднага, трябваше да те убеждавам. Всъщност не знам дали си забелязала, но понякога си леко... напрегната.

Преглъщам с усилие. Искане ми се да извърна очи, да гледам в която и да било посока, но не и към него. Обаче не мога да отместя поглед.

— Не че има нещо лошо в това — да си напрегнат, имам предвид...

Очите му сякаш стават още по-наситени и дълбоки, приковават се в моите и настояват да ги последвам, подмамват ме и ме привличат, като че съм рибка, закачена на кукичката му. Лицето му е толкова близо до моето. Затварям очи, за да го посрещна. Уморена съм да се боря и непрекъснато да го отблъсквам. Казвам си, че това е просто целувка. Целувка от Джуд. Или от Бастиан. Надявам се, че чрез нея най-сетне ще разбера дали страховете на Деймън имат някакво основание, дори минимално.

Енергията му ме залива като вълна — галеща, успокояваща и нежна. По-скоро усещам, отколкото виждам, как лицето му се надвесва над моето, устните му леко се отварят... Ръката му намира коляното ми, подчинявам се на движението, двамата се приближаваме един към друг...

В този миг телефонът му започва да звъни и ни изтръгва от трансa, в който сме изпаднали. Той се отдръпва и на лицето му се изписва раздражение:

— Дали изобщо да вдигам?

— В момента не съм на работа — свивам рамене аз. — Ти си медиумът, ти ми кажи.

Той се изправя и се обръща към кърпата си. За пореден път не мога да откъсна поглед от силните му рамене, гладкия му гръб и тесния кръст... изтръпвам и рязко си поемам въздух. Мярнало ми се е нещо в основата на гърба му. Нещо кръгло, тъмно, едва различимо, но въпреки това...

Той отново се обръща към мен. Повдига вежди и поставя ръка на другото си ухо, за да чува по-добре:

— Ало? — и после пак. — *Кой?*

Усмивка ми се и клати глава... но вече е прекалено късно.

Видяла съм го.

Очертанията на змия, захапала собствената си опашка.

Татуировката на Уроборос, която не мога да сбъркам.

Митичният символ, който използват всички зли безсмъртни, начело с Роман... татуиран точно там, в основата на гърба му.

Трескаво се пресягам към гърдите си. Пръстите ми търсят амулета, но срещат само гола кожа. Чудя се дали това е свързано по някакъв начин с провала на заклинанието ми, дали Роман не го е организирал.

— Евър? Да, тук е... — намръщва се той. — До-обре...

Протяга ръка към мен, явно иска да взема телефона. Аз обаче пренебрегвам жеста му и вместо това се измъквам от джакузито. Движа се с такава скорост, че той тръсва глава и започва да примигва в опит да осъзнае видяното.

Грабвам роклята си и я навличам светкавично. Тя подгизва и прилепва към тялото ми за секунди. Очите ми мятат пламъци, когато

се впиват в неговите. Трябва да разбере какво е намислил и какво става.

— Теб търсят — казва ми той и също се измъква от ваната.

После пак се опитва да ми пробута телефона.

— Кой е? — питам с глас, спаднал до пресипнал шепот, а наум бясно прехвърлям списъка със седемте чакри и съответстващите им слабости.

По възможно най-бързия начин трябва да определя коя е неговата.

— Ава е. Каза, че иска да говори с теб.

После спира за миг, накланя глава настрани и ме поглежда загрижено:

— Добре ли си?

Правя крачка назад. Не знам какво става, но със сигурност не е нещо добро. Заобикалям аурата му и се опитвам да надникна в ума му, но не виждам нищо заради щита, който е издигнал около него.

— Откъде има номера ти? — питам го подозрително с поглед, прикован в неговия.

— Та тя работеше при мен... не помниш ли? — Той свива рамене и после недоумяващо разперва ръце. — Евър, наистина... защо се държиш така? Какъв е проблемът?

Стрелвам го с очи. Сърцето ми препуска, а ръцете ми треперят. Повтарям си, че мога да го победя, ако се стигне до това. На глас казвам само:

— Остави телефона.

— Моля?!

— Остави го. Ей там — посочвам шезлонга, без да го изпускам от очи. — След това веднага се отдалечи от него и не се приближавай повече.

Той ми хвърля поредния неразбиращ поглед, но изпълнява нареждането ми. После се отдръпва към басейна и проследява движенията ми. Отивам до шезлонга и вземам телефона, все така, без да откъсвам поглед от Джуд:

— Евър? — гласът е забързан, напрегнат — и определено принадлежи на Ава. — Евър, трябва да ме изслушаш! Няма време за обяснения!

Застивам. Не мога да помръдна, толкова съм шокирана, така че просто оставам на място и слушам думите, които се изливат в ухото ми:

— Нещо е станало с Хевън... тя не е добре... почти не диша! Ще... ще я изгубим, ако веднага не дойдеш в къщата на Роман!

Тръсвам глава и се опитвам да проумея току-що чутото.

— За какво говориш, по дяволите? Какво става там?

— Просто ела тук — веднага! Побързай, наистина... преди да е станало прекалено късно!

— Обади се в полицията! — крещя, но не получавам отговор.

Вместо това по телефона долита някакъв приглушен звук, като от боричкане, след което се разнася мазният самоуверен глас на Роман:

— Определено не може да става въпрос за това, миличка — мърка той. — Сега, бъди добро момиче и бързо си донеси симпатичната физиономия тук. Приятелката ти искаше да ѝ предскажат бъдещето, а, за съжаление, в момента то не изглежда никак розово. Животът ѝ виси на косъм, Евър. И като казвам косъм, имам предвид точно това. Така че предлагам да сториш правилното нещо и да дойдеш — веднага. Настъпи времето да разрешиш загадката.

Телефонът пада от вкочанените ми пръсти, но веднага след това се вземам в ръце и се втурвам навън. Джуд тръгва след мен, моли ме да му обясня какво става. В един момент обаче прави грешката да стисне рамото ми. Обръщам се и го удрям толкова силно, че прелита през двора и се строполява върху шезлонгите сред звука от чупеца се пластмаса. Чувам опитите му да се изправи, обръщам се и го измервам с пронизващ, жесток поглед:

— Вземай си нещата и се махай! Да не съм те заварила тук, като се върна!

А после изхвърчам през вратата и се впускам в бяг. Наум се моля да успея да стигна навреме.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Тичам. Профучавам покрай коли, къщи, улични котки и кучета. Краката ми се местят сами, мускулите се свиват и разпускат — носят ме напред, без да се налага да им заповядвам, сякаш по своя воля. Тялото ми се движи като добре смазана машина с бляскави и съвсем нови части.

Зная, че ми е отнело само няколко секунди, но имам чувството, че са минали часове.

Часове, откакто не съм виждала Хевън.

Часове, докато я видя отново.

Но когато стигам там, *той* е първото, което съзирам. Пристига по същото време, по което и аз се озовавам пред вратата.

Това ми е достатъчно. Виждам го от плът и кръв пред себе си и всичко друго изчезва, сякаш не е съществувало. Нищо друго няма значение сега, когато е на една ръка разстояние от мен.

Устата ми пресъхва, сърцето ми се опитва да изскочи от гърдите. Залива ме такъв копнеж, че не мога да говоря. Просто седя там и се вирам в своя мил, прекрасен Деймън — по-красив от когато и да било — точно в този миг, облян от светлината на уличните лампи.

От устните му се отронва името ми. Гласът му е така изпълнен с емоция, толкова дрезгав и напрегнат, че разбирам веднага — той чувства същото към мен.

Тръгвам несръчно към него, краката почти отказват да ме слушат. Чувствата, които потисках толкова време, избиват на повърхността и заплашват да ме залейт. Имам толкова неща да му разказвам, толкова признания и важни изводи. Но думите изчезват от ума ми в мига, когато го достигам. Тялото ми се изпълва с ярък пламък, по кожата ми плъзват горещи тръпки. Искам само да се разтопя, да се слея с него и никога повече да не се разделяме...

Той протяга ръка към мен, прихваща ме през кръста и ме придърпва към себе си... Най-сетне...

В този миг вратата се отваря и Роман ни се ухилва подигравателно от прага:

— Евър, Деймън! Толкова съм доволен, че успяхте да дойдете!

Още не е довършил, когато Деймън се озовава пред него и го притиска до стената. Аз ги заобикалям и се втурвам към дневната, където бясно започвам да се оглеждам за Хевън. Виждам я почти веднага — просната на дивана, неподвижна и бледа. Гърдите ѝ почти не се повдигат.

Изтичвам до нея и се отпускам на колене, стиснала китката ѝ. Треперещите ми пръсти се опитват да напипат пулса ѝ — точно както преди време в дома на Деймън.

— Какво ѝ направи? — очите ми хвърлят мълнии и Ава се сгърчва още по-силно.

Изобщо не ме интересува как се чувства — сега знам, че работи с Роман. В мен няма милост за онези, които му помагат.

— *КАКВО Ъ НАПРАВИ?* — повтарям, като при всяка дума гласът ми се усилва все повече.

Ако я ударя в земната ѝ чакра — първия център, онзи, който отговаря на суетата и алчността — това ще я убие мигновено. Изобщо няма да се поколебая да го сторя, ако се стигне дотам. Чудя се дали Деймън вече е забил юмрук в слабото място на Роман, централната му чакра. Откривам без учудване, че вече изобщо не ме е грижа.

Не и след онова, което са направили на приятелката ми.

Ава ме поглежда. Лицето ѝ под чупливата кестенява коса е преbledняло, очите ѝ са широко разтворени и умоляващи. Исква да ми каже... или да ми припомни нещо, но аз нямам време за това. Тя все пак отваря уста и с треперещ глас промълвява:

— Не съм ѝ сторила нищо, Евър. Кълна се! Зная, че не ми вярваш, но това е истината...

— Права си. Не ти вярвам — отсичам, без да я поглеждам.

В момента цялото ми внимание е съсредоточено върху Хевън. Притискам ръка към челото ѝ, после до бузата и врата ѝ... Кожата ѝ изстива все повече, а аурата ѝ се замъглява и потъмнява. Усещам как енергията ѝ се оттича от тялото ѝ.

— Изобщо не е, каквото си мислиш! Наеха ме за спиритически сеанс... казаха, че е за някакъв купон... Когато дойдох, видях това — тя махва с ръка към Хевън и започва да клати глава.

— Ама естествено, че си дошла! Нали те е поканил скъпият ти приятел Роман.

Отново се вглеждам в Хевън. Търся някакви следи от насилие, доказателство, че е била нападната, но не откривам нищо подобно. Тя изглежда спокойна, умиротворена. Няма никаква представа, че не ѝ остава дълго време на този свят. Вече е поела по пътя към следващия — към Съмърленд. Освен ако не успея да я спра.

— Опитах се да ѝ помогна... опитах да...

— Защо не го направи тогава? Защо се обади на Джуд, а не в полицията?! — Взирам се в нея, вбесена и мрачна, докато търся опипом чантата и телефона си.

После си спомням, че не ги взех със себе си, но докато успея да проявя нов, Роман връхлита в стаята.

Хвърлям трескав поглед зад гърба му, където очаквам да видя Деймън. Него обаче го няма и сърцето ми потъва в петите.

Роман пък просто се разсмива и започва да клати глава:

— Движи се малко по-бавно от мен. Той е по-стар, нали знаеш?

После замахва и избива материализирания телефон от ръката ми с думите: — Вярвай ми, скъпа, това няма да помогне. За нещастие твоята приятелка, изглежда, е изпила цяла чаша доста силен чай от беладона — и посочва с ръка към фината порцеланова чаша на масата, на чието дъно се вижда съвсем малко утайка, — известна още като лудо биле. Ако не знаеш, дори едно листо може да отрови възрастен човек. Няма лекарски екип, който да може да ѝ помогне сега. Не — единствената, която може да я спаси, си *ти самата*.

Присвивам очи: нямам представа какво иска да каже. Срецам погледа на Деймън, който вече е застанал зад него. На лицето му е изписано предпазливо и притеснено изражение. Разбирам, че се опитва да ми съобщи нещо, да ми предаде някакво послание по телепатичен път, но не успявам да го схвана. Получавам единствено съвсем лек шум, нещо като ехо от мислите му, чиито думи не мога да различа.

— Това е, Евър! — ухилва се Роман. — Моментът, който чакаше с такова нетърпение!

След което прави широк жест, с който обхваща стаята, Ава, мен и се спира на Хевън: явно тя е голямата награда. Само дето не схващам нищо.

Поглеждам от него към Деймън, който все още се опитва да ми каже нещо, но аз продължавам да не получавам съобщението му.

Очите на Роман мълчаливо се разхождат по мен. Спират се върху босите ми крака и мократа, провиснала върху тялото ми рокля. Той навлажнява устни и заявява:

— Много е просто, скъпа. Толкова е елементарно, че дори ти трябва да си в състояние да го разбереш. Спомняш ли си предишния път, когато дойде в дома ми? Тогава говорихме за цената.

Хвърлям бърз поглед към Деймън и виждам как на лицето му се изписват последователно тревога, недоверие, а после и болка. Не мога да понеса мисълта, че съм го наранила, и отклонявам очи.

— Ау! — Роман палаво свива рамене и покрива устата си с ръка. — Извинявам се! Забравих, че своеволното ти посещение бе нашата малка тайна. Ще трябва да простиш недискретността ми при тези обстоятелства на живот и смърт. И така, с цел да разберете по-добре случващото се в момента — обръща се той към Ава и Деймън, — ще ви разкажа какво стана. Преди известно време Евър намина, за да се опита да сключи сделка с мен. Май твърде много ѝ се иска да си легне с готиния си приятел.

Той се размива и тръгва към бара, взема една красива кристална чаша със столче и си налива еликсир. Подигравателният му поглед е прикован в Деймън, който се бори да запази спокойствие.

Рязко си поемам въздух, но не помръдвам. Наясно съм, че смъртта на Роман не би променила абсолютно нищо. Независимо дали е жив, или мъртъв — той контролира ситуацията. Това е неговата игра. Неговите правила. И не мога да не се запitam от колко време продължава това... Колко дълго съм се заблуждавала, че имам някакъв напредък, докато в действителност просто тъпо и сляпо съм следвала замисъла му? Точно както във видението, което ми показва в училище, всички тук сме под неговата власт.

— Евър — телепатията вече не работи и Деймън е принуден да изкаже открито и на глас мислите си, — вярно ли е това?

Преглъщам и отново извързвам поглед. Не мога да срещна очите на нито един от двамата, затова само раздражено подканям Роман:

— Може ли да минеш направо на съществената част?

— Винаги толкова бързаш, Евър! — Роман започва да клати глава и да цъка укорително с език. — Сериозно, миличка — за човек,

който разполага с цялото време на света, това няма никакъв смисъл! Добре тогава. Нека бъде твоето. И така — кажи, имаш ли някаква представа, или поне предположение каква е целта ми?

Поглеждам към Хевън, която почти не диша и съвсем скоро ще си отиде. Нямам особено желание да си призная, че не знам какво иска, какво е направил или защо.

— Спомняш ли си онзи ден, когато дойде да ме видиш в магазина?

Деймън трепва и *усещам* промяната в енергията му, но този път няма за какво да ме хванат. Присвивам очи и отвърщам:

— Отидох да видя Хевън, не теб. Ти просто беше там.

— Незначителни подробности! — махва с ръка Роман. — Става въпрос за загадката. Спомняш ли си гатанката, която ти зададох?

Въздъхвам и стисвам ръката на Хевън. Потрепервам — тя е студена, суха и не помръдва. Нито едно от изброеното не е добър знак.

— Помниш ли какво ти казах тогава? „Давам на хората онова, което искат“.

Млъква за миг, явно чака да му отговоря, но аз не го правя, така че продължава:

— Въпросът е — какво значи това, Евър? Какво точно искат те? Някакви идеи? — повдига вежда и отново изчаква няколко секунди, после кимва с глава и казва. — Опитай се да се откъснеш от себе си и собствените си егоистични желания за миг и вместо това да погледнеш от една по-широка, по-общочовешка гледна точка — тази на обикновения човек. Хайде де, пробвай! Провери дали изобщо можеш да го направиш, а после — дали ти подхожда. Изобщо не прилича на снобската гледна точка, която защитавате с Деймън, уверявам те. Аз не пазя благата и дарбите за себе си — споделям ги с всички. Е, поне с онези, които смятам, че заслужават.

Обръщам се бавно, докато заставам с лице към него. Внезапно съм започнала да разбирам. Гласът ми е толкова дрезгав, че почти не се разбира, когато изкрещявам:

— Нее!

Местя погледа си от него към Хевън, а истината за цената, която иска да платя, най-после ми се разкрива.

Не!

Погледът ми се впира в неговия. Ава и Деймън остават безмълвни — още не са разбрали какво се случва.

— Няма да го направя! — отсичам. — И не можеш да ме накараш по никакъв начин!

— Изобщо не съм си и помислял, скъпа. Че какво й е забавното на принудата? — лицето му бавно се разтяга в мързелива усмивка. — Точно както ти не можеш да ме накараш да изпълнявам волята ти с жалките си опити да подчиниш ума ми, като го свържеш с твоя. Да не споменаваме, че се обърна към тъмните сили за помощ! — тук вече откровено се разсмива и размахва пръст към мен в подигравателен укор. — Държа се като много лошо момиче, Евър! Не е правилно да се занимаваш с магия, която не разбираш. А най-забавното е, че когато продадох книгата преди много години, изобщо не подозирах, че ще попадне в твоите ръце. Всъщност кой знае... може и да е обратното — да съм го направил нарочно?

И продължава да се смее.

Очите ми срещат неговите, когато истината се стоварва с пълна сила отгоре ми. Джуд. Той ли е човекът, продал книгата на Джуд? И ако това е вярно — заедно ли работят? Замесен ли е Джуд в случилото се с Хевън?

— Защо го правиш? — питам го.

Вече не ме интересува, че Деймън се е запознал с пълния списък на предателствата ми, нито пък за какво си мисли Ава в своето ъгълче. Съсредоточавам се само и единствено върху нас двамата, сякаш сме единствените в тази зловеща, забравена от Бога, стая.

— Е, това е съвсем просто! — усмихва се той престорено приятелски. — Ти толкова упорито се опитваш да очертаеш рамките и да се разграничиш от онова, което правя аз. Сега е шансът ти да докажеш, че наистина е така, че наистина нямаш нищо общо с мен. И ако успееш, ако ме убедиш, че изобщо не си приличаме и не искаме едно и също, аз ще ти дам, каквото искаш. Ще получиш противоотровата на противоотровата, средството да премахнеш ефектите от първото лекарство — и с Деймън ще можете да хукнете към някой хотел, където да изконсумирате медения си месец. Нали за това мечтаеше през цялото време? На тази цел бяха подчинени всичките ти ходове дотук. Единственото, което е необходимо, за да я постигнеш, е да оставиш приятелката си да умре. Ако я пуснеш да си

отиде, получавааш своя щастлив край. Гарантираме задоволството на клиента от продукта ни... донякъде.

— Не — започвам ужасено да клатя глава. — *Не!*

— „Не“ на еликсира или на щастливия край? Кое от двете отричаш?

Поглежда първо към часовника си, а после и към Хевън и добавя със саркастична усмивка:

— Тик-так, тик-так... време е да решиш.

Приближавам се до Хевън, която диша все по-повърхностно и накъсано. Ава е седнала до нея и клати умолително глава, а Деймън — моята вечна половинка, моята единствена истинска любов, мъжът, когото предадох по толкова много начини — ме убеждава да не правя онова, което смятам да сторя.

— Ако се колебаеш твърде дълго, тя ще умре. А ако я върнеш, тогава... нещата може да се объркат доста, както и сама добре знаеш. Но ако я спасиш сега, като просто ѝ дадеш малко от еликсира, тя ще се събуди и ще се чувства добре. Повече от добре всъщност. А пък най-хубавото е, че ще бъде така *завинаги!* А нали именно това, в крайна сметка, искат хората? Да получат вечен живот, който да прекарат в превъзходно здраве и да си останат завинаги млади и красиви. Без да остаряват, да боледуват и да се страхуват от смъртта. Безкраен хоризонт, който се разстила пред погледа ти, и с невероятни възможности, които никога не се изчерпват. И така... какво ще бъде, Евър? Дали ще се придържаш към високопарните си, елитарни и егоистични принципи, като по този начин докажеш, че не си приличаме? Ако продължиш да пазиш за себе си съкровищата, които притежаваш, ще се сбогуваш с приятелката си и ще получиш противоотровата. Другият ти избор е... — той се усмихва с приковани в мен очи — да я спасиш. Да ѝ подариш пропуск за света на сила и красота, за каквито преди е можела единствено да си мечтае. Именно за това копнееше тя... това искат всички. Не е необходимо да казваш „сбогом“. Всичко зависи изцяло от теб и твоя избор. Само че, както вече споменах, скоро ще настъпи утрото... няма да е зле да побързаш!

Вглеждам се в бледото ѝ, деликатно лице. Зная, че аз съм отговорна за случилото се. Вината е само и единствено моя. Чувам неясно гласа на Деймън зад себе си, който настоятелно ме моли:

— Евър, скъпа, чуй ме! Не можеш да го направиш! Не можеш да я спасиш — не бива!

Не искам да го погледна, нямам сили за това. Той обаче продължава:

— *Трябва* да я оставиш да си иде... Не става въпрос за нас, нито за това да бъдем заедно... ще намерим начин, обещах ти. Знаеш на какво ще я изложиш, знаеш какъв е рискът... не може и не бива да го правиш, не и след като видя Шадоуленд! — прошепва накрая. — Не можеш да я обречеш на Страната на сенките.

— О-о-о! *Страната на сенките*... уплаших се! — Роман се размива и тръсва глава. — Само не ми казвай, че още не си се отказал да разсъждаваш по тия въпроси, приятел! Да не би още да се мъчиш да откриеш някакъв *смисъл*.

Преглъщам с усилие и отклонявам поглед. Няма да обръщам внимание на никой от тях. Умът ми и без това трескаво прехвърля доводите „за“ и „против“. Точно тогава се намесва и Ава:

— Евър, Деймън е прав.

Хвърлям ѝ яростен поглед: жената, която ме предаде по най-ужасния начин. Изостави Деймън, когато бе най-уязвим, на милостта на враговете ни — след като бе обещала да се погрижи за него. Стана партньорка на Роман по собствено желание. Усещам как ненавистта ми се разгаря.

— Знам, че не ми вярваш, но нещата не стоят така, както си мислиш. Чуй ме, моля те! Нямам време да обяснявам, но ако не искаш да се вслушаш в моите думи, обърни внимание на Деймън и му повярвай — той знае какво говори! Не можеш да спасиш приятелката си, *трябва* да я оставиш да си иде...

— Говориш като истинска зла безсмъртна — просъсквам.

Зная, че е избягала с еликсира — и не се съмнявам, че го е изпила.

— Казах ти — това, което си мислиш, не е вярно! — възкликва тя. — Изобщо не е така!

Само че аз вече не я слушам. Отново съм насочила цялото си внимание към Роман, който сега е застанал до мен и разклаща пред очите ми кристалната чаша с еликсира. Течността залива стените ѝ и проблясва, пречупва светлината и ме предупреждава, че е време. Настъпил е моментът да реша.

— Хевън искаше да научи бъдещето си, а кой би могъл да ѝ го предскаже по-добре от теб, Авалон? Колко жалко, че Джуд не е тук — можехме да си направим истинско парти... или бдение — в зависимост от развитието на събитията. Какво стана, Евър? Изглеждахте много заети един с друг, когато ви видях за последно.

Започвам да скърцам със зъби под звука на смеха му. Ръцете ми са стиснати в юмруци, не мога да преглъщам — толкова е пресъхнало гърлото ми. Животът на най-добрата ми приятелка се държи на нишка, по-тънка от косъм. Нишка, която мога да прережа... или да...

— Не ми е приятно да те притискам, но трябва да побързаш: настъпи мигът на истината. Моля те, недей да разочароваш Хевън! Тя с такова нетърпение очакваше да ѝ *гледат*! И така — кое да бъде? Какво казват картите? Ще живее ли... или ще умре? Ти решаваш какво ще бъде бъдещето ѝ.

— Евър! — Деймън докосва ръката ми. На мястото, където кожата ни би трябвало да се докосва, проблясва трепкащ воал от енергия — още едно напомняне за грешките ми, чийто брой нараства лавинообразно. — Не бива да го правиш. Не можеш... моля те! Знаеш, че не е правилно! Колкото и да ти е трудно, нямаш друг избор — трябва да ѝ кажеш „сбогом“ и да я оставиш да си иде.

— А-а, това не е вярно! Има избор, има друг вариант — Роман отново поклаща чашата. — Просто трябва да отговориш на въпроса докъде си готова да стигнеш за принципите си — за да получиш онова, което искаш най-много на света.

— Евър, моля те! — ред е на Ава да се приведе към мен. — Това не е нормално, противоестественно е! Трябва да я оставиш да умре. Не можеш да постъпиш иначе!

Затварям очи. Не съм в състояние да се помръдна... не мога да направя нищо... със сигурност не мога да взема подобно решение... Той не може да ме принуди! Защо ме *кара* да го правя?!

Гласът на Роман изпълва стаята около мен и после увисва над главата ми като присъда:

— Е, това беше. Всичко свърши. — Той въздъхва и се отдръпва. — Добра работа, Евър, защити гледната си точка. Изобщо не приличаш на мен... нямаме нищо общо. Ти си истински представител на елита, притежаваш възвишени идеали и силни принципи, а сега ще можеш и да си легнеш с приятеля си! Наистина, браво на теб! И като

си помисли човек, не ти струваше много — само смъртта на приятелката ти. Твоята бедна, объркана и нещастна приятелка, която искаше само това, което искат всички останали — нещото, което ти самата вече притежаваш и можеше да споделиш с нея. Поздравления! Или не смяташ, че е подходящо?

Той тръгва към коридора, а аз падам на колене до Хевън. Почти не различавам лицето ѝ, заради сълзите, с които са пълни очите ми. Моята скъпа, безпомощна и отчаяна приятелка, която не заслужаваше това... която всеки път плаща цената за приятелството си с мен. Гласовете на Деймън и Ава мърморят зад гърба ми — обещават, че ще го преодолея, че съм взела правилното решение, че всичко ще бъде наред.

А после я съзирам — сребърната нишка, което свързва душата с тялото. Чувала съм за нея, но никога не съм я виждала в действителност. Опънала се е до скъсване, а е толкова тъничка, че може всеки миг да се прекъсне... и да изпрати приятелката ми право в Съмърленд... да ми я отнеме...

Скачам на крака, изтръгвам чашата от ръката на Роман и я изливам насила в гърлото на Хевън.

Не чувам звуците покрай себе си — нито ахването на Ава, нито молбите на Деймън са в състояние да ме спрат. Към тях се прибавят ръкоплясканията на Роман, придружени от силния му циничен и просташки смях.

Но това не ме интересува.

Единственото нещо, което има значение сега, е *тя*.

Хевън.

Не мога да я пусна да си иде.

Не мога да я оставя да умре.

Просто не мога да се сбогувам с нея.

Вземам главата ѝ в ръцете си и вече по-бавно ѝ давам да пие. Цветът постепенно се завръща в лицето ѝ, а после тя отваря очи и ги спира на мен.

— Какво, по дя...

Опитва се да стане и успява, макар и трудно. После оглежда стаята, като последователно се обръща към Ава, Деймън и Роман. И накрая пита:

— Къде съм?

Зяпвам я с отворена уста. Нямам идея какво да ѝ кажа. Предполагам, че именно така се е чувствал Деймън с мен, само че сега е много по-лошо.

Той не е знаел за смъртта на душата.

А аз знаех... и въпреки това я обрекох.

— Деймън и Евър решиха да се присъединят към нас, милинка. И знаеш ли какво? Бъдещето изглежда по-прекрасно от всякога! — внезапно Роман се озовава до мен и с едно движение я изправя на крака, като едновременно с това ми намигва. — Не се чувстваше много добре, затова Евър ти даде да пийнеш от някакъв сок. Смяташе, че захарта в него ще ти помогне. Така и стана. А сега, Ава, бъди така добра и иди да ни налееш чай, става ли? Чайникът е на котлона, преди малко го приготвих.

Ава сковано се изправя на крака. Усещам настойчивото ѝ желание да срещне погледа ми... Но аз не мога да я погледна. Не мога да вдигна очи към никого. Не и след онова, което сторих преди малко. Така че тя се отправя по коридора, без да продума.

— Радвам се, че се присъедини към нас, Евър — спира Роман на прага. — Прав бях, като казах, че сме еднакви, ти и аз. Свързани сме за вечността. И не заради глупавото ти заклинание, скъпа. А защото такава е съдбата ни. Мисли за мен като за другата си *вечна половинка*!

Той се разсмива самодоволно и до насита. Когато отново проговаря, гласът му е снижен до шепот:

— Стига, стига, миличка! Недей да се преструваш на шокирана. Аз, например, изобщо не съм изненадан. Ти изобщо *не се отклони* от сценария. Нито веднъж досега!

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Деймън се привежда към мен. Погледът му е като топла длан, поставена върху ръката ми — нежен, подканващ, внимателен:

— Евър, погледни ме, моля те!

Аз обаче продължавам да се вирам в океана. Водата е толкова тъмна, че всъщност не я виждам... но не мога да изпълня молбата му.

В момента мога да мисля само за черния океан, тъмната луна — и приятелката, която един ден ще попадне в Шадоуленд по моя вина.

Излизам от колата му и тръгвам към ръба. Спирам на края на отвесната скала и се втренчвам в мрака под краката си. Когато той се приближава, се оказвам всмукана от енергийното му поле... и с облекчение се отпускам в него. Той поставя ръка на рамото ми и ме привлича към гърдите си с думите:

— Ще го преодолеем по някакъв начин... ще видиш! Обещавам ти.

Обръщам се рязко с лице към него. Имам нужда да виждам лицето му. Недоумявам как може да каже такова нещо, откъде взема увереността си... и защо.

— И как? — питам с глас тъй немошен и треперлив, че сякаш не е мой. — Как ще го направим? Ще приготвиш амулет и за нея и ще настояваш да го носи всеки ден?

Той поклаща глава. Очите му се впиват в моите:

— Как бих могъл да накарам Хевън да носи амулет, след като не мога да убедя дори теб да си го слагаш? — Пръстите му се плъзгат по врата и надолу по гърдите ми — там, където би трябвало да лежат кристалите. — Какво се случи?

Отново му обръщам гръб. Не искам да му обяснявам защо и как съм го свалила. Сигурна съм, че само ще влоша нещата с разказа за глупавия си опит да направя заклинание на Роман.

— И какво да ѝ кажа? — прошепвам. — Как изобщо мога да ѝ обясня какво съм ѝ причинила? Как се съобщава някому, че си му

подарил вечен живот... но ако случайно умре, ще изгуби навеки душата си?

Устните на Деймън почти докосват ухото ми. Усещам топлия му дъх върху врата си, когато повтаря:

— Ще намерим начин. Обещавам ти, че...

Тръсвам глава и се измъквам от прегръдките му. Връщам се отново на ръба и се вглеждам в мрака отвъд, за да избегна погледа му:

— Как можа да го кажеш? Откъде намираш сили? И как успя да...

Той се приближава забързано и застава до мен. От самото му присъствие кожата ми се нажежава.

— Как успях да направя какво?

Преглъщам. Не мога да отворя уста, не съм в състояние да облека в думи стореното. Затова просто безмълвно се оставям да ме привлече отново към гърдите си, да ме притисне силно в ръцете си... Неистово искам просто да можех да пропълзя в него, да се вмъкна под кожата му, да се свия на кълбо до сърцето му и да остана там завинаги. Никога да не напускам най-безопасното убежище, което познавам.

— Как успях да простя на момичето, което обича толкова силно най-добрата си приятелка, че не може да я пусне да си иде ли? — Той отмята косата ми на гърба, прибира един заблуден кичур зад ухото ми, повдига с ръка брадичката ми и ме принуждава да го погледна в очите. — Как да простя на момичето, жертвало най-големия си копнеж — нещото, към което се стреми от толкова дълго време... от *години*? Момичето, което изостави надеждата да бъдем заедно веднага, за да може приятелката ѝ да *живее*? Как успях да ѝ простя, ме питаш?

Очите му търсят моите. Съзирам в тях необичайно ярък блясък, а после той продължава — с твърд и звучен глас:

— Направих го съвсем лесно. Нима не взех същото решение, когато ти дадох да пиеш от еликсира? А всъщност стореното от теб е много по-голямо и значимо, защото ти бе водена само от любов. Моите собствени действия съвсем не бяха така чисти и благородни. За мен бе много по-важно да облекча страданията си — той поклаща глава. — Успях да убедя себе си, че съм го направил заради теб, но истината е, че се държах егоистично, бях алчен и винаги се намесвах. Така и не ти позволих да избираш сама. Върнах те заради себе си... сега това е повече от ясно.

Преглъщам с усилие. Иска ми се да можех да му вярвам — за това, че постъпката ми е била добра, че са ме движили благородни подбуди. Само че стореното от мен бе съвсем различно. Аз знаех за Шадоуленд, за разлика от него. Поглеждам го и тихичко му казвам:

— И всичко ще е наред, стига да не си навлече неприятности и да не ѝ се случи нещо с фатален край. Защото, ако това стане, душата ѝ ще лежи на *моята* съвест.

Той се вглежда напред, към невидимия океан, който изпраща вълна след вълна към брега и към нас. И двамата знаем, че няма какво повече да кажем. Няма думи, които да поправят това.

— Не беше... — млъквам за миг.

Чувствам се глупаво и се чудя защо повдигам въпроса сега, след всичко, което се случи. Въпреки това, искам да знае.

— Не беше, каквото си мислиш... говоря за мен и Джуд — онзи ден, на плажа — тръсвам глава. — Знам как изглеждаше отстрани, но не беше така.

Той стисва челюст и виждам как едно мускулче на брадичката му започва да играе. Прегръдката му се отпуска леко — но аз отново го привличам към себе си. Имам още много да му казвам:

— Мисля, че е безсмъртен. И при това зъл — като Роман. — Деймън ме поглежда с присвити очи и бързам да продължа.

— Видях татуировката му, сигурна съм, че бе тя, в основата на гърба му...

После осъзнавам какво съм казала и как звучи: на практика си признавам, че съм била достатъчно близо, а самият Джуд е бил достатъчно разсъблечен...

— Беше с шорти и бяхме в джакузито и... — Тръсвам отново глава, така не си помагам особено. — Беше на партито за изпращането на Майлс и... Както и да е, когато Ава се обади, той се обърна и се протегна за телефона си. Тогава я видях: змията, която е захапала опашката си. Татуировката на Уроборос. Точно каквато имаше Дрина, същата като онази на врата на Роман. Абсолютно същата!

— Сигурна ли си, че е напълно еднаква с татуировката на Роман?

Стрелвам го с несигурен кос поглед. Не мога да разбера въпроса му.

— Проблясваше ли? Движеше ли се? Изчезваше ли за миг и после да се появява отново?

Поклащам глава. Недоумявам каква е разликата. Наистина — видях я само за секунди и с крайчеца на окото си, но това бе достатъчно.

Той въздъхва и се отдръпва от ръба. Сяда на предния капак на колата и обяснява:

— Евър, самият Уроборос не е vyplъщение на злото. Нищо подобно. Роман и последователите му са изопачили значението на символа и са му дали този нов смисъл. Всъщност той е древен алхимически мотив, който символизира вечния кръговрат, безкрайното съзидание след разрушението, единството на противоположностите — такива неща. Много хора имат подобни татуировки. Тази на Джуд показва единствено, че харесва красиви рисунки по тялото си... както и *теб*.

Тръгвам към него. Иска ми се да знаеше, че изобщо не отвърщам на чувствата на Джуд. А и как бих могла, след като вече познавам *него*! Осъзнавам, че е чул мислите ми, когато скача от капака, грабва ме в прегръдките си и притиска устни до ухото ми:

— Сигурна ли си? Не съм те спечелил с лъскавата кола и магическите трикове?

Поклащам глава и се притискам още по-близо към него, като се съобразявам с енергийния воал, който потрепва помежду ни. Въодушевена съм, защото телепатията ни отново действа. Бях се притеснила, че съм направила нещо в онази стая и повече няма да можем да я използваме.

Разбира се, че работи отново, отговаря ми той наум. Страхът ни разделя, кара ни да се чувстваме самотни и изоставени. Любовта прави точно обратното — обединява ни, събира ни и ни прави по-силни. Чрез нея се свързваме.

— Винаги си бил ти. — Изпитвам нужда да произнеса думите високо, на глас, така че да ги чуем и двамата, а и светът около нас. — *Само и единствено ти.* Няма друг, освен *теб*. И никога не е имало.

Вглеждам се в очите му с надеждата очакването да е свършило. Че можем вече да зарежем тази глупава идея за трите месеца.

Той взема лицето ми в ръцете си и притиска устни към моите. Топлото му, изпълнено с любов присъствие, е достатъчен отговор. Единственият отговор, който ми е нужен.

Зная, че има още много въпроси, които трябва да обсъдим — Роман, Хевън, близначките, Джуд, Книгата, завръщането на Ава... но всичко това може да почака. В момента искам просто да се насладя на факта, че е тук, с мен. Той ме придърпва в скута си, а аз обвивам ръце около врата му. Двамата заедно отправяме погледи към онова невидимо, тъмно присъствие. Сигурни сме, че е там, защото е така безкрайно и вечно... въпреки това не можем да го видим.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.